

**PAPUSILE DIN
AMSTERDAM**

**Alistair
MacLean**

EDITURA ELIT

ALISTAIR MACLEAN

PĂPUȘILE DIN AMSTERDAM

Traducere de Cezar Irimia

Titlul original: *Pupets on a Chain* by Alistair MacLean Copyright 1969 by
Alistair MacLean

Editura Elit
2000

Lui Fred și Inei

CAPITOLUL UNU

Peste câteva minute vom ateriza pe aeroportul Schiphol din Amsterdam.

Melodioasă, fără accent străin, vocea stewardesei olandeze ar fi putut suna la fel de bine în difuzoarele oricăror alte linii aeriene europene.

— Vă rugăm să vă legați centurile de siguranță și să nu fumați. Sperăm că v-a plăcut zborul. Suntem siguri că vă veți simți bine la Amsterdam.

Cu stewardesa schimbasem câteva cuvinte pe când trecea culoarul dintre fotolii. Era o fată fermecătoare, însă animată de un optimism neîntemeiat în privința vieții în general. În sinea mea, nu puteam fi de acord cu ea în două chestiuni: nu-mi plăcuse zborul și nu mă așteptam să mă simt bine la Amsterdam. Zborul nu-mi plăcuse, deoarece nu-mi mai plăcea nici o călătorie cu avionul din ziua în care, cu doi ani în urmă, motoarele unui DC 8 se defectaseră la nici zece secunde după decolare, întâmplarea mă făcuse să constat două lucruri: un avion lipsit de puterea motoarelor e ca un bloc de beton care se prăbușește; și, doi, chirurgia plastică ia foarte mult timp, este foarte dureroasă, foarte costisitoare și nu dă totdeauna rezultate notabile. Pe de altă parte, nici nu mă așteptam să mă simt bine la Amsterdam (deși, probabil, este cel mai minunat oraș, cu cei mai prietenoși locuitori din lume), pentru că natura călătoriilor mele de afaceri în străinătate exclude posibilitatea oricărei bucurii.

În vreme ce uriașul KLM DC-8 – nu sunt superstițios, la urma urmei orice avion poate să se prăbușească – se îndrepta spre pământ, mi-am aruncat privirea spre interiorul aglomerat. Cei mai mulți pasageri păreau să-mi împărtășească opinia în legătură cu nebunia inerentă tuturor călătoriilor cu avionul. Cei care nu-și înfipseseră unghiile în tapițeria fotoliului se lăsaseră pe spate cu o excesivă nonșalanță, trăncănind cu o vioiciune și cu o veselie caracteristice spiritelor brave ce se îndreaptă spre împlinirea unei soarte tragice. Erau persoane care și-ar fi fluturat cu voioșie mâinile în fața gloatelor încântate, până și atunci când căruța i-ar fi dus la ghilotină. Pe scurt, o felie de umanitate destul de reprezentativă. Prețuitori ai legilor, mai ales. Deloc păcătoși. Oameni obișnuiți. Chiar șterși.

Sau poate că nu e cinstit să îi cataloghezi ca „șterși“. Ca să fii astfel caracterizat, mai degrabă denigrator, trebuie să existe și termeni de comparație. La bordul avionului, din nefericire pentru restul pasagerilor, se

aflau două ființe care l-ar fi făcut pe oricine să arate cum nu se poate mai „șters“.

M-am uitat la ele cum stăteau, cu trei rânduri mai în spatele meu, de partea cealaltă a culoarului. Era o privire discretă, menită să nu atragă atenția. De când părăsisem aeroportul Heathrow, majoritatea bărbaților din apropierea lor nu făcuseră altceva decât să se holbeze la ele. Cea mai bună metodă ca să atragi atenția este să nu te uiți deloc.

Doar două tinere una lângă alta. Oriunde poți da peste două tinere șezând una lângă alta, dar în ceea ce le privește pe acestea două, zău că ar merita să-ți irosești cei mai frumoși ani din viață ca să le întâlnești. Una cu părul negru ca pana corbului, cealaltă o blondă platinată. Amândouă cu minijupe. Bruneta – toată în mătase albă, blondă – în mătase neagră. Amândouă având niște forme care demonstau imensul salt făcut de standardul feminin de la formele lui Venus din Millo. Pe deasupra, erau năucitor de frumoase, însă nu aveau acea frumusețe insipidă, frumusețea găunoasă care câștigă concursurile din Miss Univers. Aduceau ciudat de mult una cu alta. Delicat croite, cu trăsături gingașe și membre fine, aveau o privire a cărei inteligență făgăduia să le păstreze intactă frumusețea încă 20 de ani după ce veștedele Miss Univers de ieri aveau să fi abandonat de multă vreme o competiție inegală.

Blondina îmi aruncă un zâmbet obraznic și provocator, dar prietenesc. I-am răspuns cu o privire neutră. Datorită faptului că acel chirurg care își exercitase talentele asupra-mi nu reușise întrutotul să-mi potrivească cum se cuvine cele două jumătăți ale fizionomiei, expresiei mele împietrite îi lipsea vizibil nota de încurajare. Cu toate acestea, ea continuă să-mi zâmbească. Bruneta îi dădu un ghiont și atunci ea își mută privirea. O văzu încruntând din sprâncene, se bosumflă, și încetă să mai zâmbească. M-am uitat în altă parte.

Nu mai erau nici 300 de metri până la începutul pistei de aterizare și, ca să-mi iau gândul de la zgomotul, pe care aproape sigur aveam să-l simt, al trenului de aterizare pârâind la atingerea cu solul, m-am lăsat pe spate cu ochii închiși și-am început să mă gândesc la cele două fete. Oricâte mi s-ar imputa, mi-am zis, nimeni nu poate spune că mi-am ales colaboratoarele fără să țin seamă de latura estetică a vieții. Maggie, bruneta, avea 27 de ani și lucra cu mine de peste cinci. Avea o inteligență ieșită din comun, era metodică, răbdătoare, discretă, te puteai bizui pe ea și aproape niciodată nu

făcea greșeli – în meseria noastră nu există oameni care nu fac niciodată greșeli. Și mai important era faptul că Maggie și cu mine țineam unul la altul, de destulă vreme, lucru esențial în situații în care pierderea temporară a încrederii și afecțiunii reciproce poate avea consecințe din cele mai neplăcute și mai durabile. Totuși, nu eram după câte știu foarte leșinați unul după altul, lucru care ar fi fost la fel de dezastruos.

Belinda, blondă, 22 de ani, pariziancă, jumătate franțuzoaică, jumătate englezoaică, aliată în prima ei misiune, îmi era aproape cu totul necunoscută. Nu în sensul de enigmă, ci necunoscută ca personalitate, vreau să zic. Când la Surete¹ îți dă cu împrumut un agent, așa cum procedase cu Belinda, dosarul însoțitor al agentului respectiv este atât de minuțios întocmit, încât nimic relevant pentru mediul sau trecutul lui nu rămâne pe dinafară. Personal vorbind, tot ce izbutisem să înțeleg până acum era evidenta ei lipsă de respect – dacă nu de admirație – pe care tinerii îl datorează celor mai vârstnici, ca să nu mai vorbim de superiorii lor ierarhici, cum era cazul meu. Însă Belinda părea chibzuită și avea aerul unei competențe promițătoare, care depășea cu mult rezervele pe care le-ar fi putut nutri față de patronul ei.

Nici una nu mai fusese în Olanda, ceea ce constituia unul din pricipalele motive pentru care mă însoțeau acolo. Pe lângă asta, tinerele atrăgătoare sunt, în meseria noastră lipsită de atracție, mai rare decât mantourile de blană în Congo, deci era prea puțin probabil ca ele să atragă atenția celor suspicioși și celor certați cu legea.

Avionul DC 8 atinse pista și, cum trenul de aterizare nu s-a făcut bucăți, am deschis ochii și-am început să mă gândesc la chestiunile presante către care mă îndreptam. Duclos. Jimmy Duclos mă aștepta pe aeroportul Schiphol, iar Jimmy Duclos avea ceva important și urgent să-mi încredințeze. Ceva prea important ca să fie transmis, chiar și codificat, pe canalele obișnuite de comunicații. Ceva prea urgent ca să aștepte chiar și serviciile curierului diplomatic al ambasadei britanice de la Haga. În ce privește conținutul probabil al mesajului, nu avea rost să-mi scormonesc creierii. În cinci minute aveam să-l cunosc. Știam că va fi exact ce-mi trebuie. Sursele de informații ale lui Duclos erau impecabile, informațiile corecte și sută la sută precise. Jimmy Duclos nu făcea niciodată greșeli – cel puțin de această natură.

Avionul încetineea și puteam deja să văd pasarela de debarcare cu alura sa de crocodil coborând pieziș din coasta clădirii principale a aeroportului, gata să fie potrivită, la oprirea avionului, în dreptul ușii. Mi-am desfăcut centura de siguranță, m-am ridicat, am aruncat spre Maggie și Belinda o privire neutră, de parcă nici nu le-aș fi cunoscut, și m-am îndreptat spre ieșire, câtă vreme avionul se mai mișca încă. Făceam o manevră care nu era pe placul autorităților aviatice și, cu siguranță, nici al celorlalți, ale căror fețe nu osteneau să arate că se știau în prezența unui necioplit care dădea buzna, în loc să stea la coadă, în rând cu toată lumea. M-am făcut că plouă. De multă vreme renunțasem să cred că mă mai pot bucura de popularitate.

Stewardesa îmi zâmbi totuși, dar zâmbetul nu era nici pe departe un omagiu adus înfățișării sau personalității mele. Oamenii îți zâmbesc când sunt impresionați ori neliniștiți, sau amândouă deodată. Ori de câte ori zbor cu avionul, cu excepția vacanțelor – pe care le fac o dată la cinci ani – înmânez stewardesei un mic plic sigilat pentru a fi transmis comandantului avionului. Nerăbdător, ca orice bărbat, să impresioneze o fată frumușică, comandantul îi dezvăluie de obicei conținutul. Acolo, e vorba de prioritatea absolută ce mi se cuvine în orice împrejurare, prioritate invariabil inutilă, dar care îmi asigură imediat și impecabil prânzul, cina și serviciile barului de la bord. În schimb, foarte folositor se dovedește un privilegiu de care câțiva colegi de-ai mei și eu însumi ne bucuram, și anume imunitatea de tip diplomatic la vamă, privilegiu cu atât mai util cu cât bagajul meu conține, de obicei, două pistoale eficiente, o trusă mică, dibaci croită, cu ustensile de spărgător și alte câteva dispozitive infame în legătură cu care autoritățile de frontieră din cele mai avansate țări ar putea cu greu închide ochii. Nu port niciodată armă la mine în avion, fiindcă, pe lângă faptul că un om adormit riscă să lase să i se vadă de sub haină hamul pistolului, pricinuind astfel o teribilă consternare, numai un nebun ar putea apăsa pe trăgaci în cabina presurizată a unui avion modern. Ceea ce explică succesele nemaipomenite ale piraților aerului: consecințele unei implozii au, într-adevăr, tendința să devină ireversibile.

Ușa s-a deschis și am pășit în pasarela de cauciuc ondulat pentru debarcare. Am trecut pe lângă doi-trei funcționari ai aeroportului care stăteau politicoși în picioare și m-am îndreptat spre capătul pasarelei, care pătrundea pe etajul terminalului, unde se mișcau în sens contrar două

platforme, transportând pasagerii spre și dinspre zona serviciului de imigrări.

La capătul platformei care ducea spre exterior, și cu spatele la ea, stătea un bărbat de înălțime potrivită, subțirel, insignifiant. Avea părul negru, fața oacheșă, adânc brăzdată de riduri, ochi negri și reci și o tăietură subțire în loc de buze. Nu părea chiar genul de personaj pe care l-aș încuraja să-mi viziteze fiica. Destul de respectabil, îmbrăcat într-un costum închis la culoare și un trenchi asemănător, ducea în mână — asta însă nu mai constituie un criteriu de respectabilitate — o sacoșă de voiaj, voluminoasă și foarte nouă. Numai că eu n-aveam treabă cu pețitori imaginari și nici cu fiice inexistente. M-am îndepărtat ca să privesc spre capătul platformei rulante care lega exteriorul de etajul terminalului unde mă găseam. Am văzut acolo patru bărbați. Pe primul dintre ei, un tip înalt, zvelt, îmbrăcat în gri, cu o mustață stufoasă și care dădea impresia unui contabil care a reușit în viață, l-am recunoscut imediat. Jimmy Duclos. Întâiul meu gând a fost că Jimmy, considerând că informațiile sunt vitale și urgente, a bătut în persoană atâta cale ca să mă întâmpine. Apoi mi-a trecut prin minte că și-o fi măsluit o legitimație de polițist ca să poată pătrunde atât de departe în terminal. Ipoteza nici nu era greu de imaginat, pentru că Jimmy era un maestru ai falsurilor. Al treilea gând care mi-a venit a fost că ar fi politicos din parte-mi să-l salut prietenește cu mâna și să-i zâmbesc. Ceea ce am și făcut. A fluturat și el din mână și mi-a zâmbit.

Zâmbetul său nu dură mai mult de o secundă, apoi îi îngheță pe buze.

Am observat în acel moment, intuitiv, că direcția privirii i se schimbăse infimitezimal. M-am întors repede. Oacheșul în costum închis și în trend nu mai stătea cu spatele la platformă. Geanta de voiaj nu-i mai atârna în mână, ci o ținea ridicată sub braț, într-un fel curios.

Deși nu știam ce nu e în regulă, am reacționat instinctiv și m-am aruncat spre el. Cel puțin, am început saltul. Dar îmi trebuise o secundă destul de lungă ca să reacționez așa că omul se și apucase să-mi demonstreze că o secundă putea să însemne, în opinia sa, o groază de timp; un interval care-i îngăduia să ducă la îndeplinire orice acțiune violentă. Omul era stăpân pe situație, spre deosebire de mine, așa încât se dovedi într-adevăr foarte brutal. De-abia mă pusesem în mișcare, că el se și răsucise, descriind un arc de cerc, și mă izbi în plexul solar cu marginea genții de voiaj.

Gentile de voiaj sunt de felul lor moi, pufoase. Asta nu era. În viața mea nu fusesem lovit de un berbece și nici nu-mi dorisem o asemenea experiență. Tot ce vă pot spune este că acum am aflat. Efectul fizic a fost, practic, același. M-am prăbușit la podea ca și cum o mână uriașă mi-ar fi cosit picioarele și am rămas nemișcat. Eram lucid, vedeam, auzeam, puteam, într-o anumită măsură, să-mi dau seama ce se petrece în jur. Dar nu eram în stare nici măcar să mă zvârcolesc, deși tare aș fi avut poftă s-o fac. Auzisem doar de șocuri psihice care te paralizează, ori eu aveam acum, pentru prima oară, ocazia să constat că și un șoc fizic poate avea același efect. Totul se petrecea caraghios, ca într-o filmare cu încetinitorul. Duclos arunca priviri înnebunite în jur, însă îi era cu neputință să părăsească platforma rulantă. S-o ia înapoi era imposibil fiindcă cei trei indivizi se ațineau în spatele lui, prefăcându-se că nu văzuseră nimic din cele întâmplate. Abia mai târziu, prea târziu, mi-am dat seama că erau de fapt complicii oacheșului, însărcinați să-l convingă pe Duclos că n-avea altă alegere decât să se lase purtat de platforma rulantă spre moarte. Privind retrospectiv, a fost execuția cea mai diabolic pusă la cale de care am auzit, și asta într-o viață plină de relatări despre oameni care nu și-au dat ortul popii așa cum le ursise Creatorul. Puteam să-mi rotesc ochii, așa că-i-am rotit. M-am uitat la geanta de voiaj și am văzut că, la unui dintre capetele ei, ieșea în afară prin pânză cilindrul plin de găurele, ca o strecurătoare, al unui amortizor de pistol. Acesta fusese berbecele a cărui lovitură mă paralizase temporar – speram că doar temporar. Mi-am ridicat privirea spre individul înarmat, cu mâna ascunsă în geantă. Pe acea figură oacheșă nu ghiceai nici plăcere, nici grabă, doar calma certitudine a profesionistului, care știe câți parai face. Undeva, o voce fără trup anunță sosirea zborului KL 132 de la Londra — avionul cu care venisem eu. Mă gândeam ca prin ceață și cu întreruperi că nu voi uita niciodată numărul acestui zbor, dar îmi spuneam că, de vreme ce Duclos fusese sortit să moară înainte de a-mi vorbi, nu conta cu ce avion aș fi ajuns la Amsterdam.

M-am uitat la Jimmy Duclos. Avea expresia unui om condamnat la moarte. Totuși, când își înfundă mâna printre cutele hainei, disperarea lui vădi și o rază de calm și de stăpânire de sine. Cei trei indivizi pășiră pe platforma rulantă. Am înțeles iarăși mai târziu semnificația acestui gest. În momentul în care pistolul lui Duclos se ivi din haină, se auzi un sunet înăbușit lângă mine și, în partea stângă a sacoului lui Jimmy, în zona inimii,

apăru o gaură. Jimmy fu zguduit de câteva convulsii se îndoi și căzu cu capul înainte. Platforma rulantă îl transportă spre terminal și cadavrul i se rostogoli peste mine.

Niciodată n-o să fiu sigur dacă totala mea pasivitate din secundele premergătoare asasinării lui Duclos se datora unei paralizii autentice, sau dacă mă împietrise sentimentul că moartea lui se arăta inevitabilă. Oricum nu era un gând făcut să mă obsedeze, căci, neavând armă la mine, tot n-aș fi putut împiedica cele întâmplare. În schimb, m-a mișcat că, neîndoios, atingerea trupului fără viață a avut asupra mea un efect tonic imediat.

Nici gând să fie vorba de o revenire spectaculoasă. Mă bântuiau valuri de greață și, cum șocul inițial al loviturii se risipea, stomacul-începu să mă doară. Mă durea și fruntea (și încă destul de tare) pentru că, atunci când mă prăbușisem lovisem cu ea podeaua. Îmi recăpătasem cât de cât controlul muscular, așa că m-am ridicat cu mare grijă, ca nu cumva, îngreșat și tulbure la minte cum eram, să mă reîntorc la podea. Sala terminalului se învârtea cu mine foarte alarmant și mi-am dat seama că mă cam lăsase vederea, de unde am tras concluzia că lovitura la cap îmi dăunase... Lucru curios, pentru că, în vremea când mă lățeam pe podele, păruse să funcționeze. Apoi, mi-am dat seama că genele, îmi erau încleiate și, ducând mâna acolo, motivul deveni evident: sânge. Ceea ce îmi păru la început a fi o lăcăraie de sânge, dar nu era, se prelingea dintr-o tăietură ivită chiar pe linia părului. Bun-venit la Amsterdam, mi-am zis și am scos o batistă. M-am șters de două ori și vederea mi-a revenit. De la început până la sfârșit, toată întâmplarea nu ținuse mai mult de 10 secunde, dar se adunase deja o grămadă de curioși care se îmbulzeau din toate părțile, așa cum se întâmpla în astfel de cazuri. Moartea din senin, moartea violentă este pentru om ceea ce pentru albine este borcanul cu miere fără capac – brusca percepție a celor două realități, îi adună în număr spectaculos în locuri care, cu câteva secunde înainte, erau pustii.

Nu i-am băgat în seamă, tot așa cum l-am lăsat în plata Domnului pe Duclos. Nu mai puteam face nimic pentru el și nici el pentru mine. Chiar dacă l-aș fi căutat prin haine tot n-aș fi găsit nimic. Ca toți agenții buni, Duclos nu încredința nimic valoros hârtiei sau casetei, ci îndosaria totul într-o memorie bine antrenată.

Oacheșul cu pistolul ucigaș era ca și scăpat. Numai rutina și instinctul înrădăcinat de a verifica neverificabilul m-au făcut să arunc o privire spre

sala imigrărilor, ca să mă conving că ucigașul nu dispăruse.

Totuși, oacheșul nu-și pierduse vremea. Parcursese cam două treimi din drumul spre sala imigrărilor în paralel cu platforma care se mișca spre interior, legănându-și geanta de voiaj și părând că nu bagă în seamă tulburarea iscată în urma lui. O clipă m-am holbat la el, neînțelegând despre ce era vorba, dar numai o clipă. Acesta este modul în care un profesionist spală putina.

Pungașul profesionist din Ascot, care tocmai l-a ușurat pe gentlemanul de lângă el de portofel, nu se aruncă nebunește cu capul înainte prin mulțime, însoțit de strigăte de „Puneți mâna pe hoț!” Mai degrabă îi cere victimei pontul pentru cursa următoare. Nepăsare bine jucată, comportare plină de firesc, iată cum procedează onorabilii absolvenți ai școlii crimei.

Tot așa și cu oacheșul meu. Eram singurul martor al acțiunii sale. Abia acum îmi căzuse fisa în ce privește rolul celorlalți trei indivizi în tragedia lui Duclos. Ei se găseau încă printre cei îmbulziți în jurul mortului, dar nici eu și nici altcineva nu ar fi putut să dovedească ceva împotriva lor.. În plus – și oacheșul știa asta prea bine – eram într-un hal care mă făcea nepotrivit pentru a-i pricinui vreun necaz, o bună bucată de timp.

M-am luat după el.

Urmărirea în care mă lansasem nici măcar nu făgăduia să înceapă să devină spectaculoasă. Mă simțeam vlăguit, buimac, iar diafragma mă durea atât de tare încât îmi era peste poate să mă îndrept de spinare, astfel că fuga mea șerpuitoare și clătinată dădea, laolaltă cu înclinarea de aproape 30 de grade a bustului, o combinație care, probabil, mă făcea să arăt ca un nonagenar chinuit de lumbago fugind după cai verzi pe pereți.

Eram pe la jumătatea platformei mobile, oacheșul fiind cam la capătul ei, când, instinctul sau zgomotul pașilor mei l-au făcut să-ntoarcă capul, repede ca o pisică. O repeziciune pe care mi-o demonstrase cu câteva clipe în urmă, când mă schilodise. Părea evident că nu-i era greu să mă deosebească de nonagenarii pe care s-ar fi putui întâmpla să-i cunoască, fiindcă mâna lui stângă smuci în sus geanta, în timp ce dreapta alunecă înăuntru. Mi-am dat seama că ceea ce i se întâmplase lui Duclos urma să mi se întâmple și mie. Platforma avea să mă descarce, și pe mine – sau rămășițele mele – la capătul rutei. Pe scurt, o moarte jalnică.

M-am întrebat brusc ce țâcneală mă îmboldise pe mine, un tip neînarmat, să mă avânt în urmărirea unui ucigaș dovedit, aflat în posesia unui pistol cu

amortizor și eram tocmai pe punctul de a mă trânti pe burtă când am văzut silențiosul abătându-se puțin și privirea nemișcată a oacheșului mutându-se ușor spre stânga. Ignorând posibilitatea de a fi împușcat în ceafă, m-am întors să-i urmăresc linia privirii.

Grupul care îl înconjură pe Duclos își abandonase temporar interesul față de el, transferându-l spre noi. Socotind că văzuseră fuga mea lăăită de-a lungul platformei, ar fi fost de mirare să nu fi devenit cât de cât curioși. Pe cât am putut realiza dintr-o ochire, fețele lor treceau de la uimire la totală consternare: oricum, nici un semn că ar pricepe ceva. Asta, în cazul lor. În schimb, puteai ghici multă pătrundere și o hotărâre ce-ți făcea pielea găină, pe fețele celor trei tipi care îl urmăriseră pe Duclos pe când acesta se îndrepta spre moarte. Acum, o luaseră în pas vioi pe platforma mobilă, cu intenția limpede de a mă lichida.

.Am auzit o exclamație înăbușită înapoia mea și m-am întors iar. Platforma atinsese capătul terminus, luându-l desigur pe oacheș prin surprindere, fiindcă se clătina ca să-și recapete echilibrul. Cum mă și așteptam de altfel, și-a revenit foarte repede, mi-a întors spatele și a luat-o la goană. Să ucizi pe cineva cu o droaie de martori este cu totul altceva decât să trimiți pe lumea cealaltă un om în fața unui singur martor pe care nu l-ar crede nimeni... Cu toate astea, simțeam că oricum ar fi făcut-o, dacă i s-ar fi părut important, iar în acest caz l-ar fi durut în cot de martori. Am lăsat nelămuririle pe mai târziu și am luat-o iarăși la fugă, de data asta mai hotărât, cam în felul unui septuagenar zglobiu. Distanțându-se treptat, oacheșul traversă în fugă sala serviciului de imigrări, spre marea mirare și confuzie a oficialităților de acolo, fiindcă se presupune, de bună seamă, că oamenii nu trec în goană prin sălile serviciilor de imigrare, ci, dimpotrivă, că se opresc în astfel de locuri, își arată pașapoartele și își fac o scurtă caracterizare, pentru că de aceea există pe lume servicii de imigrare. Când mi-a venit și mie rândul să intru în scenă, trecerea precipitată a oacheșului, combinată cu fuga mea clătinată și cu sângele care îmi curgea pe față, i-a făcut pe cei prezenți să considere că ceva nu era în regulă, fiindcă doi ofițeri încercară să mă rețină, dar am țâșnit pe lângă ei — „țâșnit pe lângă“ nu e chiar expresia pe care au folosit-o în reclamațiile lor ulterioare — și am ieșit pe ușa pe care tocmai dispăruse oacheșul.

Sau, cel puțin, am încercat să ies, fiindcă afurisita aia de ușă era blocată de cineva care tocmai intra. O tânără, asta. i tot ce-am avut timp să observ, o fată ca toate fetele. Eu mă eschivam spre dreapta, ea spre stânga, apoi mă înclinam spre stânga, iar ea spre dreapta. Degeaba. Un asemenea spectacol poate fi zărit, practic, în fiecare minut, pe orice trotuar din orice oraș, atunci când doi oameni foarte politicoși, fiecare doritor să-i facă celuilalt loc să treacă, pășesc într-o parte și-n alta cu atâta neîndemânatică eficiență încât nu reușesc decât să se blocheze reciproc. Iar când se întâlnesc două suflete cu adevărat super-simțitoare, stânjenitorul dans de fandango are șanse să continue la infinit.

Sunt un mare admirator al mișcării *pas de deux*, însă acum îmi lipsea cu desăvârșire dispoziția de a mă lăsa reținut la nesfârșit, așa încât, după un nou eșec, am răcnit „Dă-te naibii la o parte!“ și, ca să fiu sigur că se dă; am înșfăcat-o de un umăr și i-am făcut vânt într-o parte. Cred că am auzit o bufnitură și un țipăt de durere, însă m-am făcut că plouă: o să mă întorc să-mi cer scuze mai târziu.

Am revenit mai repede decât prevăzusem. Întâmplarea cu tipa nu-mi luase mai mult de câteva secunde, însă secunde alea se dovediseră mai mult decât suficiente pentru oacheș. Când am ajuns în mulțime, nici urmă de oacheș. Printre sutele de oameni, care se îmbulzeau aparent fără rost, ar fi fost greu să localizezi chiar și o căpetenie de piei roșii, îmbrăcată în costum de ceremonie. N-ar fi avut rost nici să alertez poliția aeroportului, fiindcă până mi-aș fi demonstrat eu buna credință oacheșul s-ar fi aflat deja la jumătatea drumului spre Amsterdam. Chiar dacă i-aș fi determinat să treacă imediat la acțiune, șansele de a pune mâna pe el erau foarte slabe. Aici era vorba de profesioniști cu înaltă calificare, și asemenea indivizi cunosc nenumărate modalități de a se sustrage urmăririi.

M-am întors de unde venisem, cu pași târșiți acum, de parcă aveam plumb în picioare. Capul mă durea îngrozitor, dar, în comparație cu starea stomacului, ar fi fost necuviincios din partea mea să mă plâng de cap. Mă simțeam ca dracu și o uitătură într-o oglindă, care mi-a reprodus fața galbenă și vârstată de sânge, nu m-a făcut să mă simt mai bine.

M-am înapoiat pe scena spectacolului meu de balet, unde doi tipi robuști, în uniformă și cu pistoalele atârinate de centură, m-au înșfăcat de brațe.

— Nu pe mine trebuia să mă prindeți, le-am spus, cu lehamite, așa că luați-vă cazmalele de pe mine și faceți-mi loc să respir.

S-au codit, au privit unul spre altul, m-au eliberat din strânsoare și s-au dat mai la o parte. Adică la vreo doi centimetri distanță. M-am uitat la tânăra cu pricina. Cineva — probabil o foarte importantă oficialitate a aeroportului, fiindcă nu purta uniformă — i se adresa politicos. Pentru că mă dureau ochii și țeasta a trebuit să mă uit din nou la tipă. Îmi era mai ușor s-o privesc pe ea decât pe importantul personaj de-alături.

Purta o fustă neagră și un taior de aceeași culoare, lăsând să i se vadă gulerul pe gât al unui jersey alb. Avea peste 20 de ani. Părul negru, ochii câprui, trăsăturile aproape elene și tenul măsliniu arătau că nu era de prin partea locului. Dacă ai pune-o alături de Maggie și de Belinda, ar trebui să-ți irosești nu numai cei mai frumoși ani din viață, ci și anii de bătrânețe ca să găsești un trio ca al lor, deși trebuie să recunosc că în acel moment fata nu arăta cum nu se poate mai bine. Obrajii îi erau cenușii și își tot ștergea cu o batistă mare, albă, probabil împrumutată de la tipul de lângă ea, picăturile de sânge care se prelingeau din zgârietura proaspătă de pe tâmpla stângă.

O. Doamne! am spus, cu glasul chinuit de remușcări. Eu am făcut una ca asta?

Bineînțeles că nu? spuse ea cu o voce stinsă și înecată, probabil, de pe urma izbiturii. M-am tăiat când m-am bărbierit azi-dimineață.

Îmi pare teribil de rău. Fugăream pe cineva care tocmai omorâse un om și-mi stăteai în cale. Tare mi-e teamă că i-am pierdut urma.

Numele meu este Schroeder. Lucrez aici, spuse insul.

Bărbatul care stătea lângă fată, un tip dur și viclean, la vreo cincizeci și ceva de ani, părea că suferă de ciudata boală a subaprecierii de sine care atinge, neexplicabil, atâția bărbați ajunși în posturi de mare răspundere.

Am fost informați în legătură cu crima, continuă el. Regretabil, foarte regretabil. Și să se întâmple tocmai la aeroportul Schiphol!

Destul de neplăcut pentru reputația dumneavoastră..., i-am ținut eu izonul. Sper că și mortului îi e cumplit de rușine.

Asemenea cuvinte nu rezolvă nimic, zise scurt Schroeder. Cunoașteți victima?

Cum naiba s-o cunosc? Abia am coborât din avion, întrebați stewardesa, întrebați-l pe căpitan, întrebați-i pe pasagerii din avion. KL 132 de la

Londra, cu sosire la 15,55 am zis, uitându-mă la ceas. O, Doamne, adică de-abia acum șase minute.

Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Schroeder nu numai că arăta viclean, dar chiar și era.

Nu l-aș cunoaște chiar dacă l-aș vedea acum.

Hmm. Vi s-a întâmplat vreodată, domnule ăă...

Sherman.

Vi s-a întâmplat vreodată, domnule Sherman, să auziți că niște oameni oarecare s-au arucat în urmărirea unui ucigaș înarmat?

— Pesemne că sunt anormal.

Sau poate că ai și dumneata un pistol.

Mi-am deschiat jacheta și am desfăcut larg pulpanele.

Întâmplător, l-ai recunoscut pe ucigaș?

Nu. Dar cu toate astea, n-am să-l uit niciodată, am zis.

M-am întors spre fată.

Aș putea să-ți pun o întrebare, domnișoară...

Domnișoara Lemay, spuse scurt Schroeder.

L-ai recunoscut cumva pe ucigaș? Nu se poate să nu-l fi văzut. Oamenii care aleargă atrag atenția.

De ce-ar trebui, mă rog să-l recunosc?

N-am încercat să fac pe vicleanul, ca Schroeder. Așa că i-am spus.

Ce-ar fi să arunci o privire mortului. Poate că pe el îl recunoști.

Fata se înfioră și scutură din cap.

Tot fără ocolișuri, am întrebat-o:

Așteptai pe cineva?

Nu înțeleg.

Stăteai la ieșirea din sala serviciului de imigrări.

Scutură din nou din cap. Dacă o fată minunată poate arăta ca dracu', apoi ea așa arăta.

Păi, atunci de ce erai aici? Te delecta peisajul? Și eu care credeam că sala serviciului de imigrări din aeroportul Schiphol este locul cu cele mai puține peisaje din lume.

Ajunge! întrebările dumitale sunt lipsite de sens, iar domnișoara se simte rău, interveni Schroeder violent, și apoi îmi aruncă o privire tăioasă, vrând parcă să-mi amintească cine era răspunzător de starea ei. Interogatoriul este treaba ofițerilor de poliție.

Sunt ofițer de poliție.

Pe când îi întindeam pașaportul și împuternicirea, Maggie și Belinda își făcură apariția pe ușă. Se zgâiră la mine cu un amestec de neliniște și consternare, luând act de felul în care arătam. Le-am aruncat o privire încruntată, cum ar face un om rănit când cineva cascadează ochii la el, așa că ele și-au reluat expresia indiferentă și și-au continuat drumul. Mi-am întors atenția spre Schroeder, pe a cărui față se întipărise acum o expresie cu totul diferită.

Maiorul Paul Sherman, Biroul Interpolului de la Londra. Asta schimbă considerabil chestiunea, așa zice. Și explică de ce v-ați comportat ca un polițist și de ce puneți întrebări ca un polițist. Desigur, va trebui să vă verific acreditările.

Verificați ce vreți și cu cine vreți, i-am spus, presupunând că cunoștințele lui Schroeder despre gramatica engleză nu-i vor permite să-mi găsească greșeli de sintaxă. Aș sugera să începeți cu colonelul Van de Graaf de la Cartierul general al poliției.

Îl cunoașteți pe colonel?

E doar un nume care mi-a venit în minte. Mă găsiți în bar.

Am dat să plec, apoi m-am pironit brusc locului, fiindcă cei doi polițiști o luaseră după mine. M-am uitat spre Schroeder.

N-am de gând să le dau și lor de băut.

În regulă, le spuse Schroeder. Maiorul Sherman nu va fugi.

Nu atâta timp cât aveți la dumneavoastră pașaportul și împuternicirea, am convenit eu și m-am adresat fetei, îmi pare rău, domnișoară Lemay. A fost un șoc serios pentru dumneata și totul e din vina mea. N-ai vrea să bem ceva împreună? Arăți ca și cum ai avea nevoie de-un păhărel.

Își șterse din nou obrazul și îmi aruncă o privire făcută să demoleze orice gând privind o prietenie la prima vedere.

Nici măcar n-aș traversa strada cu dumneata, spuse ea, pe un ton neutru.

Felul cum mi-a spus-o arăta că ar fi traversat cu dragă inimă cu mine de mână jumătate de stradă aglomerată și m-ar fi abandonat acolo. Dacă aș fi fost orb.

Bine ați venit la Amsterdam, i-am spus eu cătrănit și m-am dus împleticindu-mă în direcția barului cel mai apropiat.

CAPITOLUL DOI

De obicei nu trag la hoteluri de cinci stele pentru bunul motiv că nu-mi pot permite, dar când mă aflu în străinătate beneficiaz de un cont practic nelimitat, despre care foarte rar se pun întrebări. Iar când se pun nu li se dau niciodată răspunsuri. Și cum aceste călătorii peste hotare presupun chestii extrem de obositoare, nu văd vreun motiv să nu-mi permit clipe de tihnă în hoteluri confortabile și luxoase.

Hotelul Rembrandt era, fără îndoială, un astfel de hotel. Un hotel somptuos, înconjurat de unul din canalele circulare ale vechiului Amsterdam. Balcoanele, splendid sculptate, dădeau spre canal, drept pentru care orice somnambul putea avea măcar o certitudine, și anume că nu și-ar rupe gâtul dacă s-ar prăvăli peste balustrada balconului. Afară doar de cazul că ar avea ghinionul să aterizeze pe acoperișul de sticlă al vapoarelor turistice care circulă frecvent pe acolo.

Taxiul – un Mercedes galben – trase la intrarea principală. În timp ce așteptam ca portarul să plătească și să-mi ia în primire bagajul, am ciulit urechea la melodia „Valsului patinatorilor”. Era executată în cel mai dezacordat, zăngănit și afon mod posibil. Sunetele emanau dintr-o flașnetă imensă, pictată ca o panoramă de bălci, o antichitate parcată dincolo de stradă în așa fel încât să poată bloca traficul. Sub coviltirul flașnete, care părea întocmit din peticelele a nenumărate umbrele de plajă, se înșirau o sumedenie de păpuși, extraordinar de bine executate, îmbrăcate, după părerea mea de necunoscător, în costume olandeze tradiționale, păpuși legănate în sus și-n jos de vibrația produsă de funcționarea străvechei flașnete.

Proprietarul, sau mânuitorul acelei mașini de tortură, era un bătrân gârbovit, cu țeasta acoperită de șuvițe răzlețe și albe. Părea îndeajuns de bătrân ca să fi construit flașnetă cu mâinile lui pe când era în floarea vârstei. Evident că nu pe când era și în floarea vârstei ca muzician. Ținea în mână un băț lung la capătul căruia era fixată o cutie rotundă de aluminiu pe care o tot agita, dar pe care trecătorii n-o băgau în seamă. M-am gândit la elasticul meu cont de cheltuieli, așa că am traversat strada și am lăsat să cadă câteva monede în strachină. N-aș putea spune că m-a fericit cu un zâmbet fermecător, mi-a oferit totuși un rânjet știrb și, în semn de recunoștință, a

schimbat viteza și a început să chinuie melodia „Merry Widow”. M-am retras în mare grabă, luându-mă după hamalul hotelului care-mi ducea bagajul pe treptele de la intrare, am întors capul și l-am văzut pe moșneag petrecându-mă cu o privire plină de o politețe demodată. Ca să nu mă las mai prejos la capitolul curtoazie, i-am înapoiat privirea și am intrat în hotel.

Funcționarul de la recepție era înalt, închis la ten, îmbrăcat într-un costum impecabil croit. Zâmbetul său larg, numai lapte și miere, semăna cu zâmbetul unui crocodil înfometat, acel tip de zâmbet care se șterge imediat ce te-ai întors pe jumătate cu spatele, dar care va reveni cât ai clipi din ochi, mai mioros încă, oricât de repede te-ai întoarce cu fața spre posesorul său.

Bine ați venit la Amsterdam, domnule Sherman, spuse el. Sperăm că vă veți simți bine la noi.

Părea că nu există nici un răspuns pe măsura unui astfel de optimism stupid, așa că mi-am ținut gura, prefăcându-mă preocupat să completez registrul. L-a preluat ca și cum i-aș fi întins cel mai mare diamant din lume și a făcut un semn unui „băiat” de hotel. Acesta veni tropăind, înhămat la valiza mea și aplecat într-o parte sub povară ei, cam într-un unghi de 20 de grade.

Băiete! Pentru domnul Sherman, camera 616.

Am luat valiza din mâna „băiatului” care putea să fie fratele puțin mai tânăr al flașnetarului de-afară.

Mulțumesc, i-am zis întinzându-i o monedă. Cred că mă pot descurca singur.

Dar valiza pare a fi foarte grea, domnule Sherman.

Solicitudinea încăpățânată a recepționarului părea mai sinceră decât căldura cu care mă întâmpinase. Valiza era, într-adevăr, foarte grea, toate pistoalele, muniția și sculele metalice servind la deschiderea a tot felul de uși, cântăreau ceva, nu glumă, totuși n-aveam de gând să las pe vreun șmecher bântuit de idei deștepte și echipat cu și mai deștepte cheițe să mi-o deschidă ca să-și desfete curiozitatea, vârându-și nasul prin valiză când nu mă aflam prin apropiere. Într-un apartament de hotel există o sumedenie de locuri unde pot fi dosite diverse lucrșoare, fără riscul de a fi descoperite, iar investigațiile sunt rareori asidue atunci când lași valiza (chiar bine încuiată) la îndemâna eventualului curios.

I-am mulțumit recepționarului pentru grija manifestată, am intrat în lift și am apăsă butonul pentru etajul șase. În momentul în care liftul se punea în

mișcare, am aruncat o privire pe una din ferestruicile circulare montate în ușă. Receptionerul, de pe a cărui față dispăruse zâmbetul, pusese deja mâna pe telefon.

Am debarcat la etajul șase. Într-o nișă aflată chiar în fața liftului se afla o masă cu un aparat telefonic pe ea și, înapoia mesei, un scaun pe care lenevea un tânăr într-o livrea cu galoane aurite. Un tânăr banal, cu un aer indolent, imposibil de definit, și de care, dacă te-ai plânge, n-ai reuși decât să devii ușor ridicol. Asemenea tineri sunt de obicei practicanți cu înaltă calificare în arta inocenței rănite.

Caut 616, am zis.

După cum mă așteptam, el îndoi alene un deget.

A doua ușă pe culoar.

Nici tu „domnule”, nici osteneală să se scoale de pe scaun. Am învins tentația de a-i planta masa în creștet, însă mi-am rezervat mica, dar savuroasă plăcere, de a mă ocupa de el înainte de a părăsi hotelul.

L-am întrebat:

Ești îngrijitorul de la etaj?

Da, domnule, zise el, ridicându-se în picioare.

Am simțit o urmă de dezamăgire.

Adu-mi o cafea.

De 616 n-aveam de ce mă plânge. Era un apartament somptuos, format dintr-un hol, o sufragerie, un dormitor și o baie. Sufrageria și dormitorul dădeau spre același balcon. M-am îndreptat într-acolo. Cu excepția unei reclame gigantice, fioroase, pentru o marcă de țigări, de altfel nevinovată, strălucirea luminilor colorate care se înșirau deasupra străzilor întunecate și împodobeau orizontul avea ceva de basm. Însă patronii mei nu-mi plăteau salariul și grasele diurne pentru privilegiul de a romantiza la lumina lunii, indiferent cât de minunată ar fi panorama unui oraș. Lumea în care trăiam se găsea la fel de departe de lumea basmelor precum galaxiile de la marginea observabilă a universului. Mi-am îndreptat atenția asupra unor chestiuni mai apropiate.

Am privit în jos, spre sursa mugetului surd care umplea întreg spațiul. Pe autostrada de la picioarele mele circulau într-o învălmășeală de nedescris tramvaie zăngănitore, automobile care claxonau frenetic, sute și sute de scutere și biciclete, iar cei care conduceau păreau cu toții stăpâniți de obsesia sinuciderii. Era de neconceput ca acești gladiatori pe roți să se poată

aștepta la o poliță de asigurare care să acopere o speranță de viață mai mare de cinci minute, și totuși aveau aerul că privesc iminentul deces cu o sfidare înconștientă care nu se poate să nu-l lase cu gura căscată pe orice nou venit în Amsterdam. Speram din toată inima că, dacă cineva ar cădea sau ar fi împins peste balustrada balconului, să nu fiu eu acela.

M-am uitat în sus. După cum am mai spus, apartamentul meu era situat la ultimul etaj. Deasupra zidului de cărămizi care separa balconul meu de cel al apartamentului vecin se alia un grifon de piatră așezat pe un contrafort. La vreo douăzeci de centimetri mai sus, se întindea marginea de beton a acoperișului.

M-am întors înăuntru și am scos din valiză lucrurile pe care n-aș fi dorit să le văd dibuite de mâini străine. Mi-am potrivit sub braț hamul unui pistol, care aproape că nu se vedea datorită unui croitor dibaci, și mi-am înfundat în buzunarul de la spate al pantalonilor un încărcător de rezervă. Niciodată până acum n-a fost nevoie să trag mai mult de un glonte cu acel pistol, cu atât mai puțin a fost nevoie să recurg la încărcătorul de rezervă. Dar cum nu se știe niciodată și totul merge mereu spre mai rău, e mai prudent așa. Apoi am desfășurat sulul de pânză groasă cu buzunărașe în care se înșirau instrumentele mele de spărgător — centura, care, datorită tot croitorului pomenit mai sus, este invizibilă când o înfășori în jurul taliei — și am ales din sofisticata ghirlandă o umilă, dar esențială șurubelniță. Cu ajutorul ei, am îndepărtat capacul din spatele frigiderului portabil din bucătărie — e de mirare cât loc există în spatele unui mic frigider — și am ascuns acolo tot ce socoteam eu că trebuie dosit. Apoi am deschis ușa de la coridor. Îngrijitorul de etaj era la post.

Unde mi-e cafeaua? am întrebat.

Nu părea chiar un răcnet de nemulțumire, dar nici departe nu era.

De data asta l-am făcut să sară în picioare, pentru prima oară.

Venit cu chelner, apoi eu adus.

Bine-ar fi s-o aduci mai iute.

Am trântit ușa. Sunt unii care nu înțeleg virtuțile simplității și primejdiile excesului de migală. Încercările lui suspecte de a vorbi o engleză elaborată erau pe cât de neimpresionante, pe atât de lipsite de sens.

Am scos din buzunar o legătură de chei cu forme ciudate și le-am încercat pe rând la cealaltă ușa. A treia se potrivea — m-aș fi mirat să nu se potrivească niciuna. Am vârât cheile în buzunar, m-am dus la baie și, tocmai

când dădeam dușul la maxim, se auzi și ușa deschizându-se. Am închis dușul, am strigat îngrijitorului de etaj să pună cafeaua pe masă și am dat din nou drumul la apă. Speram ca această combinație de cafea și duș să-l convingă pe cel care trebuia convins că eram un oaspete care se pregătește fără grabă să petreacă o seară tihnită, însă nu puteam pune pariu că o să izbândesc. Oricum, încercarea moarte n-are.

Am auzit ușa dinspre coridor închizându-se. Am lăsat dușul să funcționeze, în cazul în care chelnerul trăgea cu urechea. Avea aerul cuiva care își petrece mult timp cu urechea lipită de uși sau trăgând cu ochiul prin gaura cheii. M-am aplecat în fața ușii ca să verific. De data asta lăsase gaura cheii în pace. Am crăpat brusc ușa și nimeni nu căzu în fund pe coridor. Ori nu avea nimeni rezerve în ce mă privește, ori avea atât de numeroase, încât nu risca să fie găsit prin preajă. Am încuiat ușa, am vârit legătura de chei în buzunar, am vărsat cafeaua în chiuvetă, am oprit dușul și am părăsit apartamentul pe ușa de la balcon. A trebuit să o las larg deschisă, priponită de un scaun greu. Din motive evidente, puține sunt hotelurile în care ușile ce dau spre balcon au dispozitive exterioare de deschidere.

Am aruncat o privire rapidă de-a lungul străzii și spre ferestrele clădirii de vis-a-vis, apoi m-am aplecat deasupra balustradei de beton, ca să verific dacă ocupanții apartamentelor din stânga și din dreapta se interesau de persoana mea. Nu se interesau. M-am înălțat pe balustradă, m-am agățat de grifonul de piatră – care era atât de grotesc sculptat încât oferea nenumărate puncte de sprijin – pe urmă m-am apucat de marginea acoperișului și m-am săltat în sus. N-aș zice că isprava mi-a făcut plăcere.

Acoperișul plat, pe care crescuse iarba, era pustiu.

L-am traversat, ocolind antene TV, guri de ventilație și verzile geamlâcuri care servesc în Olanda ca luminatoare, am ajuns la extremitatea cealaltă a acoperișului și m-am uitat cu prudență în jos. Dedesubt se întindea o alee foarte îngustă și întunecată, pentru moment pustie. La câțiva metri în stânga, am localizat scara de incendiu și am coborât până la etajul doi. Ușa scării era încuiată pe dinăuntru, așa cum sunt aproape toate ușile de felul acesta, iar dispozitivul de închidere era dublu. Nu se putea pune, însă, cu sofisticatele fierătănii pe care le aveam cu mine.

Coridorul era pustiu. Am coborât la parter pe scara principală, deoarece e greu să treci neobservat când ieși dintr-un lift în mijlocul holului principal. N-ar fi trebuit să-mi fac probleme, fiindcă nu era nici urmă de recepționar,

de boy sau de portar. Mai mult, holul se aglomerase cu pasagerii ultimelor curse de avion, care asediau biroul recepției. M-am amestecat în mulțimea din fața recepției, am bătut politicos un umăr, am întins o mână prin înghesuială, am pus cheile pe tejghea, m-am îndreptat tacticos spre bar, l-am străbătut la fel de tacticos și am ieșit pe ușa laterală.

După-amiază plouase cu găleata, iar străzile erau încă ude. N-aveam însă nevoie să-mi pun balonsaidul, așa că l-am aruncat pe braț și am început să mă plimb, fără pălărie, căscând gura, oprindu-mă sau luând-o mai departe după pofta inimii.

Pe când pășeam pe Herengracht, admirând conștiincios fațadele caselor ce aparținuseră, în secolul 17, prinților comerțului, am simțit pentru prima oară un clopoțel sunându-mi în ceafă. Nici antrenamentul și nici experiența nu te pot ajuta să dezvolți o asemenea intuiție. Poate că ține de paranormal. Sau poate că nu. Cu asta te naști, ori nu. Eu așa mă născusem.

Eram urmărit.

Locuitorii Amsterdamului, atât de ospitalieri în toate privințele, sunt curios de neglijenți când e vorba să pună bănci la dispoziția vizitatorilor' sau a concetățenilor obosiți de-a lungul canalelor. Dacă vrei să-ți lași privirea să plutească melancolic pe deasupra apelor lucind în întuneric, cel mai bine este să te sprijini de un copac, așa că m-am rezemat de un copac și mi-am aprins o țigară. Am stat câteva minute nemișcat, cufundat în gânduri – cel puțin așa sper că arătam – ridicând, din când încând, țigara. Nimeni nu trase asupra mea cu pistoale silențioase, nimeni nu se apropie cu un sac pregătit în mâini ca să mă vâre în el și să mă arunce ceremonios în canal... Îi dădusem toate șansele și nu profitase. Oacheșul din aeroportul Schiphol mă avusese și el în bătaia pistolului și nu apăsase pe trăgaci. Nimeni nu voia să mă lichideze. Pardon! Nimeni nu voia încă să mă lichideze. Gândul îmi furniza un dram de optimism.

Mi-am îndreptat spinarea, mi-am întins oasele și am căscat, privind lenevos în jur, ca un om care se trezește dintr-o reverie romantică. Era tot acolo, nu se rezema, ca mine, cu spatele de copac, ci numai cu umărul, copacul avea trunchiul subțire, așa că îi vedeam fruntea și conturul spatelui.

Am reînceput să mă plimb, luând-o pe Leistraat și zgâindu-mă la vitrine. La un moment dat am intrat în gangul unei prăvălii, unde m-am uitat la niște picturi atât de artistice încât, în Anglia, proprietarul prăvăliei ar fi

înfundat pușcăria cât ai bate din palme. Vitrina constituia o oglindă aproape perfectă. Tipul se găsea la vreo douăzeci de metri, uitându-se cu interes la vitrina sparta a ceea ce probabil că fusese un aprozar. Purta un costum gri și un pulover de aceeași culoare. Asta-i tot ce aş putea spune despre el. Un anonim șters, îmbrăcat în cenușiu.

La colțul următor am făcut-o la dreapta, luând-o de-a lungul pieței de flori de pe malul canalului Singel. La jumătatea drumului m-am oprit lângă o tejghea și am cumpărat o garoafă. La treizeci de metri în urmă, tipul în gri inspecta și el marfa florală. Fie că era meschin, fie că nu, n-a cumpărat nimic. Doar stătea și se uita.

Între noi erau cei treizeci de metri, așa că, atunci când am făcut-o din nou la dreapta pe Vijzelstraat, am luat-o repejor la picior până în fața unui restaurant indonezian. Am intrat, închizând ușa după mine. Portarul, evident un pensionar m-a salutat destul de civilizat, fără însă să se ostenească să se ridice de pe taburet. M-am uitat pe geam.

După câteva clipe își făcu apariția și omul în gri. Era mai în vârstă decât crezusem, avea peste șaizeci de ani. Trebuie să recunosc că, pentru un om de vârsta lui, avea pasul sprinten.

Mi-am pus balonsaidul și am mormăit o scuză către portar. Zâmbi și spuse „Noapte bună^u”, la fel de civilizat cum îmi spusese „Bună seara^u”. Probabil că restaurantul oricum nu mai avea locuri libere. Am ieșit și, stând în ușă, am scos dintr-un buzunar o pălărie și dintr-altul o pereche de ochelari de sârmă și mi le-am pus. Iată schimbarea la față a lui Sherman, mi-am zis.

Individul se afla acum la vreo treizeci de metri în față, înaintând într-un mod ciudat și oprindu-se tot timpul să se uite la câte o vitrină. Mi-am luat inima în dinți și m-am lansat în traversarea străzii. Menținându-mă puțin în urma lui, am mers paralel cu el aproape o sută de metri. Se opri brusc. Ezită, apoi se apucă să-și calce pe urme, aproape fugind de data asta, și intrând în fiecare din calădirile care aveau uși deschise. Se năpusti în restaurantul în care intrasem pentru scurt timp și ieși de-acolo în zece secunde. Dădu buzna pe intrarea laterală a hotelului Carlton și ieși pe ușa principală, un ocol care nu cred că i-a priit, de vreme ce hotelul Carlton nu se înduioșa de moșnegei șleampeți, cu pulovere pe gât, care îi folosesc holul drept scurtătură. Intră într-un alt restaurant indonezian și reapăru purtând pe

chip expresia unui om alungat și muștruluit. Se aruncă într-o cabină telefonică, apoi reapăru și mai plouat decât înainte. După aceea, luă loc la coada formată în stația de tramvai de pe Muntplein. M-am așezat și eu la rând.

Primul tramvai care veni avea trei vagoane și purta numărul 16. Destinația lui era Gara centrală. Omul în gri se urcă în vagonul din față. Eu am urcat în următorul și m-am așezat pe un loc din față ca să nu-l pierd din ochi, întorcându-mă în așa fel încât să nu mă recunoască, dacă cumva i se trezea interesul față de pasagerii din tramvai. De fapt, n-aveam nevoie să fiu neliniștit. Lipsa lui de interes față de pasageri era absolută. Îți puteai da seama, bizuindu-te pe neîntrerupta schimbare de expresie a feței și pe felul în care își fââia posteriorul pe scaun, că omul era preocupat de lucruri mai importante, printre care nu cel din urmă era gândul la gradul de înțelegere la care se putea aștepta din partea patronilor.

Coborî la piața Dam. Principala piață a Amsterdamului era ticsită de clădiri istorice, – cum ar fi Palatul regal sau Biserica Nouă, care este atât de veche încât a trebuit să fie proptită ca să nu se dărâme –, însă nici una nu se dovedi, în noaptea aceea, demnă de atenția omului în gri. Pășea repejor pe o străduță care trecea pe lângă hotelul Krasnapolski, coti la stânga, în direcția docurilor, de-a lungul canalului Qudezijos Voorburgaal, apoi o luă la dreapta și se afundă într-un păienjeniș de străduțe lăturalnice care pătrundea în zona depozitelor, una din puținele suprafețe urbane care nu figurează pe lista atracțiilor turistice ale Amsterdamului. Nu mai întâlnisem un om atât de ușor de urmărit. Nu se uita nici în dreapta, nici în stânga și deloc înapoi. Puteam să călăresc un elefant la zece pași îndărătul lui, că tot n-ar fi observat.

M-am oprit după un colț și l-am privit cum își croiește drum pe o stradă îngustă, prost luminată, deosebit de antipatică, mărginită de antrepozite,-clădiri cu cinci etaje ale căror acoperișuri se povârneau spre cele de peste stradă, creând o atmosferă de amenințare claustrofobică, plină de presimțiri întunecate și de suspiciune.

Deoarece omul în gri se avânta într-o fugă nesigură, am conchis că această excesivă demonstrație de zel nu putea să însemne decât că se apropia de finișul cursei. Nu m-am înșelat. Ajuns cam pe la jumătatea străzii, urcă în fugă cele câteva trepte ale unei scări cu balustradă; scoase o cheie, descuie ușa și se făcu nevăzut în interiorul depozitului. Am trecut

prin dreptul intrării fără să mă grăbesc și am aruncat o privire pe plăcuța fixată deasupra ușii. „Morgenstern și Muggenthaler“ – scria acolo. N-auzisem de firmă, dar era greu să-i uiți numele.

Nu prea semăna cu o cameră de hotel, recunosc, de altfel nici hotelul nu prea aducea a hotel. Pe cât de mic și mohorât și neispititor și cojit arăta pe dinafară tot așa și interiorul camerei. Puținele mobile din cameră, un pat de o persoană și o canapea transformată în pat, purtau trista amprentă a anilor scurși de pe vremea de mult apusă când erau nou-nouțe. Covorul avea țesătura rărită, dar nu mai puțin decât perdelele și cuvertura de pe pat. Baia nu depășea în dimensiuni o cabină telefonică. Camera era, însă, salvată de la un dezastru complet de o pereche de chipuri care ar fi luminat până și cea mai mohorâtă celulă de pușcărie. Coccoțate pe marginea patului, Maggie și Belinda au urmărit, fără entuziasm, cum m-am trântit, obosit, pe canapea.

Singurele în Amsterdamul ros de vicii? Totul e-n regulă?

Nu, zise Belinda, iar în vocea ei se strecură o notă pozitivă.

Nu? m-am arătat eu surprins.

Cu un gest îmi arată camera.

Păi, ia uită-te cum arată.

M-am uitat.

Ei, și?

Dumneata ai locui aici?

Ca să fiu cinstit, nu prea. Numai că hotelurile de cinci stele sunt numai pentru șefi ca mine. Pentru două dactilografe care trag din greu ca să-și câștige existența, locuința asta e cât se poate de potrivită. Iar pentru două tinere care tocmai că nu sunt dactilografe care își câștigă din greu existența, încăperea oferă șansa unui anonimat desăvârșit, am spus eu, după care, am făcut o pauză. Sau, cel puțin, așa sper. Îmi închipui că n-ați sărit în ochii nimănui. V-a recunoscut cineva în avion?

Nu.

Au răspuns la unison, făcând o mișcare identică din cap.

Pe aeroport v-a recunoscut careva?

Nu.

La aeroport ați trezit interesul cuiva?

Nu.

Camera are microfoane?

Nu.

Ați fost prin oraș?

Da.

Ați fost urmărite?

Nu.

Vi s-a cotobăit prin cameră cât ați fost plecate?

Nu. '

Pari amuzată, Belinda, am spus.

Nu chicotea încă, dar avea ceva probleme cu mușchii faciali.

Spune-mi și mie motivul, ca să râd și eu!

Deveni deodată rezervată, amintindu-și că de-abia mă cunoscuse.

Nimic. îmi cer scuze.

Pentru ce-ți ceri scuze, Belinda?

Tonul meu părintesc și încurajator avu un efect ciudat. Ea se foi stânjenită.

Păi, toate precauțiile astea de capă și spadă pentru niște fete ca noi. Nu văd rostul...

Ține-ți gura, Belinda!

Așa era Maggie, grăbită ca întotdeauna să ia apărarea bătrânului ei șef. De ce? Dumnezeu știe! Avusesem succese profesionale. Luase unul câte unul, alcătuiau o listă destul de impresionantă. O listă care, însă, pălea în comparație cu rata eșecurilor.

Maggie continuă cu severitate:

Maiorul Sherman știe întotdeauna ce face.

Ce n-ar da maiorul Sherman să fie așa, am mărturisit eu.

Le-am aruncat o privire poznașă.

Nu că vreau să schimb subiectul, dar ce-ați zice dacă v-ați apuca să vă oblojiți stăpânul rănit?

Lasă că v-aranjăm noi, spuse Maggie, făcând pe grozava.

Se ridică de pe pat, îmi examinează fruntea și se așază la loc.

Nu ți-ar strica o bucată de plasture.

Știu, clasele conducătoare sângerează din nimic. Asta ține de pielea subțire. Ai auzit ce mi s-a întâmplat?

Maggie clătină din cap.

Omorul ăla îngrozitor. Am auzit că ai încercat să...

... să intervin. Am încercat, cum bine zici.

M-am uitat la Belinda.

Cred că te-a impresionat teribil, nu? Prima oară cu șeful pe teren, și el o încasează de cum pune piciorul într-o țară străină.

Aruncă o privire involuntară spre Maggie, roși – blondele autentice roșesc foarte ușor – și spuse cu un ton defensiv:

Ei, a fost prea rapid pentru dumneata.

Chiar așa, am fost eu de acord. A fost prea rapid și pentru Jimmy Duclos.

Jimmy Duclos? se mirară tinerele.

Aveau darul de a vorbi în același timp.

Mortul. Unul din cei mai buni agenți ai noștri, și prietenul meu de o viață. Avea niște informații urgente și, bănuiesc, vitale, pe care dorea să mi le încredințeze personal la Schiphol. Eram singura persoană din Anglia care știa că mă va aștepta acolo. Dar mai știa lucrul ăsta și cineva din acest oraș. Întâlnirea cu Duclos fusese aranjată prin două canale paralele, dar cineva nu numai că a știut că urma să mă prezint eu, dar a mai știut cu precizie numărul zborului și ora aterizării. A reușit astfel să ajungă la Duclos înainte ca el să poată să mă întâlnească. Mă crezi acum, Belinda, că nu intenționez să schimb subiectul. Mă crezi acum că, dacă se știau atât de multe despre mine și unul din asociații mei, s-ar putea cunoaște la fel de multe și despre alți asociați.

S-au uitat una la alta câteva clipe, apoi Belinda întrebă încet:

Duclos era unul de-ai noștri?

Ești surdă? mi-a sărit mie țandăra.

Deci, Maggie și cu mine...

Precis.

Mi s-a părut că au luat act cu mult calm de posibilele amenințări la adresa lor. La urma urmei fuseseră antrenate să îndeplinească misiuni periculoase, or noi ne aflăm aici tocmai ca să ducem la bun sfârșit o astfel de misiune. Nu ca să ne smiorcăm...

Maggie continuă:

Îmi pare rău de prietenul tău.

Am dat din cap a acceptare.

Și-mi pare rău dacă m-am purtat prosteste, urmă -Belinda.

O spunea cu tot sufletul, dar știam că o să-i treacă repede. Nu era genul. Mă privi cu ochii ei extraordinar de verzi sub genele negre și zise încet:

Sunt acum pe urmele tale, nu-i așa?

Chiar așa, fetițo, am răspuns. Ia te uită, își face griji în legătură cu șeful ei. Pe urmele mele? Păi, jumătate din personalul hotelului Rembrandt e pe urmele mele. Până și intrarea laterală este supravegheată. Am fost urmărit și când am plecat seara asta.

Dar nu a putut să te urmărească prea mult, zise Maggie.

Loialitatea ei devenea uneori stânjenitoare.

Era incompetent și-ți sărea în ochi. Așa sunt cam toți. Toți care operează la marginea împărăției drogaților. Pe de altă parte, se poate că ei să încerce în mod deliberat să provoace o reacție. Dacă asta le e intenția, or să aibă al dracului de mult succes.

Provocare?

Vocea lui Maggie suna trist și resemnat. Mă știa prea bine.

Fără de sfârșit. Iar noi alergăm la întâmplare, ne poticnim orbește.

Nu prea-mi pare un mod științific de a face investigații, spuse Belinda, cu îndoială în glas.

Remușcările ei se evaporaseră repede.

Jimmy Duclos era deștept. Cel mai deștept ofițer pe care-l aveam. Acum e la morgă.

Belinda mă privi ciudat.

Îți pui singur gâtul pe laț?

În laț, dragă, replică Maggie, cu un aer absent. Și nu-i mai spune șefului ce poate și ce nu poate face.

Dar nu credea în ce spunea, dovadă neliniștea care i se citea în ochi.

Asta-i sinucidere curată, insistă Belinda.

Zău? Sinucidere este și să traversezi strada în Amsterdam. Zeci de mii de oameni o fac zilnic.

Nu le-am spus că aveam motive să cred că lichidarea mea nu era în capul listei de priorități întocmite de ticăloși, și nu le-am spus-o nu pentru a-mi lustrui imaginea de erou, ci fiindcă ar fi trebuit să adaug și alte explicații, lucru pe care, pentru moment, n-aveam de gând să-l fac.

Totuși, nu ne-ai adus aici fără vreun rost, spuse Meggie.

Asta așa e. Însă meseria mea este să calc anumite bătăături. În ce vă privește, țineți-vă la fund. Diseară, vă puteți face de cap. Măine, la fel, cu excepția cazului în care o să vreau să o invit pe Belinda la o plimbare. După aia, dacă sunteți cuminți, vă duc la un club de noapte dezmățat.

Am venit taman de la Paris ca să mă duc la un club de noapte dezmățat? (Belindei îi revenise simțul umorului). De ce, mă rog?

Îți spun eu de ce. Îți spun eu câte ceva despre cluburile de noapte, niște lucruri de care habar n-ai. Îți spun eu și de ce suntem aici. De fapt, am urmat eu volubil, o să-ți spun totul.

Prin „totul” înțelegeam tot ce credeam că trebuie să afle ele, nu tot ce era de aflat. Iar diferența e considerabilă.

Belinda se uita la mine, așteptând, în timp ce Maggie mă învăluia cu o privire afectuoasă, în care se ghicea un scepticism obosit. Iar Maggie mă știa bine.

Întâi și-ntâi, un whiskey.

N-avem.

Uneori, Maggie vădea o vână puritană.

Măcar să știți și voi principiile de bază ale serviciilor secrete. Ar cam trebui să puneți mânuța pe cărți.

Cu bărbia i-am făcut semn Belindei.

Comandă la telefon. Până și clasa managerială are nevoie, din când în când, de clipe de relaxare.

Belinda se ridică în picioare, netezind-și rochia neagră și privindu-mă cu reproș nelămurit. Spuse, alegându-și cuvintele:

Când ai vorbit despre prietenul tău de la morgă, te-am urmărit și am constatat că fața ta nu trăda nimic. Prietenul tău e tot acolo, la morgă, iar tu ești, cum să spun, frivol. Relaxare, zici. Cum poți să vorbești de relaxare?

Practica, i-am zis. Și nu uita să comanzi și un sifon.

CAPITOLUL TREI

O noapte obișnuită la Hotel Rembrandt. O noapte cu flașneta redând un fragment din Simfonia a V-a de Beethoven, performanță care l-ar fi făcut pe bătrânul compozitor să cadă în genunchi și să adreseze eterne mulțumiri Proniei că surzise. Chiar și la 50 de metri, distanță pe care o respectam cu prudență, în timp ce burnița mărunț, efectul sonor era îngrozitor. O dovadă a extraordinarei toleranțe a locuitorilor Amsterdamului, iubitori de muzică bună și gazde ale faimosului Concertgebouw, era faptul că nu-l ademeniseră pe moșneagul flașnetar într-o crâșmă ca să profite de absența lui pentru a-i îmbrânci flașneta în primul canal. Moșneagul își zăngănea farfurioara la capătul bățului din obișnuință, fiindcă în noaptea aceea nimeni nu trecea pe acolo. Nici măcar portarul hotelului care se refugiase înăuntru, fie din pricina ploii, fie pentru că îi plăcea muzica.

Nimeni nu se aținea prin preajmă și nici nu mă așteptam să dau nas în nas cu cineva. Am ocolit hotelul și am luat-o pe aleea care ducea la scara de incendiu, am urcat pe acoperiș, l-am traversat și m-am aplecat peste streășina de deasupra balconului apartamentului meu.

N-am văzut nimic, însă nasul mi-a surprins o adiere. Fumul nu se ridica dintr-o țigară cinstită, adică, de la o companie de tutun renumită, care nu strecoară printre produse și niște marijuana. Mi-am lăsat nasul mai jos, de era cât pe ce să-mi pierd echilibrul și am izbutit să văd ceva; nu prea mult, dar destul cât să-mi dau seama despre ce era vorba. Două bombeuri de pantofi și, licărind scurt, un capăt de țigară.

M-am târât înapoi, cu grijă și, căutând să nu fac gălăgie, m-am ridicat în picioare în liniște, am traversat acoperișul spre scara de incendiu, am coborât, am descuiat ușa de la etajul 6 al scării de incendiu, am ferecat-o la loc, m-am strecurat spre camera 616 și am tras cu urechea. Nimic. Am deschis ușa cu băgare de seamă, folosind șperaclul pe care-l testasem mai devreme și am intrat trăgând, cât se poate de repede, ușa după mine. Știam că orice curent de aer, oricât de nedetectabil ar fi, deranjează fuioarele fumului de țigară, fapt care ar alarma un fumător atent. Oricum, nu vioiciunea îi caracteriza pe obișnuiții drogului.

Nici asta nu făcea excepție. Bineînțeles, era îngrijitorul de palier. Ședea confortabil în fotoliu, cu picioarele proptite pe marginea balconului. Mâna

dreaptă ținea pe genunchi un revolver.

Firește, este greu al naibii să te apropii de cineva, oricât de pisicește, fără ca al șaselea simț să nu-i dea de veste.

Drogurile, însă, exercită asupra acestui instinct o influență inhibitivă, iar ceea ce fuma îngrijitorul de palier era într-adevăr un drog.

Am ajuns în spatele lui, ținându-i pistolul în dreptul urechii stângi, fără ca el să-mi bănuiască prezența. L-am bătut pe umăr. Se răsuci brusc și strigă de durere pentru că se lovise cu ochiul de țeava pistolului. Își duse mâinile la ochi, așa că am putut să-i iau arma fără să-mi opună rezistență. Am băgat-o în buzunar, l-am apucat de umăr și l-am îmbrâncit cu putere. Îngrijitorul de palier făcu un salt mortal și ateriză pe podea. Cam vreo zece secunde zăcu lat, amețit, apoi se ridică într-un cot. Scottea din gâtlej șuierături ciudate. Printre buzele lipsite de sânge, dinții pătați de tutun încercau un rânjet de fiară. Ochii îi erau injectați de ură. Nu prea întrezăream șansa unei luări de contact prietenești.

Facem pe durii, ăă? articulă el.

Drogații sunt mari amatori de filme cu violențe, așa că le asimilează cu ușurință.

Pe durii? m-am prefăcut eu surprins. Nu drăgălașule, nici pe departe. Pe durii o s-o facem mai încolo. Dacă nu ciripești.

Se părea că frecventasem aceleași filme. Am ridicat țigara care fumega pe podea, am mirosit-o strâmbând din nas și am strivit-o în scrumieră. Îngrijitorul se adună de pe jos, clătinându-se pe picioare, dar cu mine nu ținea comedia. Când deschise din nou gura hotărâse deja, pesemne, să joace rolul durului. Calmul dinaintea furtunii, o partitură veche și uzată. Poate c-ar fi fost mai bine să fi frecventat amândoi spectacole de operă.

Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.

Ce-ar fi să vorbim, de pildă, despre ce cauți dumneata în camera mea. Și cine te-a trimis aici.

A mai încercat legea să mă facă să ciripesc. Cunosco legea. Nu mă poți face să ciripesc. Am drepturile mele. Așa zice legea.

Legea se oprește chiar în fața ușii. De partea astalaltă a ușii, amândoi ne aflăm dincolo de lege. Știi asta foarte bine. Într-unul din cele mai civilizate orașe din lume, noi doi trăim acum într-o mică junglă. Totuși, o lege mai există. Ucide sau vei fi ucis.

Poate că n-am făcut bine că i-am dat idei. Plonjă cu capul înainte sub linia pistolului, dar nu scăpă de genunchiul meu. O astfel de lovitură ar fi trebuit să-l scoată din luptă, dar tipul era tare. Îmi prinse singurul picior încă în contact cu podeaua. Căzurăm amândoi. Pistotul meu se rostogolise pe podea, iar noi ne căram pumni, încercând să-l apucăm. Era voinic tipul, dar îl dezavantajau două lucruri: antrenamentul făcut pe bază de marijuana îi tocise reflexele și, deși poseda un ascuțit simț al luptei, nu fusese pregătit pentru ea. Încet, încet, am reușit să ne ridicăm în picioare, iar acum mâna mea stângă îi împingea încheietura mâinii drepte undeva sus, deasupra umerilor.

I-am dat brațul pe spate cât am putut și el scoase un urlet agonic, în vreme ce umărul pâraî. Cum nu-mi îngăduiam să fiu sigur de nimic, am continuat să presez ca să înlătur orice îndoială. Apoi l-am împins din spate până pe balcon și l-am lăsat să spânzure deasupra balustradei. Mâna stângă, care-i rămăsese teafără, se ținea de balustradă ca și când întreaga viață îi atârna de ea; ceea ce era cu totul adevărat.

— Te droghezi sau ești plasator de droguri? l-am întrebat.

Aruncă o înjurătură în olandeză. Eu cunosc olandeza, chiar și cuvinte pe care s-ar cuveni să nu le știu. I-am pus palma la gură, pentru ca ceea ce voia el să-mi comunice ar fi putut fi auzit chiar și în vacarmul produs de circulație. Nu intenționez să-i alarmez pe pașnicii locuitori ai Amsterdamului când nu era necesar. Am slăbit strânsoarea.

Hai, dă-i drumul!

Plasator, zise el cu o voce care părea un croncănit înfundat. Vând marfa.

Cine te-a trimis?

Nu! Nu! Nu!

Bine, treaba ta. Când îți vor culege rămășițele de pe trotuar, vor crede că au dat peste încă un fumător de hașiș care s-a urcat prea sus și a făcut o călătorie în lumea albastră de dincolo.

Asta-i crimă, bolborosi el.

Glasul îi era acum o șoptă sufocată. Probabil că priveliștea de jos îi dădea amețeli.

N-ai să...

Zău? Amicii tăi mi-au omorât azi un prieten. Deci ce poate fi mai înălțător decât să extermini jigodiile? 70 de metri înseamnă o cădere lungă.

Nici un semn de violență. Doar că fiecare oscior va fi făcut praf. 70 de metri. Ia uită-te!

L-am împins puțin mai jos ca să-i ofer o perspectivă mai bună. Atât de jos încât mi-au trebuit apoi ambele mâini ca să-l aduc înapoi.

Hai, zi-mi povestea!

Bâigui ceva, așa că l-am săltat înapoi peste balustradă și i-am făcut vânt în mijlocul camerei.

Cine te-a trimis?

Vă spuseseam că era vânos, însă se dovedi mai vânos decât îmi închipuisem. Ar fi trebuit să fie înnebunit de groază și sleit de puteri. Probabil că așa era, dar asta nu l-a împiedicat să se răsucească violent și să-mi scape din strânsoare, luându-mă prin surprindere. Se aruncă din nou spre mine, înarmat cu un cuțit care-i apăruse pe neașteptate în mâna stângă. Și încercă să lovească regiunea abdominală. În condiții obișnuite, ar fi avut probabil o prestație mai izbutită. Împrejurările, însă, erau neobișnuite. Reflexele lui dispăruseră. L-am apucat încheietura cu ambele mâini, m-am lăsat brusc pe spate și l-am capturat cu piciorul. Aterizarea zgudui camera și, probabil, camerele învecinate.

M-am întors pe burtă și m-am ridicat în picioare, aproape cu aceeași mișcare. Nu mai era motiv de grabă. Zăcea pe podea în celălalt colț al camerei, cu capul pe pragul de la balcon. L-am ridicat, ținându-l de guler. Capul îi căzu inert. L-am lăsat jos dintr-un singur motiv: îmi părea rău că-și dăduse obștescul sfârșit, deținea probabil informații care s-ar fi dovedit inestimabile pentru mine.

I-am coirobăit buzunarele, care adăposteau o seamă de articole din care mă interesau o cutiuță plină cu țigări artizanale și câteva petice de hârtie. Pe unul se vedeau, bătute la mașină, literele și cifrele următoare: MOO 144, pe altul două serii de cifre — 910020 și 2797. Nu-mi spuneau nimic. Închipuindu-mi însă că îngrijitorul de palier nu le-ar fi purtat cu el dacă nu ar fi avut vreo semnificație, le-am pus la păstrare într-un loc sigur, pe care mi-l furnizase croitorul, adică un buzunăraș aliat pe interiorul cracului drept, cam în dreptul gleznei.

Am îndepărtat semnele caftelii, am luat arma mortului, am ieșit pe balcon, m-am aplecat peste balustradă și am azvârlit-o mult în sus și la stânga. Arma depăși streășină și ateriză fără zgomot pe acoperiș. M-am întors în cameră, am aruncat în closet mukul țigării și am tras apa, am spălat

scrumiera și am deschis toate ferestrele ca să alung mirosul grețos. Apoi l-am târât pe îngrijitor până în antreu și am deschis ușa spre palier. Acesta era pustiu. Am ciulit urechile, nu se auzea nimic. Am ajuns la lift, am apăsât pe buton. Când a sosit liftul, am crăpat puțin ușa și am proptit o cutie de chibrituri ca s-o țină puțin întredeschisă, apoi m-am înapoiat în apartament. L-am preluat pe îngrijitor și l-am transportat în lift, unde i-am făcut vânt fără menajamente, am scos cutia de chibrituri și am lăsat ușa să se închidă. Liftul rămase acolo. Evident, nimeni nu se găsea să-l cheme în acel moment. Am încuiat ușa apartamentului cu șperaclul și am refăcut drumul spre scara de incendiu, de-acum o prietenă veche și de încredere. Am ajuns la nivelul străzii fără să fiu observat și am ocolit clădirea spre intrarea principală. La flașnetă, moșneagul cânta acum Verdi, care, probabil, se răsucea în mormânt. Am aruncat în cutia de aluminiu o monedă. Cântărețul s-a întors să-mi mulțumească afișând un zâmbet știrb. Apoi văzu cine eram și îi căzu falca. Era plasat la capătul de jos al ierarhiei și nimeni nu se sinchisise să-l informeze că Sherman era în străinătate. L-am blagoslovit cu un zâmbet amabil și am intrat în holul hotelului.

La recepție erau doi funcționari în uniformă, alături de recepționar, care în acea clipă stătea întors cu spatele la mine.

Am cerut cheia.

— 616.

Recepționarul se întoarse ca ars, sprâncenele o luară în sus, dar nu prea mult. Apoi îmi oferî zâmbetul lui de crocodil afectuos.

— Domnule Sherman, nu știam că erați în oraș.

Da, într-adevăr, plimbarea dinainte de masă. Vechi obicei englezesc... știți...

Desigur, desigur.

Zâmbea cam acru, ca și cum ar fi fost ceva vag contraindicat în acel vechi obicei englezesc. O privire oarecum nedumerită veni să ia locul zâmbetului.

Nu-mi amintesc să vă fi văzut ieșind.

Ei, am început eu pe un ton conciliant, acum nimeni mare pretenția să fiți la dispoziția tuturor clienților în același timp, nu-i așa?

I-am înapoiat zâmbetul, am luat cheile și m-am îndreptat spre lift. De-abia făcusem jumătate de drum, că m-am oprit brusc. Holul cel mare răsună deodată de un strigăt pătrunzător, care amuți pe toată lumea. Țipătul încetă doar cât îi trebui femeii care-l scotea să tragă din nou aer în piept. Sursa

acestui țipăt care putea acoperi motoarele unei rachete era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în culori țipătoare, o caricatură a turistului yankeu aflat în străinătate. Americanca stătea în fața liftului cu gura deschisă în forma literei o, cu ochii cât farfuriile.

Alături, consortul ei pirpiriu încerca s-o domolească, dar nu părea nici el mai fericit, ba chiar dădea impresia că nu l-ar fi deranjat prea mult să se apuce și el de urlat.

Recepționarul adjunct trecu în fugă pe lângă mine. L-am urmat fără grabă. Când am ajuns la lift, recepționarul adjunct îngenunchiase deja asupra trupului dezarticulat al îngrijitorului de palier.

Doamne, Dumnezeule, am spus. Cred că nu se simte bine.

Să se simtă bine, spuneți?

Recepționarul adjunct se uită la mine ca la un om care și-a pierdut mințile.

Uitați-vă cum îi stă gâtul! Omul acesta este mort.

Doamne, păzește-mă. Bănuiesc că aveți dreptate.

M-am aplecat ca să mă uit mai bine.

Îmi pare o figură cunoscută. Am clătinat trist din cap. În floarea vieții... Unde-i restaurantul?

Unde-i ce... Unde-i ce?

Ei, nu-i nimic, nu vă faceți probleme, îmi arătai eu mărinimia. Se vede de la o poștă că nu sunteți în apele dumneavoastră. Găsesc și singur restaurantul.

Restaurantul Hotelului Rembrant poate nu e cel mai bun din Olanda, precum îl ridică în slăvi proprietarii. Cert e că nu mi-aș pierde timpul ca să-i aduc în fața justiției sub acuzația de reclamă abuzivă. Dar de la caviar la zmeură în extrasezon – mă întrebam dacă să înscriu prețurile în contul meu deschis pentru cheltuieli la distracții sau la capitolul mituiri – mâncarea era superbă. Am dedicat un gând lui Maggie și Belindei, fără ca vreun sentiment de vinovăție să mă muncească. Asta-i mersul, ce să-i faci?

Sofaua de pluș roșu pe care stăteam tolănit era ultimul răcnet în materie de confort. M-am lăsat și mai mult pe spate, am ridicat paharul de coniac și am toastat:

Pentru Amsterdam!

Pentru Amsterdam! răspunse colonelul Van de Graaf.

Directorul adjunct al poliției municipale, colonelul Van de Graaf, mi se alăturase la masă fără să fie invitat cu cinci minute înainte. Ședea într-un fotoliu uriaș, care însă părea prea mic pentru el. Un om foarte corpulent, deși de înălțime medie, cu părul alb, cu o figură brăzdată de riduri, care vădea autoritate și competență. Continuă sec:

Mă bucur să văd că vă simțiți bine, după o zi atât de plină de evenimente.

Ai vieții trandafiri, culege-i chiar azi, domnule colonel, viața e așa de scurtă... Ce fel de evenimente?

N-am reușit să aflăm prea multe despre acest James Duclos, care a fost împușcat azi la aeroport.

Colonelul de Graaf era un om eu multă răbdare, pe care nu-l puteai șmecheri.

Tot ce știam este că a venit din Anglia acum trei săptămâni, că s-a înregistrat la Hotelul Schiller, pentru o noapte, și apoi a dispărut. Domnule maior Sherman, se pare că la aeroport a venit ca să întâmpine avionul cu care ați călătorit. Să fie oare doar o coincidență?

Urma să se întâlnească cu mine, i-am spus. (Mai devreme sau mai târziu de Graaf tot avea să afle...). Era unul din oamenii mei. Cred că și-a făcut rost de un permis fals de liberă trecere ca să poată pătrunde dincolo de Biroul de imigrări.

Mă surprind spusele dumneavoastră.

Suspină din rărunchi. Nu părea deloc surprins.

Prietene, ne este foarte greu, dacă nu cunoaștem lucrurile astea. N-ar fi fost rău să fi fost informat despre Duclos. Am și instrucțiuni de la Interpolul din Paris să vă oferim tot sprijinul posibil. Nu credeți deci că ar fi bine dacă am colabora? Vă ajutăm, ne ajutați.

Sorbi o gură de coniac. Ochii lui cenușii aveau o căutătură sinceră.

Bănuim că acest om al dumneavoastră avea niște informații, pe care, acum, le-am pierdut.

Probabil. Mai bine să începem prin a mă ajuta dumneavoastră. Puteți verifica în dosare pe o anume domnișoară Astrid Lemay? Lucrează într-un club de noapte și se pare că nu este olandeză, așa că e posibil să aveți ceva date despre ea.

Fata pe care ați bușit-o la aeroport? De unde știți că lucrează într-un club de noapte?

— Ea mi-a spus, am răspuns eu fără să roșesc.

Se încruntă.

Cei de la aeroport nu au menționat nimic despre asta.

Cei de la aeroport sunt niște papă-lapte.

Ah! exclamă el pe un ton care putea însemna orice. Pot să obțin această informație. Altceva?

Nimic altceva.

Un eveniment mărunț la care nu ne-am referit încă.

Care?

Îngrijitorul de la etajul 6 – un flăcău despre care știm câte ceva – nu era cumva tot un om de-al dumneavoastră?

Domnule colonel!

Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că ar fi fost al dumneavoastră. Știți cumva că și-a frânt gâtul și a murit din această cauză?

Trebuie să fi căzut de foarte sus, am spus eu compătimator.

De Graaf dădu pe gât paharul și se ridică.

Nu prea suntem obișnuiți cu dumneavoastră, domnule maior Sherman, dar faptul că lucrați de multă vreme în Interpol și ați dobândit o faimă europeană ne determină să vrem să ne obișnuim cu aceste metode. Dați-mi voie să vă amintesc că ceea ce merge la Istanbul sau Palermo – ca să numesc doar câteva locuri – nu merge la Amsterdam.

Pe onoarea mea, am spus. Sunteți, într-adevăr, bine informat.

Aici, la Amsterdam, cu toții ne supunem legii, continuă el părănd că nu m-a auzit. Inclusiv eu. Nici dumneavoastră nu faceți excepție.

Dar nici prin cap nu-mi trece, am răspuns eu, plin de virtute. Bine, deci colaborăm. În privința scopului vizitei mele... Când putem vorbi?

La biroul meu, ora 10.

Își plimbă privirea prin restaurant și nu păru entuziasmat.

Aici nu e nici momentul și nici locul potrivit.

M-am prefăcut mirat, înălțând sprâncenele.

Hotelul Rembrandt, o trânti de Graaf, are un post de ascultare de renume mondial.

De Graaf plecă. Mă întrebam de ce credea el că alesesem să stau la Hotelul Rembrandt.

Biroul colonelului De Graaf nu semăna nici un pic cu Hotelul Rembrandt. Era o încăpere destul de mare, însă cenușie, funcțională,

mobilită cu dulapuri cenușii cu dosare, o masă și scaune cenușii, acestea din urmă tari ca dracu'. Pentru că nimic nu-ți atrăgea atenția sau ochiul, decorul avea măcar darul să te facă să te concentrezi. De Graaf și cu mine, după 10 minute de discuții preliminare, am început să ne concentrăm. Cred că lui îi venea mai ușor. Mă culcasem foarte târziu noaptea trecută și niciodată nu mă simțeam în largul meu la ora 10 dimineața, într-o zi ploioasă și mohorâtă.

Droguri, declară De Graaf. Ne ocupăm de toate drogurile – opiu, hașiș, amfetamine, LSD, STP, cocaină, amylacetați, doar le știți, domnule maior Sherman. Toate distrug sau conduc la distrugere. În acest caz, însă, ne mărginim la cel mai diabolic – heroina. De acord?

De acord.

Vocea aceea adâncă și incisivă venea dinspre ușă. M-am întors și am văzut un bărbat înalt, într-un costum de culoare închisă bine croit, cu ochi căprui și pătrunzători, cu un chip plăcut, care putea foarte rapid să devină dezagreabil. Într-un cuvânt, un profesionist. Nu era greu să-i ghicești meseria. Iată deci un polițist, și nu unul de duzină.

Închise ușa și se îndreptă spre mine cu pasul vioi al unui bărbat cu mult sub 40 de ani, deși bărbatul avea cam 50. Întinse mâna și se recomandă.

Van Gelder. Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule maior Sherman.

Am înregistrat cele spuse. Din precauție, am decis să nu comentez. Am zâmbit și i-am dat mâna.

Inspectorul Van Gelder, spuse De Graaf. Șeful Departamentului nostru pentru narcotice. Va lucra cu dumneavoastră, domnule maior Sherman. Vă va acorda tot sprijinul.

Sper din tot sufletul că vom colabora bine.

Van Gelder zâmbi și luă loc.

Spuneți-mi, cum merg lucrurile la dumneavoastră. Credeți că veți destrăma rețeaua din Anglia?

Cred că da. E vorba de un sistem de distribuție extrem de bine pus la punct, foarte integrat, fără verigi lipsă. Tocmai de aceea am identificat zeci de plasatori și jumătate de duzină de distribuitori principali.

Puteți deci sparge cercul și îl lăsați totuși să funcționeze?

Ce altceva să facem, inspectore? Spargem cercul și atunci următorul cerc se va da la fund și n-o să mai dăm de el. Așa cum stau lucrurile, putem pune

laba pe ei când vrem și dacă vrem. Ceea ce dorim cu tot dinadinsul este să descoperim cum intră blestemata de marfă în Anglia și cine o furnizează.

Și credeți, de vreme ce vă aflați în Olanda, că marfa vă vine de aici. Sau de pe-aproape.

Nu de pe-aproape. Chiar de aici. Și nu cred, sunt sigur. 80 la sută din cei aflați sub supraveghere – mă refer la distribuitori și la intermediarii lor – au legături cu această țară. Mai precis cu Amsterdamul. Aproape toți au rubedenii aici, sau prieteni. Au contacte profesionale sau fac, personal, afaceri aici. Sau vin în vacanță. Ne-au trebuit 5 ani ca să adunăm toate piesele pentru acest dosar.

De Graaf zâmbi.

Dosarul numit „aici“?

Dosarul numit „Amsterdam”, da.

Van Gelder întrebă:

Există copii ale acestui dosar?

Una singură.

Ați adus-o cu dumneavoastră?

Da.

E la dumneavoastră?

Se află în cel mai sigur sertărel, am zis eu ciocănindu-mi fruntea.

Da, un loc sigur, căzu de acord De Graaf, apoi adăugă gânditor: Atâta vreme, însă, cât nu veți întâlni niște tipi înclinați să vă trateze în felul în care îi tratați dumneavoastră.

Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule colonel.

Spun ghicitori, făcu De Graaf, afabil și continuă: Sunt de acord. Acum degetul se îndreaptă către Olanda. Ca să n-o mai dăm după gard, spre Amsterdam. Și noi știm, din păcate, că avem o reputație nenorocită. Tare am fi vrut să nu fie adevărată. Dar e. Știm că marfa ajunge aici *en gros*. Știm că de aici pleacă *en detail*. Dar unde și cum, asta habar n-avem.

În parohia dumitale, am zis eu duios.

Adică?

În Amsterdam. Dumneata aperi legea în Amsterdam, nu?

Vă faceți mulți prieteni într-un an? se interesă Van Gelder cu amabilitate.

În meseria mea nu-ți faci prieteni.

În meseria dumneavoastră omorâți oamenii care omoară. Avem un dosar splendid despre dumneavoastră. V-ar face plăcere să vă aruncați o privire

asupra lui?

Poveștile vechi mă plictisesc de moarte.

Pun pariu că așa este, oftă De Graaf. Să lăsăm politețurile. Ascultă, Sherman, până și cea mai bună poliție din lume se poate izbi de un zid de beton. Asta am făcut noi. Nu zic că noi am fi cei mai buni. Tot ce ne trebuie este o pistă, doar una singură. Poate ai vreo idee... vreun plan.

Abia am sosit ieri.

Am pescuit din buzunărașul secret cusut pe partea interioară a pantalonului cele două hârtiuțe pe care le găsisem în buzunarele mortului și le-am întins colonelului.

Cifrele și numerele astea îți spun ceva?

De Graaf se uită fugitiv pe ele, le ridică în lumina puternică a unei lămpi de birou și apoi le puse jos.

Nu.

Poți afla ce semnificație au?

Subalternii mei sunt foarte capabili. A propoz, unde le-ai găsit?

Mi le-a dat cineva.

Vrei să spui că le-ai luat de la cineva.

E vreo diferență?

Poate fi o mare diferență.

De Graaf se aplecă spre mine. Era un om dintr-o bucată.

Ascultă-mă, domnule maior Sherman. Noi știm câte ceva despre tehnicile dumitale, despre înclinarea pe care o ai de a o lua alături de lege!

Domnule colonel De Graaf!

M-ai înțeles bine. Probabil că nici nu te-ai gândit vreodată să acționezi în limitele legii. Cunoaștem această politică deliberată – e adevărat, pe cât de eficientă, pe atât de sinucigașă – de a provoca tot timpul, așteptând să cedeze ceva, sau cineva. Dar, te rog domnule maior Sherman, te rog foarte frumos, nu încerca să provoci prea multă lume în Amsterdam. Avem prea multe canale pe aici.

Nu voi provoca pe nimeni, am spus. Voi fi foarte grijuliu.

Sunt sigur că așa vei fi. Și, acum, cred că Van Gelder are să-ți arate câte ceva.

Da, Van Gelder avea să-mi arate ceva. Cu Opelul lui negru m-a condus de la Sediul Poliției de pe strada Marnixstraat la morga municipală, iar când am ajuns acolo, tare mi-ar fi plăcut să mă fi scutit de osteneală.

Ceea ce lipsea morgăi municipale era farmecul lumii vechi, frumusețea romantică și nostalgică a bătrânului Amsterdam. Semăna cu morga oricărei metropole. Era rece – foarte rece – și avea un aer de spital, inuman, respingător. Blocul central avea în mijlocul său două șiruri de lespezi albe, cioplite din ceea ce părea a fi marmură, dar nu era, iar pe laturile încăperii se înșiruiau uși metalice. Autopsierul, strălucind într-un imaculat halat alb, era un omuleț binevoitor, rubicond și vesel, care părea mereu pe punctul de a izbucni în hohote de râs, o trăsătură care putea fi considerată cel puțin curioasă la un autopsier, dacă nu ți-ai aduce aminte că nu erau puțini călăii recunoscuți a fi cei mai nostimi tovarăși de chefuri în crâșmele Angliei de pe vremuri.

La un cuvânt al lui Van Gelder, el ne conduse spre una din marile uși metalice, o deschise și trase afară o targă metalică pe roțile. Pe ea zăcea o formă învăluită într-un cearșaf alb.

Canalul în care a fost descoperit se numește Croquiskade, spuse Van Gelder, deloc emoționat. Nu e un loc pe care să-l consideri Park-Lane-ul Amsterdamului. Este la periferie, în preajma docurilor. Hans Herber, 19 ani. N-o să vă arăt fața. Cadavrul a stat prea mult timp în apă. L-au găsit pompierii pe când scoteau de acolo o mașină. Putea să mai zacă încă doi ani. Cineva a îndoit câteva țevi de plumb pe spinarea lui.

Ridică un colț al cearceafului ca să scoată la iveală un braț emaciat. Brațul arăta ca și cum cineva, încălțat cu niște bocanci ghintuiți ar fi jucat tonțoroii pe el. Între acele găurele se întindeau rețele stacojii. Întreg brațul era decolorat. Fără să rostească un cuvânt, Van Gelder acoperi brațul și se întoarse. Autopsierul împinse înapoi targa și apoi ușa metalică. Ne conduse în dreptul altei uși, o deschise și repetă operațiunea, prezentându-ne alt cadavru, în timp ce zâmbea cu gura până la urechi, ca un duce englez scăpătat care își conduce publicul în jurul istoricului său castel.

Nici fața ăstuia n-o să v-o arăt, spuse Van Gelder. Chipul unui tânăr de 23 de ani care arată de 70 nu e o priveliște prea plăcută, se întoarse spre autopsier. Unde a fost găsit?

În canalul Oosrehook, răspunse autopsierul, radiind de bucurie. Pe o barjă de cărbuni.

Van Gelder dădu încetinel din cap.

Așa e. Și cu o sticlă goală lângă el. Conținutul fusese băut. Știți ce combinație splendidă face ginul cu heroina.

Trase marginea cearșafului descoperind un braț care arăta exact precum cel dinainte. Sinucidere sau crimă?

Depinde.

Depinde de...?

Dacă a adus el ginul. În cazul ăsta, ar fi sinucidere sau moarte accidentală. Dar se poate să-i fi pus altcineva sticla plină în mână, situație în care ar fi crimă. Am avut un astfel de caz luna trecută în Portul Londrei. N-o să aflăm niciodată.

La un semn făcut de Van Gelder, autopsierul ne conduse, fericit, spre o lespede din mijlocul încăperii. De astă dată, Van Gelder trase cearșaful și descoperi fața cadavrului. Era o foarte tânără, drăguță blondă.

Minunată, nu-i așa? întrebă Van Gelder. Nici o urmă pe fața ei. Julia Rosemeyer, din Germania. Asta-i tot ce știm despre ea. Și tot ce vom ști de acum înainte. Avea 16 ani, presupun doctorii.

Ce i s-a întâmplat?

A căzut de la etajul 7.

M-am gândit fugitiv la fostul îngrijitor de palier, închipuindu-mi cât de bine i-ar fi stat lui pe lespede a ceea. Am întrebat:

A fost împinsă?

Nu, s-a aruncat. Au fost martori. Toată noaptea vorbise despre cum o să zboare ea spre Anglia. Avea o obsesie. Voia s-o vadă pe regină. S-a urcat pe marginea balconului, a declarat că își ia zborul s-o vadă pe Regină și... a zburat. Din fericire, nu trecea nimeni pe stradă. Mai vrei să vezi?

Aș vrea să beau ceva la cârciuma cea mai apropiată, dacă nu ți-e cu supărare.

Nici o problemă, zise el cu un surâs absolut nemotivat. Mergem la mine. Nu-i departe. Am motivele mele.

Motive?

Vei vedea.

Ne-am luat rămas bun și am mulțumit jovialului autopsier. Arăta de parcă i-ar fi dat inima ghes să ne ureze: înapoiți-vă degrabă aici. Cerul se întunecase și începuseră să cadă picături grele de ploaie. Spre răsărit, orizontul era livid și amenințător parcă. Rar mi s-a întâmplat ca bolta cerească să-mi reflecte atât de bine dispozițiile sufletești.

Salonul lui Van Gelder bătea de departe multe baruri englezești. O oază de veselie strălucitoare în mijlocul perdelelor de ploaie dezlănțuite afară, cu

șiroaiele de apă care se scurgeau pe geamuri. Era cald și desfătător, încăperea era plină cu mobile greoaie, olandeze, și fotolii pântecoase. Pe jos se întindea un covor, iar pereții erau văruiți în felurite culori pastelate. Focul din șemineu arăta exact așa cum trebuie să arate un foc, iar Van Gelder studia gânditor un dulăpior de sticlă pentru băuturi, foarte bine aprovizionat.

Deci, am început eu, m-ai dus la morga aia afurisită ca să-ți subliniezi punctul de vedere. Care-i?

Nu unul, mai multe. Primul se referă la faptul că noi ne confruntăm aici cu o problemă și mai îngrozitoare decât aveți voi acasă. La morgă mai sunt o duzină de drogați. Câți din ei au murit de moarte naturală, nu știm. Bineînțeles nu se întâmplă tot timpul așa. Morțile de felul ăsta vin în valuri, periodic. Totuși ele reprezintă o pierdere intolerabilă de vieți, mai ales de vieți tinere. Și mai e ceva. Pentru fiecare din cei din morgă, oare câte sute de dependenți fără speranță există pe străzile orașului?

Înțeleg că susții că aveți motive mai temeinice decât mine să porniți la descoperirea și eliminarea traficantilor. Înțeleg că avem un inamic comun: sursa centrală de aprovizionare.

Fiecare țară are un rege al rețelei.

Și celălalt punct?

Să întăresc avertismentul colonelului De Graaf. Traficanții sunt necruțători. Provoacă-i exagerat, apropie-te prea mult de ei și iată, lepezile de la morgă te așteaptă.

Parcă dădeai ceva de băut, am spus eu.

În hol începu să sune un telefon. Van Gelder se scuză și se duse să răspundă. Chiar în momentul în care ușa se închise în urma lui, iată că o altă ușă se deschise și intră o fată. Era înaltă și zveltă, avea cam 20 de ani, îmbrăcată într-un capot lung, pe care erau imprimați dragoni multicolori. Era foarte drăguță, cu părul involt și fața ovală, ochii mari și violeți, inteligenți și plini de umor. Apariția era atât de izbitoare, încât mi-a luat ceva timp până să-mi amintesc de bunele maniere și să mă ridic în picioare.

Bună, am zis. Mă numesc Paul Sherman.

Nu era grozav, dar pe moment nu mi-a venit în minte altceva. Ca și cum se simțea stânjenită, fata își băgă^c un deget în gură. Apoi zâmbetul ei îmi dezvălui o dantură perfectă.

Mă numesc Trudi. Engleza mea e foarte rudimentară.

Nu greșea, într-adevăr, însă vorbea engleză cu cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o eu până atunci. I-am întins mâna, însă ea nu făcu nici un semn că observase, își puse mâna la gură și chicoti sfielnic. Nu prea văzusem tinere de vârsta ei să chicotească așa și m-am simțit ușurat când am auzit sunetul receptorului pus în furcă și vocea lui Van Gelder care intră în cameră.

Un raport de rutină privind afacerea de la aeroport. Nimic important...

Van Gelder o văzu pe fată, surâse și o luă pe după umeri.

Văd că ați făcut cunoștință.

Păi, nu prea, am spus eu și m-am îndepărtat puțin, în timp ce Trudi se ridică pe vârfuri și-i șopti la ureche ceva, trăgând cu colțul ochiului la mine.

Van Gelder zâmbi și dădu din cap, iar Trudi părăsi camera. Poate că pe fața mea se citea mirarea, pentru că van Gelder zâmbi din nou. Nu părea un zâmbet prea vesel.

Se întoarce imediat, domnule maior. La început e sfioasă cu necunoscuții. Numai la început.

După cum promisese Van Gelder, Trudi se întoarce aproape imediat. Avea în brațe o păpușă uriașă, atât de frumos făcută, încât la prima vedere părea un copil viu. Avea o scufie albă care acoperea niște cărlionți asemănători cu cei ai lui Trudi, purta o rochie de mătase încrêțită, lungă până la glezne și un pieptar cu broderii minunate. Trudi strângea la piept păpușa de parcă ar fi fost un copil în carne și oase. Din nou, Van Gelder o luă ocrotitor de braț.

Ea este fiica mea, Trudi. Trudi, el este un prieten. Maiorul Sherman, din Anglia.

De astă dată, ea făcu un pas înainte, întinse mâna, schiță un fel de reverență și un surâs.

Bună ziua, domnule Sherman.

Nevrând să mă las mai prejos, am zâmbit și am făcut și eu o mică plecăciune.

Încântat, domnișoară Van Gelder.

Îmi pare bine.

Se uită întrebătoare spre Van Gelder.

Engleza nu este unul din punctele forte ale lui Trudi, rosti Van Gelder cu ton de scuză. Ia loc, domnule maior, ia loc.

Extrase din dulăpior o sticlă de whiskey scoțian, turnă în două pahare, îmi oferi unul, el trântindu-se cu un oftat într-un fotoliu. Își scrută fata, care își pironise privirea asupra mea. Mă făcea să mă simt cam stânjenit, nu știu de ce.

Nu iei loc, scumpa mea?

Trudi surâse tatălui ei, dădu din cap afirmativ și îi întinse păpușa. El o luă atât de repede, încât era limpede că e hârșit cu astfel de gesturi.

Da, tăticule, spuse ea.

Apoi, ca și cum ar fi fost foarte natural, se așeză în poala mea, mă luă de gât și îmi zâmbi. Cu un efort herculean, m-am străduit să-i întorc zâmbetul. Privindu-mă solemn, Trudi spuse:

Îmi place de tine.

Și mie îmi place de tine, Trudi.

Am strâns-o ușor de umăr ca să-i arăt cât de mult îmi plăcea de ea. Îmi adresa un surâs, își lăsă capul pe umărul meu și închise ochii. O clipă, m-am uitat la creștetul blond, apoi am aruncat o privire întrebătoare spre Van Gelder. Zâmbetul lui era plin de amărăciune.

Sper să nu te dezamăgesc, domnule maior, dar Trudi iubește pe oricine.

La o anumită vârstă, toate fetele iubesc pe oricine.

Ai o intuiție extraordinară.

Nu-mi părea că trebuie să posezi o intuiție extraordinară ca să faci remarcă respectivă, așa că n-am zis nimic, atâta doar că am zâmbit și am chemat-o pe Trudi pe nume.

Tresări, aruncându-mi un surâs dulce, care, nu știu de ce, mă făcu să mă simt cam jenat. Strânse și mai mult pleoapele și se ghemui în brațele mele.

Trudi, i-am spus eu din nou. Pun pariu că ochii tăi sunt nemaipomeniți. Poți să mi-i arăți?

Se gândi o clipă, surâse, se ridică și își puse mâinile pe umerii mei. Apoi deschise ochii, așa cum fac copiii.

Imenșii ochi violeți erau o minunăție. Dar mai era ceva. Păreau că privesc dincolo de lucruri, erau goi și nu reflectau lumina. Strălucirea lor era falsă, n-ar fi apărut în nici o fotografie. Îndărătul acelei străluciri era o ciudată opacitate.

I-am luat, ușurel, mâna dreaptă de pe umărul meu și i-am ridicat mâneca. Ar fi fost un antebraț minunat, dacă n-ar fi fost mutilat de o puzderie de înțepături. Cu buzele tremurânde, Trudi se uită la mine, cuprinsă de panică.

își trase înapoi mânăca, mă îmbrățișă, își înfundă fața la pieptul meu și începu să plângă. Plângea de ți se rupea inima. Am încercat s-o liniștesc, bătând-o ușor pe umăr și, din priviri, i-am cerut ajutor lui Van Gelder.

Acum știu care au fost motivele dumitale să mă inviți aici.

Îmi cer scuze. Acuma știi.

Ăsta este al treilea punct?

Da. Doar Dumnezeu știe că n-aș fi vrut ca acest motiv să existe. Vei înțelege, totuși, că vreau să fiu cinstit cu toți colegii mei. Ei trebuie să știe.

De Graaf știe?

Toți ofițerii superiori din Amsterdam știu, spuse Van Gelder.

Trudi!

Singura reacție a lui Trudi a fost să mă strângă convulsiv. Mă înăbușeam.

Trudi! stăruia Van Gelder. Somnul de după-amiază. Știi ce spune doctorul. La culcare!

Nu, hohoti ea. Nu merg la culcare.

Van Gelder oftă și ridică vocea.

Herta!

De parcă ar fi tras cu urechea la ușă, apărură o femeie bizară. Era o țărancă care bătea toate recordurile de prosperitate. Uimitor de grasă, se deplasa legănându-se ca o rață – să zici că mergea ar fi fost cu totul inexact – și purta aceleași veșminte precum păpușa lui Trudi. Pe fruntea ei masivă se răzlețeau șuvițe blonde, legate cu panglici albastre. Brăzdați de riduri adânci – obraji îi semănau cu un pergament crăpat. Țărancă trecea de 70 de ani. Contrastul dintre veșmintele zglobiu colorate, cosițele blonde, pe de-o parte, și matahala care le purta era grotesc, aproape obscen.

Babornita traversă camera – la gabaritul ei te prindea mirarea cât de repede luneca – îmi făcu o plecăciune și, fără să rostească un cuvânt, puse o mână fermă pe umărul lui Trudi. Aceasta încetă imediat să se smiorcăie, își desfăcu brațele de după gâtul meu și se ridică de pe genunchii mei. Se îndreptă spre Van Gelder. Îl pupă, reveni la mine îmi dădu un pupic, ca un copil care se duce la culcare, și ieși repede din încăperea, urmată de uriașa Herta.

Am slobozit un suspin și puțin a lipsit să nu mă iau cu mâinile de cap.

Ar fi trebuit să mă pui în temă! În legătură cu Trudi și cu Herta. Până la urmă, cine-i Herta? O soră medicală?

O veche servanță, cum ați spune voi în Anglia.

Van Gelder sorbi lung din whiskey-ul său, de parcă ar fi simțit mare nevoie. Am făcut la fel, fiindcă nevoia mea era și mai mare. La urma urmei, el era obișnuit cu lucruri de genul ăsta.

A fost menajera părinților mei. De loc, e din insula Huyler din Zuider Zee. După cum ai constatat, oamenii de-acolo sunt cam conservatori în materie de îmbrăcăminte. Herta e la noi de numai câteva luni și s-a acomodat cu Trudi.

Trudi?

Trudi are 8 ani. Are 8 ani de 15 ani, și întotdeauna va avea această vârstă. Nu e fiica mea, după cum ți-ai dat seama, dar n-aș putea-o iubi mai mult nici dacă mi-ar fi fiică. Este fata adoptivă a fratelui meu. Am lucrat cu el în Curagão până anul trecut. Se ocupa de securitatea unei companii petroliere. Cu ani în urmă, soția lui a murit într-un accident. Fratele meu și soția mea și-au pierdut viața într-un accident de mașină, anul trecut. Cineva trebuia să aibă grijă de Trudi. La început n-o voiam. Acum nu mai pot trăi fără ea. Nu se va maturiza niciodată, domnule Sherman?

Și tot timpul ăsta subordonații săi îl considerau probabil drept un superior norocos, care n-are decât o obsesie: să bage la răcoare cât mai mulți răufăcători. Comentariile consolatoare și vorbele duioase nu erau punctul meu tare, așa că m-am mărginit să întreb:

Când a devenit dependentă de droguri?

Dumnezeu știe. Cu ani în urmă. Mult înainte ca fratele meu să-și dea seama.

Unele urme de injecții par proaspete.

Trudi face un tratament de dezintoxicare. Prea multe injecții, zici.

Cam așa.

Herta n-o scapă din ochi. În fiecare dimineață o scoate la plimbare în Vondel Park. Îi place să dea de mâncare păsărilor. După-amiezele doarme. Dar, uneori, seara, pe Herta o prinde oboseala, iar serile eu lipsesc adesea de acasă:

N-ai aranjat să fie supravegheată?

De câte ori! Și totuși, nu știu cum se întâmplă.

Prin ea, ei ajung la dumneata, nu?

Exercită în acest fel presiuni asupra mea. Ce altceva? N-are bani să-și cumpere. Nu-și dau seama, proștii, că mai degrabă aș lăsa-o să moară sub ochii mei decât să mă compromit. Așa că ei continuă să încerce.

Ai putea cere să fie supravegheată 24 de ore din 24.

Da, dar în felul acesta, toată povestea ar deveni cunoscută. Pentru supraveghere trebuie să fie anunțate oficial autoritățile medicale. După care...

Am dat din cap.

Internarea într-o instituție. O instituție pentru retardați mintali. Din care nu va mai ieși niciodată...

Nu va mai ieși niciodată...

În afară de „la revedere” nu știam ce să mai adaug, așa că asta am zis și am plecat.

CAPITOLUL PATRU

Mi-am petrecut după-amiaza în camera mea de hotel, răsfoind dosarele bine documentate pe care mi le pusese la dispoziție serviciul colonelului De Graaf. Ele acopereau practic toate cazurile privind consumul și traficul de droguri din ultimii 2 ani. Era o lectură foarte interesantă, dacă, bineînțeles, te interesează moartea și degradarea și sinuciderea și familiile sfârâmate și carierele ruinate. Le-am răsfoit, însă n-am găsit nimic care să mă ajute. Am pierdut o oră, încercând să pun cap la cap câte ceva. Am renunțat. Minți super-antrenate, precum cele ale lui De Graaf și Van Gelder, pierduseră nenumărate ore inutil și dacă nici ei nu dăduseră de un fir, ce să mai zic de mine.

Când s-a făcut seară, am coborât în foaier și am lăsat cheile la recepție. Din spatele biroului, dinții receptionerului adjunct păreau mai puțin ascuțiți ca de obicei, parcă prezentau scuze. I se comunicase, cu siguranță, să încerce să mă ia altfel.

— 'Bună seara, bună seara, domnule Sherman.

Îmi păsa de gudureala lui tot atât de puțin ca și de atitudinea lui de până atunci.

Teamă mi-e că aseară m-am cam precipitat, știți însă că...

Nu-i nimic, dragă domnule, nu-i nimic, am spus eu, nevrând să mă las depășit în politețuri de un bătrân receptioner de hotel. În asemenea împrejurări, este de înțeles. Probabil că evenimentele v-au impresionat foarte tare.

M-am uitat prin ușile de sticlă de la intrare cum cade ploaia afară.

Ghidurile turistice nu menționează astfel de treburi, am mai adăugat.

Arboră un zâmbet larg, de parcă n-ar fi auzit de mii de ori această remarcă idioată, și spuse șiret:

Grea noapte pentru plimbarea dumneavoastră englezească, domnule Sherman.

Nici gând. Seara asta mă duc la Zaandam.

Zaandam, rosti el, făcând o grimasă. Vă plâng, domnule Sherman.

Evident știa mult mai multe lucruri despre Zaandam decât mine, lucru prea puțin surprinzător, de vreme ce alesesem locul la întâmplare, pe hartă.

Am ieșit. Că ploua sau nu, flașnetă era la post, măcinând și scârțâind din tâțâni. De data asta, era rândul lui Puccini să fie masacrat. M-am oprit lângă flașnetă, nu atât pentru a asculta muzica, pentru că numai muzică nu era ceea ce se auzea, cât pentru a privi câțiva copii slăbănogi și prost îmbrăcați – o priveliște rară la Amsterdam, unde oamenii nu se prea dau în vânt după curele de slăbire – care își sprijineau coatele de flașnetă, ascultând vrăjiți. Gândurile mi-au fost întrerupte de o voce cavernoasă.

Domnului îi place muzica?

M-am întors pe călcâie. Pe chipul moșneagului stăruia un zâmbet nesigur.

Da.

L-am examinat cu atenție fiindcă, potrivit legilor firii, sorocul îi era pe aproape și în lumea de apoi nu va exista iertare pentru ceea ce făcea el pe lumea asta. I-am zâmbit, ca de la iubitor de muzică la iubitor de muzică.

La operă, diseară, mă voi gândi la dumneata.

Domnul e foarte amabil.

Am lăsat să cadă două monede în cutia de aluminiu care, în mod misterios, îmi apăruse sub nas.

Domnul e prea amabil.

Având în vedere suspiciunile pe care le aveam la adresa lui, cred și eu că eram prea amabil. I-am zâmbit cu milă, am traversat strada înapoi și am făcut semn portarului. Făcând cu degetele niște pase de iluzionist cum numai portarii știu, el materializă din nimic un taxi. Am spus „Aeroportul Schiphol” și am urcat.

Ne-am pus în mișcare. Nu eram singurii care se puseseră în mișcare. La primul semafor, aflat la 20 de metri de hotel, mi-am aruncat privirea pe luneta mașinii. La nici două mașini înapoi se afla un taxi – Mercedes cu dungi galbene, pe care îl mai văzusem prin preajma hotelului. Putea să fie și o simplă coincidență. Veni verdele și ne-am angajat pe Vijzelstraat. Mercedesul cu dungi galbene făcu întocmai. L-am bătut pe șofer pe umăr.

Oprește aici, te rog. Vreau să-mi cumpăr țigări.

M-am dat jos. Mercedesul opri alături. Nu coborî nimeni și nimeni nu urcă. Am intrat într-un magazin/am cumpărat niște țigări de care n-aveam nevoie și am ieșit.

Mercedesul era tot acolo. Am pornit din nou, și, după câteva clipe, i-am spus șoferului:

la-o la dreapta, pe Prinsengracht.

Șoferul protestă.

Dar nu duce la aeroport.

Nu contează. Ia-o la dreapta.

A luat-o la dreapta. Mercedesul la fel.

Oprește.

Șoferul opri. Și Mercedesul opri. Ei, drăcia dracului! M-am dat jos, m-am dus la Mercedes și am deschis portiera. Șoferul era un mărunțel cu o mutră dubioasă, îmbrăcat cu o cămașă albastră.

Bună seara. Liber?

Nu.

Mă măsură de sus și până jos, afișând un aer neglijent, apoi un aer de indiferență, dar nu-l prindea nici unul.

— Atunci de ce ești oprit?

Păi, legea interzice să oprești pentru o țigară?

Nu interzice. Numai că dumneata nu fumezi. Cunoști sediul poliției din Marnixstraat? (Brusca schimbare de pe fața mărunțelului arăta că îl cunoștea prea bine), îți sugerez să te duci acolo și să întrebi fie de colonelul De Graaf, fie de inspectorul Van Gelder și să spui că ai de făcut o reclamație împotriva lui Paul Sherman, care locuiește la Hotelul Excelsior, camera 616.

O reclamație? întrebă el, prudent. De ce o reclamație?

Spune-le că ți-a luat cheile de contact și le-a aruncat în canal.

I-am luat cheile de contact și le-am azvârlit în canal, unde au căzut plescăind și duse au fost.

Și nu te mai ține de coada mea, i-am zis trântind portiera ca pentru a marca sfârșitul conversației.

Noroc că Mercedesurile sunt mașini solide și că portierele nu se desprind din balamale cu una, cu două.

Reîntors în taxiul meu, am așteptat până am ieșit în șoseaua principală și am cerut șoferului să oprească.

M-am hotărât să merg pe jos, am zis și am plătit cursa.

Pe jos? La Schiphol?

I-am zâmbit ca un specialist în marșuri, ale cărui calități sunt puse la îndoială de necunoscători, am așteptat să dispară din vedere, am sărit într-un tramvai de pe linia 16 și am coborât la Dam.

Îmbrăcată în negru, cu părul blond acoperit de o eșarfă neagră, Belinda mă aștepta în stația de tramvai. Era cam plouată și înfrigurată.

Ai întârziat, spuse ea cu reproș.

Niciodată să nu-ți critici șeful, nici măcar prin aluzii. Cei din clasa conducătoare au mii de chestii de făcut.

Am traversat piața, refăcând itinerariul pe care omul în gri și cu mine îl parcurseserăm noaptea trecută, am luat-o pe o alee pe lângă Krasnapolsky și Qudezjds Voorburgwal – un punct cultural de atracție din Amsterdam – însă Belindei nu-i stătea gândul la cultură. Părea foarte rezervată în acea noapte, iar mușenia nu constituia un companion plăcut. O rodea ceva și puteam băga mâna în foc că n-o să întârzie să-mi dezvăluie ce anume.

Deodată, spuse:

Pentru tine noi nici nu existăm, nu-i așa?

Cine, adică, nu existăm?

Eu, Maggie, toți cei care lucrează cu tine. Suntem doar cifre.

Ei, făcui eu împăciuitor, știi cum e. Căpitanul corăbiei nu se amestecă cu echipajul.

Tocmai asta vreau să spun. Că noi nu existăm pentru tine. Suntem niște păpuși pe care le manipulează maestrul păpușar. Pentru a-și atinge scopurile.

Am spus încetișor:

Am venit aici ca să ducem la bun sfârșit niște treburi urâte și ceea ce contează, înainte de toate, este să ne facem bine treaba. Nu e vorba de personalitățile noastre. Uită că sunt șeful tău, Belinda. Nu cred că ar trebui să-mi vorbești așa.

Îți vorbesc cum vreau.

Hm, lui Maggie nici în vis nu i-ar fi venit să-mi vorbească așa.

Luă seama la cele spuse și continuă mai domol:

Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun ce ți-am spus. Totuși, de ce ne tratezi de sus, de ce nu ești mai aproape de noi? Și noi suntem ființe omenești... Tu nici nu observi că trăim.

Ba bine că nu. Să luăm propriul tău caz.

Intenționat nu mă uitam la ea în timp ce mergea alături de mine. Știam că ea, dimpotrivă, mă examina îndeaproape.

Proaspăt angajată la Biroul Narcotice, am continuat eu. Experiență redusă la Deuxieme Bureau, Paris. Haine bleumarin, batic bleumarin cu flori de

colț imprimate, ciorapi tricotați albi, până la genunchi, pantofi bleumarin, cu tocuri joase, o siluetă care, ca să cităm un faimos scriitor american, ar face un episcop să-și pună sutana în cap. O fată cu părul blond, platinat, mătăsos, care se preface în aur când curge soarele prin el, cu gene negre, ochi verzi, iscoditori și, ceea ce face toate paralele, o fată care începe să-și facă griji din pricina șefului ei, în special în ce privește lipsa lui de omenie. A, am uitat. Oja crăpată la degetul al treilea de la mâna stângă și un zâmbet devastator.

Rămase câteva clipe fără grai, lucru care nu-i stătea bine deloc. Se uită la unghia cu oja crăpată, apoi întoarse privirea spre mine cu un zâmbet care, așa cum îl descriesem, era devastator.

Poate că totuși...

Totuși, ce?

Ții la noi.

Bineînțele că țin.

Începea să mă confunde cu Sir Galahad și nu era bine.

Toate agentele cu care colaborez, cele din categoria I tinere, frumoase, îmi sunt ca niște fiice, am spus.

După o lungă pauză ea murmură, cu vocea stinsă, ceva de genul: „Da, tăticule!”

Ce-a fost asta?

Nimic, nimic.

Am intrat pe strada pe care se înălța clădirea aparținând lui Morgenstern și Muggenthaler. Aceasta a doua vizită aici nu făcea decât să-mi confirme impresiile din seara precedentă. Părea mai întunecată ca niciodată, mai mohorâtă și mai amenințătoare, pietrele de pavaj mai sparte, canalele mai pline de gunoaie. Până și acoperișurile caselor erau mai povârnite, de parcă mâine, poimâine, urmau să se ciocnească.

Belinda se opri brusc și mă strânse de braț. Privea undeva în sus. I-am urmărit privirea ațintită spre frontoanele depozitelor. Pe fundalul cerului de noapte se distingeau grinzile scripeților uriași. Belinda intuia că pericolul este în preajmă. Eu însumi îl presimțeam.

„Asta trebuie să fie locul, șopti ea. Știu.

Da. Asta-i, am spus. Ce nu-i în regulă?

Își smulse brațul din strânsoarea mea, de parcă aș fi pronunțat cuvinte dureroase. I-am apucat din nou brațul, vârându-i-l pe sub al meu și i-am

strâns puternic mâna. Nu și l-a mai retras.

Îți face pielea găinii. Ce sunt grinzile acelea oribile?

Scripeți. Pe vremuri, casele erau puse la taxe după lărgimea fațadelor, ca urmare, chibzuiții olandezi și-au construit case neobișuit de înguste. De aceea, din păcate, și scările sunt foarte înguste. Așa că scripeții sunt pentru obiectele masive. Să ridici un pian, sau să cobori un sicriu.

Încetează! umerii îi tresăltară involuntar. E un loc oribil. Grinzile seamănă cu cele ale unei spânzurători. Aici oamenii vin ca să moară.

Prostii, draga mea, am zis eu făcând pe indiferentul. Simțeam cum niște degete de gheață cântau pe clapele vertebrelor mele Marșul Funebru al lui Chopin. M-am simțit deodată cuprins de un dor nespus de muzică demodată, nostalgică, intonată de flașneta din fața Hotelului Rembrandt. Pesemne că eram la fel de bucuros să atârn de brațul Belindei, pe cât era și ea să mă suporte.

Nu se cuvine să cazi pradă fanteziilor tale galice.

Dar nici nu o fac, răspunse ea sumbru, scuturată de un nou fior. Chiar trebuia să venim în locul acesta îngrozitor?

Tremura toată acum și nu de frig.

— Îți amintești drumul pe care am venit? am întrebat.

Ea făcu un semn afirmativ, contrariată.

Te întorci la hotel și ne vedem mai târziu.

Să mă întorc la hotel? nu-i venea să-și creadă urechilor.

Mă descurc eu. Hai, întinde-o.

Își smulse brusc mâna din palma mea și, înainte să bag de seamă, își înfipse amândouă mâinile în gulerul meu, aruncându-mi o privire menită să mă bage în pământ. Continua să tremure, dar de furie de astă-dată. Nici prin cap nu-mi trecuse că o fată atât de frumoasă se poate transforma în așa hal. Cuvântul „înfocată” este un palid substitut pentru ceea ce vreau eu să spun. Am coborât bărbia spre pumnii care îmi înșfăcau gulerul. încheieturile se albiseră. Se vedea de la o poștă că tare dorea să mă zgâlțâie.

Niciodată să nu-mi mai spui asta.

Mamă, ce supărată era. Se născu în mine un scurt, dar puternic conflict între instinctul de disciplină și dorința de a o lua în brațe. Disciplina avu câștig de cauză dar, e drept, un câștig pe muchie de cuțit. Am rostit cu umilință:

N-o să-ți mai spun asta niciodată.

În regulă, zise Belinda lăsând gulerul mototolit în pace, și apucându-mă de mână. Bine, să mergem.

Mândria mă obligă să declar că nu mă târa după ea. Deși cam așa stăteau lucrurile. După cincizeci de pași m-am oprit.

Am ajuns.

Belinda citi plăcuța de pe ușă: „Morgenstern și Muggenthaler”.

Am suit treptele și m-am apucat să meșteresc la broască.

Supraveghează strada!

Și-apoi, ce fac?

Îmi acoperi spatele.

Un șperaclu cap de lup, combinat cu o agrafă îndoită, descuie broasca în doi timpi și trei mișcări. Am intrat și am tras ușa după noi. Lanterna mea era mică, dar puternică. Primul etaj nici nu avea, de altfel, ce să ne dezvăluie. Până la tavan se ridicau șiruri de cutii goale de lemn, cartoane, baloturi de paie și diverse mașinării de balotat. Ce altceva putea să fie, dacă nu o secție de împachetare.

La etajul următor am urcat pe o scară de lemn. Am întors capul și am văzut-o pe Belinda privind temătoare în jur, cotrobăind cu lanterna prin toate colțișoarele.

Următorul etaj era plin de câni oalndeze din cositor, mori de vânt, câini, pipe și alte articole asociate comerțului de suveniruri. Se numărau cu miile, orânduite pe rafturi fixate de-a lungul pereților. Deși nu le puteam examina pe toate, îmi păreau cu totul inofensive. Ceea ce nu părea la fel de inofensiv era o cameră aflată într-unul din colțurile depozitului, sau, mai exact, ușa. care dădea spre acea cameră. Am făcut un semn Belindei să se apropie și am luminat ușa cu lanterna. Se uită într-acolo, apoi la mine și în reflexul luminii i-am citit mirarea pe față.

Ușă cu dispozitiv special, spuse ea. Cui îi trebuia un asemenea dispozitiv la ușa unui simplu birou?

Nu-i ușa unui simplu birou, am spus. E din oțel. Pot pune pariu că pereții de lemn sunt dublați cu pereți de oțel și că fereastra care dă în stradă este asigurată, în interior, cu zăbrele solide, fixate în beton. Într-un depozit de diamante, da, mai poți înțelege. Dar aici? Teoretic, n-au mai nimic de ascuns.

Se pare că am nimerit exact unde trebuie, zise Belinda.

Te-ai îndoit vreodată de mine?

Nu, să trăiți!

Cam șovăielnică declarația. Oricum, ce-ar putea fi locul ăsta?

E evident, nu? Un depozit en-gros pentru comerțul cu suveniruri turistice. Fabricile sau atelierele de artizanat, sau ce-or mai fi ele, își trimit producția aici pentru a fi stocată, iar depozitul o livrează magazinelor, la cerere. Simplu, nu-i așa? Inofesiv, nu?

Dar nu prea igienic.

Cum adică?

Miroase îngrozitor.

Unora așa le miroase cannabisul.

Cannabis?

Am luat-o înainte, spre cel de-al treilea etaj, apoi am așteptat ca Belinda să mă ajungă din urmă.

Mai îmi asigură spatele? m-am interesat eu.

Încă, domnule, răspunse ea, mecanic.

Acea Belinda care mânca jărată doar cu câteva clipe în urmă era numai o amintire. N-o acuz. În atmosfera acestei case vechi plutea ceva sinistru și rău prevestitor. Mirosul dulceag de cannabis devenise acum și mai puternic. Totuși, la acest etaj nu exista nimic care să aibă vreo legătură cu acest miros. De-a lungul a trei pereți ai încăperii se întindeau rafturi pline cu orologii. Din fericire, nici unul nu funcționa. Erau orologii de toate formele și mărimile, de la cele mici, ieftine și pictate în culori țipătoare, pe gustul turiștilor, până la ceasornicele voluminoase, minunat executate, din metal, foarte vechi și foarte scumpe, precum și copii după ele, nici acestea mai puțin scumpe. Al patrulea perete ne rezerva o surpriză, fiind acoperit de vrafuri de biblie. M-am întrebat ce naiba caută niște biblie într-un depozit de suveniruri turistice. Existau prea multe lucruri pe care nu le înțelegeam.

Am luat una și am examinat-o. În partea de jos a copertii de piele erau încrustate în aur cuvintele „Biblia după Gabriel“. Am deschis-o și am văzut pe foaia volantă de la începutul cărții următoarea formulă tipografiată: „împreună cu complimentele Primei Biserici Reformate a Societății Hughenote din America“.

Avem una la fel în cameră, spuse Belinda.

N-aș fi surprins ca multe hoteluri să aibă astfel de exemplare. Problema e, ce caută ele aici? De ce nu într-o editură, sau într-un depozit de carte? Ciudat, nu-i așa?

O trecu un fior.

Aici, totul e ciudat.

Am bătut-o ușurel pe spate.

— Ai răcit puțin, asta-i. Și te avertizasem asupra minijupelor. Hai la etajul celălalt.

Acolo am dat peste cea mai uimitoare colecție de păpuși imaginabilă. Să tot fi fost câteva mii. Erau toate mărimile, de la cele miniaturale până la modele chiar mai mari decât ale păpușii pe care o legăna Trudi. Erau extraordinar de bine făcute, ilustrând o mare varietate de straie tradiționale olandeze. Păpușile erau fie așezate una lângă alta, fie rezemate de un suport metalic. Cele mici atârnavă la capătul unor sfori legate de niște bare metalice fixate pe tavan. Lanterna mea își coricentră razele asupra unui grup de păpuși îmbrăcate într-un costum ce-mi era cunoscut.

Belinda uitase să-mi protejeze spatele, în schimb reluase operațiunea strângerii de mână.

Este o vrăjitorie. Parcă sunt vii și te urmăresc din ochi, îngăimă ea, uitându-se la păpușile scăldate în lumina lanternei. Ce să fie cu ele?

Nu-i nevoie să vorbești în șoaptă. Poate că, într-adevăr, te urmăresc din priviri, dar cu siguranță nu te pot auzi. Păpușile, adică. Nu e nimic bizar în privința lor, doar că provin din insula Huyler din Zuider Zee. Menajera lui Van Gelder, o vrăjitoare bătrână care și-a pierdut mătura, se îmbracă la fel.

La fel?

Închipuiește-ți, am zis eu. În plus, Trudi are o păpușă îmbrăcată exact la fel.

Fata bolnavă?

Da, fata bolnavă.

Locul acesta respiră ceva morbid.

Îmi dădu drumul la mână și se întoarse ca să-mi acopere spatele. După câteva clipe, am auzit-o reținându-și respirația și m-am întors. S-a deplasat înapoi, încet, încet, cu ochii ațintiți spre un raft, înapoi, întinzând mâna. I-am apucat-o și ea se lipi de mine, fără să întoarcă fața. Șopti repede:

E cineva acolo. Ne urmărește.

M-am uitat pe direcția lanternei, dar n-am văzut nimic. Oricum, lanterna ei nu era așa de performantă ca a mea. I-am strâns brațul ca s-o fac atentă, iar când s-a întors, am privit-o întrebător.

E cineva acolo. (Vorbea cu aceeași voce șoptită și ochii verzi îi erau larg deschiși.) I-am văzut. I-am văzut.

Pe cine ai văzut?

Ochii. Am văzut ochii.

Nu m-am îndoit niciodată de Belinda. Oricât de imaginativă putea fi, era prea bine antrenată ca să aibă vedenii. Am ridicat lanterna. Lumina o lovi în față, orbind-o pentru o clipă. Își ridică reflex mâna ca să-și ocrotească ochii, iar eu am îndreptat lanterna spre raft. N-am văzut nici un ochi, dar am zărit în schimb două păpuși mișcându-se aproape imperceptibil. La etajul patru al depozitului nu era nici urmă de curent. I-am strâns din nou mâna, zâmbindu-i:

Ascultă, Belinda...

Termină cu „ascultă Belinda”! șuieră ea. I-am văzut. Niște ochi oribili, care se holbau la mine. Jur că i-am văzut. Jur!

Desigur, Belinda...

Mă înfruntă cu o privire furioasă, bănuind că vreau să o iau peste picior. Ceea ce și făceam, dealtminteri.

Te cred Belinda. Sigur că te cred, am liniștit-o eu, folosind același ton.

Atunci, de ce nu faci nimic?

Păi, tocmai vreau să fac ceva. Vreau să ieșim dracului de-aici!

Fără să mă grăbesc, am inspectat locul cu lanterna, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, apoi am luat-o protector de braț.

—Nimic interesant și, oricum, am pierdut o groază de timp. Ceva de băut este tot ce-ar lipsi vlăguiților noștri nervi.

Chipul fetei era o ilustrare a furiei, a frustrării și a incredulității. Bănuiesc însă că intervenise și o oarecare doză de ușurare. De dominat însă, domina mânia. Mulți devin violenți când cred că sunt luați peste picior.

Dar îți spun că...

Sst! am avertizat-o eu, lipindu-mi un deget de buze. Nu mai spune nimic, adu-ți aminte că șeful știe întotdeauna cel mai bine...

Era prea tânără ca să dea în apoplexie. Și totuși nu se afla prea departe. Părând convinsă că nu mai exista nimic de spus, Belinda se hotărî să

coboare scările. Indignarea îi sumețise spinarea. M-am luat după ea și pot să vă spun că, în schimb, acum simțeam eu niște fiori în spinare, care nu s-au domolit decât după ce am încuiat ușa de la intrare în urma mea.

Am luat-o repejor pe stradă, Belinda menținând o distanță de câțiva pași între noi. Atitudinea sa arăta că apucatul de mână și strânsul de braț erau un moment uitat al existenței ei. Mi-am dres glasul.

Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă.

Spumega de furie.

Te rog să nu mai vorbești cu mine!

Așa am și făcut, cel puțin până am intrat în prima cârciumă din cartierul marinăresc. O speluncă cu firma „Pisica cu nouă cozi“. Probabil că pe vremuri poposiseră în împrejurimi marinarii flotei britanice. Am luat-o de braț pe Belinda și am condus-o înăuntru. Nu ținea să intre. Totuși nu s-a opus.

Era o hrubă plină de fum și de miros de băutură. Câțiva marinari, nemulțumiți de intruziunea unui cuplu în ceea ce ei considerau a fi terenul lor de vânătoare mă priveau încruntați. Cum însă eu arătam și mai încruntat, mă lasară în pace. Am condus-o pe Belinda la o măsuță de lemn, care arăta de parcă nu fusese atinsă de apă și săpun din vremuri imemorale.

Eu iau un whisky. Tu? am spus.

Whisky, spuse ea, cu țâfnă.

Păi, tu nu bei whisky!

În seara asta beau.

Avea dreptate, însă doar pe jumătate. Dădu pe gât jumătate din conținutul paharului, cu o mișcare sfidătoare, apoi începu să tușească și să împroaște băutura. Mi-am zis că poate greșisem crezând că era prea tânără pentru a face apoplexie. I-am venit în ajutor, bătând-o ușurel pe spate.

— Nu pot să lucrez cu oameni care n-au încredere în mine, nu dau două parale pe ce spun eu. Nu numai că ne tratezi ca pe niște păpuși, dar ne mai iei și drept copii.

Nu te iau drept copil, am spus eu, hotărât să semnez un armistițiu. Și nici nu te-am luat vreodată.

Te cred, Belinda, mă maimuțări ea. Sigur că te cred, Belinda. Dacă vrei să știi, n-o crezi deloc pe Belinda.

Serios c-o cred pe Belinda. Și sunt sigur că vreau să am grijă de ea. De aceea am luat-o pe Belinda de-acolo.

Mă privi cu ochii mari.

Atunci... de ce?...

Fiindcă în spatele raftului cu păpuși se ascundea cineva. Am văzut două păpuși mișcându-se. Din spatele raftului cineva ne urmărea. Ca să-și dea seama dacă am descoperit ceva. Nu avea de gând să ne omoare. Altminteri ne-ar fi împușcat pe la spate pe când coboram scările. Dar dacă aș fi reacționat în modul în care tu ai vrut s-o fac, m-ar fi doborât înainte de a-l putea localiza. Apoi te-ar fi doborât și pe tine, pentru că nu-și permitea să aibă martori. Or tu ești prea tânără să mori. Poate că m-aș fi jucat de-a v-ați ascunselea cu el, căutând să-l înșfac, dar asta numai dacă nu ai fi fost tu acolo. Dar erai, n-aveai armă, nici experiența necesară în jocurile acestea murdare, unde mai pui că te-ar fi putut transforma într-un ostatic clasa întâi. Așa că am scos-o pe Belinda de acolo. Ce zici, n-a fost un discurs drăguț?

Mai schimbăcioasă ca oricând, Belinda avea lacrimi în ochi.

Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva.

— Vax!

Mi-am lins scotchul, l-am dat gata și pe cel din paharul ei și am condus-o la hotel. Ne-am oprit câteva clipe la intrare, înfrigurați de ploaia care se întetise.

Iartă-mă. Am fost o proastă. Îmi pare rău și de tine.

De mine?

Acum îmi dau seama de ce preferi să lucrezi cu păpuși. Ca să nu ți se sfâșie inima când păpușa moare.

Tăceam. Fata asta îmi scăpa de sub control. Vechea relație maestru – discipol încetase oarecum să mai fie ca pe vremuri.

Și altceva, continuă ea, cu un ton aproape fericit.

Mi-am umflat pieptul.

Niciodată n-o să-mi mai fie frică de dumneata.

Ți-a fost frică? De mine?

Da, mi-a fost frică. Dar așa cum zicea tipul...

Care tip?

— Shylock², nu-i așa? Știi, dacă mă tai, și din mine curge sânge... Ești om.

O, fii cuminte.

Deveni cuminte. Îmi oferi zâmbetul ei devastator, mă sărută fără grabă și intră în hotel. M-am uitat la ușa batantă de sticlă până când nu s-a mai mișcat. Încă o treabă ca asta, mi-am zis morocănos, și disciplina s-a dus dracului.

CAPITOLUL CINCI

M-am îndepărtat de hotelul fetelor, apoi am luat un taxi și m-am întors la Hotel Rembrandt.

M-am oprit sub arcada de la intrare și m-am uitat la flașnetă de peste drum. Moșneagul nu era numai neobosit, dar și impermeabil. Ploaia nu-i făcea nici o impresie. Doar un cutremur l-ar fi putut face să-și întrerupă spectacolul de seară. Precum un bătrân actor de trupă, pentru care totul este ca reprezentația să continue, el se simțea dator față de public. Oricât de incredibil ar putea să pară, un public tot avea. Erau niște copii cu hăinuțe ponosite, uzi learcă, acoliți pierduți într-o contemplație mistică a agoniei lui Strauss, căruia îi venise acum rândul la scaunul de tortură. Am intrat în hotel.

Recepționarul adjunct mă zări atârându-mi fulgarinul în cuier. Părea sincer surprins.

V-ați întors așa repede? De la Zaandam?

E meritul taxiului, i-am explicat, ducându-mă în bar.

Am comandat un *jonge Genever* și o bere. Le-am legumit pe îndelete, gândindu-mă la relația dintre pistolari, pistoale cu tragere rapidă, plasatori de stupefiante, fete bolnave, ochi ascunși îndărătul păpușilor, tipi și taxiuri care mă urmăreau oriunde mă duceam, polițiști șantajați, directori de hotel venali, portari și flașnete. Nu vedeam nici o legătură. Tocmai ajunsesem la concluzia – și ea ezitantă – că n-aveam de făcut altceva decât să mai dau o raită la noapte pe la depozit – bineînțeles fără s-o anunț pe Belinda – când mi-am aruncat din întâmplare privirea în oglinda din față. La mijloc nu era vreun instinct special de-al meu, doar că nările mi-au fost gădilate de un miros de santal și voiam să-mi dau seama de unde provenea.

Chiar la masa din spatele meu, cu un pahar înaintea ei și cu un ziar în mână, stătea o fată. Mi s-a părut că ochii ei se apleacă prea repede asupra ziarului în momentul în care m-am uitat în oglindă. Părea foarte tânără, îmbrăcată în verde, cu un pămătuș de păr blond pe frunte, opera unei foarfeci de grădină. Amsterdamul părea plin de astfel de blondine, aruncate în calea atenției mele.

Am repetat comanda la bar, am lăsat paharele pe o masă din apropierea tejghelei, m-am îndreptat fără grabă spre ușă, am trecut pe lângă fată, fără

să-i arunc vreo privire, și am ieșit în stradă. Strauss își dăduse obștescul sfârșit, nu și moșneagul, care, în intenția de a-și dovedi gusturile tradiționale, oferea acum bucata „The bonnie, bonnie banks of Loch Lomond”. Dacă și-ar fi arătat talentele pe strada Sauchiehall din Glasgow, cât ai zice pește, din el și din flașneta lui n-ar mai fi rămas nici măcar o palidă amintire. Copiii dispăruseră, fie pentru că erau foarte anti-scoțieni, fie că, dimpotrivă, foarte pro-scoțieni. După cum aveam să-mi dau seama mai târziu, dispariția lor însemna cu totul altceva. Dovezile se aflau în fața ochilor mei și nu le-am văzut. Și pentru că nu le-am văzut, mulți oameni aveau să moară.

Moșneagul mă zări. I-am înregistrat surprinderea.

Domnul spunea că...

Că se duce la operă. Așa am și făcut, îi explicai eu clătinând cu tristețe din cap. Primadona a încercat să atingă o acută înaltă. I-a crăpat inima – l-am bătut pe umăr. Nu-ți fie frică. Mă duc să dau un telefon de la cabină de-acolo.

Am format numărul de la hotelul fetelor. A răspuns centrala care, după o lungă așteptare, mi-a dat legătura în camera lor. Vocea Belindei era plină de arțag.

Cine-i acolo?

Sherman. Vreau să veniți aici, imediat.

Acum? se nedumeri cu o voce care suna ca un vaiet. Sunt în cadă.

Îmi pare rău, dar nu pot fi în două locuri în același timp. Amândouă sunteți spălate suficient pentru treaba murdară pe care o am pe cap.

Maggie doarme.

Atunci nu-ți rămâne decât s-o scoli, nu? Ori vrei s-o cari în spate?

Tăcere jignită.

Să fiți la hotelul meu în zece minute. Să rămâneți afară, pe-aproape.

Bine, dar plouă cu găleata, o ținu ea cu văicăreala.

Curând o tipă va pleca din hotel. Are înălțimea ta, vârsta ta, chipul tău, părul tău...

Dar sunt mii de fete în Amsterdam care...

Numai că asta e minunată. Nu chiar ca tine, desigur, îmbrăcată în verde, umbrelă verde, parfum de santal. Pe tâmpla stângă, o vânătaie destul de bine camuflată, vânătaia pe care i-am lăsat-o amintire după-amiază.

O vânătaie! Nu ne-ai spus că dai năvală peste fete.

Urmăriți-o! Când ajunge la destinație, una dintre voi rămâne acolo, cealaltă îmi raportează. Voi fi de găsit la Old Bell, în colțul lui Rembrandtplein.

Ce-o să faci acolo?

E o cârciumă. Ce crezi c-o să fac acolo?

Când m-am întors, fata în verde ședea la aceeași masă. Am luat niște foi de hârtie pentru notițe de la recepție și m-am așezat la masa unde îmi lăsasem paharele. Fata se afla la câțiva metri în dreapta, așa că mă avea într-un excelent câmp de observație. Am extras din portofel nota de plată de cu o seară înainte, am netezit-o pe masă și am început să iau note pe o bucată de hârtie. După câteva clipe, am aruncat dezgustat stiloul și am mototolit hârtia, aruncând-o la coș. Am luat-o de la capăt, folosind o altă foaie și am ajuns la același rezultat nesatisfăcător. Am repetat figura de câteva ori, apoi am închis ochii și mi-am proptit capul în mâini, rămânând în această poziție timp de cinci minute, ca o persoană deosebit de concentrată. Fapt e că nu mă grăbeam. Belindei îi spusese zece minute. În caz că Belinda reușea să iasă din cadă, să se îmbrace și să ajungă aici împreună cu Maggie în zece minute, ar fi însemnat că știam despre femei mult mai puțin decât îmi închipuiam.

M-am reapucat de mâzgălit, apoi de mototolit și de aruncat hârtii la coș, activitate care mi-a luat douăzeci de minute. Mi-am terminat ultima băutură, m-am sculat, am spus noapte bună barmanului și am plecat. Ajuns în spatele cortinei de catifea care despărțea barul de holul central, m-am chiorât printre două falduri. Fata în verde se ridică în picioare, traversă încăperea și își comandă o nouă băutură la tejghea. Apoi se așeză în fotoliul pe care tocmai îl părăsisem, cu spatele la mine. Se uită în jur ca să verifice dacă o observă cineva, apoi scotoci în coș, de unde scoase o hârtie mototolită pe care o netezi pe masă. În timpul ăsta m-am apropiat, pășind pe nesimțite. Îi vedeam fața din profil, constatând că îi căzuse falca. Pe bucata de hârtie scria: „Doar fetițele indiscrete scormonesc prin coșuri”.

Celelalte hârtiuțe conțin același mesaj secret, i-am spus. Bună seara, domnișoară Lemay.

Se întoarse și privi în sus. Tenul măsliniu fusese iscusit machiat, însă tot machiajul și toată pudra din lume nu izbutiseră să îi ascundă roșeața care-i invadase obraji.

Pe cuvântul meu, ce fermecător ten stacojiu, i-am spus.

Îmi pare rău, nu vorbesc engleza.

I-am atins ușor vânătaia și i-am spus duios:

Șoc amnezic. O să treacă. Vă mai doare capul? Îmi pare rău, nu...

Da, știu, nu vorbești engleza. Mi-ai spus. Dar o înțelegi, nu? Mă refer la engleza scrisă. Te rog să mă crezi că, la vârsta mea, mă simt invadat de forțe proaspete atunci când constat că tinerele din ziua de azi roșesc atât de drăguț. Te-mbujorezi foarte nostim, ți-ai dat seama?

Se ridică de la masă, tulburată, mototolind hârtiile. Deși făcea parte din tabăra celor ticăloși – nu ea îmi pusese bețe în roate când mă aruncasem în urmărirea asasinului? – n-am putut să nu resimt o undă de compătimire. Îmi părea oropsită, lipsită de apărare. Poate că era o actriță desăvârșită, dar în acest caz ar fi câștigat grămezi de bani pe scenă, sau jucând în filme. Fără motiv, gândul mi-a zburat spre Belinda. Două într-o singură zi, prea mult. Cu bărbia i-am arătat hârtiuțele:

Poți să le păstrezi, dacă vrei, i-am zis.

Să le păstrez? Nu vreau să...

A, se pare că amnezia începe să se risipească.

Vă rog...

Ți-a alunecat meșa, domnișoară Lemay.

Automat își trecut mâinile prin păr, apoi și le lăsă în jos, mușcându-și buzele. În ochii ei se citea disperarea. Trăiam din nou neplăcuta senzație că nu prea am motive să fiu mândru de mine.

Te rog, lasă-mă în pace, îmi spuse.

M-am dat deci deoparte, lăsând-o să treacă. Aș fi putut jura că privirea pe care mi-o aruncase cerșea îndurare. Fața i se boțise a plâns. Scutură din cap ca să-și revină și se năpusti spre ieșire. Am văzut-o coborând treptele și luând-o spre canal. Le-am zărit pe Maggie și pe Belinda îndreptându-se în aceeași direcție. Deși aveau umbrele, păreau pătrunse de ploaie până la oase și amărâte până la Dumnezeu. Probabil se străduiseră să ajungă în zece minute.

M-am întors la bar, de la care nici prin gând nu-mi trecea să-mi iau adio. Barmanul mă întâmpină cu un zâmbet până la urechi.

Bună seara, domnule. Credeam că v-ați dus la culcare.

Chiar asta aveam de gând. Însă papilele mele gustative m-au oprit, spunându-mi: Nu, încă un *jonge Genever*.

Tot omul trebuie să se supună papilelor sale, domnule, spuse barmanul cu gravitate, întinzându-mi paharul pe deasupra tejghelei. Noroc, domnule!

L-am ridicat în sănătatea lui și m-am întors în lumea gândurilor mele. M-am gândit la naivitate, la neplăcerea de a fi obligat să bântui pe poteci nebătute și la faptul că ar fi posibil ca fetele să poată roși la ordin. Auzisem de actrițe în stare de așa ceva, dar nu prea eram sigur, așa că am comandat un nou pahar de Genever, ca să-mi împrăpătez memoria.

Paharul pe care-l ridicam acum era mai mare, mai greu și conținea un lichid mai întunecat la culoare. Era, de fapt, o halbă de Guinness. De mirare că puteai să găsești așa ceva într-o cârciumă de pe bătrânul Continent. Nu însă și într-o cârciumă atât de deosebită ca Old Bell, care era mai englezească decât multe din țara-mumă. Ținea numai soiuri de bere englezească. Iar asta din paharul meu era o bere neagră irlandeză.

Deși cârciuma era ticsită, am încercat să găsesc o masă cu vederea spre ușă. Nu pentru că m-ar fi stăpânit obsesia Vestului sălbatic de a nu sta cu spatele spre ușă, ci pentru că voiam s-o văd apărând pe Măggie, sau pe Belinda, indiferent pe care. Întâmplător, a intrat Maggie. S-a îndreptat spre masa mea și a luat loc. Era udă learcă, iar pletele negre i se lipiseră de obraz.

M-am grăbit s-o întreb:

Te simți bine?

Dacă socoți că te poți simți bine când ești udă până la oase, atunci, da, mă simt minunat.

Probabil că Maggie era, într-adevăr, murată bine, altfel nu mi-ar fi vorbit așa.

Ce-i cu Belinda?

O să supraviețuiască și ea. Doar că-și face prea multe griji în ce te privește.

Așteptă să vadă ce zic. Am tras o lungă sorbitură din berea Guinness.

Speră să nu te dai peste cap ca să rezolvi cazul.

Belinda se gândește prea mult.

Belinda e o copilă.

Da, Maggie.

Și vulnerabilă.

—Da, Maggie.

Nu vreau să i se întâmple ceva rău, Paul...

Am sărit în sus. în gând. Nu mi se adresa cu „Paul” decât atunci când eram numai noi doi și când emoțiile de tot felul o făceau să uite cine e stăpânul. Nu-mi venea nici o replică. M-am întrebat ce dracu’ or fi trăncănit între ele. Ce bine ar fi fost să fi luat cu mine doi dobermanii în locul lor. Cel puțin, un doberman ar fi făcut o treabă mai bună în cazul amicului ascuns în depozitul firmei Morgenstern și Muggenthaler.

Vreau să spun că..., începu Maggie.

Am auzit.

Am mai tras o sorbitură de bere neagră.

Maggie, ești foarte drăguță.

Dădu din cap, nu ca să-mi arate că este de acord, ci ca să mă facă să înțeleg că, dintr-un motiv obscur, răspunsul meu i se păruse satisfăcător. Sorbi din cherry-ul pe care-l comandasem.

Mi-am pus patinele și m-am întors pe o gheață mai solidă.

Ei, unde-i prietena noastră pe care ați urmărit-o?

La biserică.

Am pufnit în halbă.

Unde?

Intonează imnuri religioase.

Dumnezeule! Și Belinda?

Și ea e în biserică.

Cântă și ea imnuri religioase?

Habar n-am. N-am intrat.

N-ar fi trebuit să intre acolo.

De.ce? Unde găsești un loc mai sigur decât o biserică?

Ai dreptate. Ai dreptate.

Am încercat să-mi vin în fire.

Trebuia ca una dintre noi să rămână acolo.

Păi da!

Belinda mi-a comunicat că poate ai vrea să afli numele bisericii.

E cumva Prima Biserică Reformată a Societății Hughenote Americane?

Maggie încuviință.

M-am ridicat de pe scaun.

Zi ce ai de spus și hai să mergem!

Și lași tu frumusețe de bere Guinness, care-ți face atât de bine?

Mă gândesc acum la viața Belindei, nu la viața mea.

Pe când părăseam Old Bell mi-am dat seama că Maggie nu știa nimic despre biserică. Pentru că, atunci când Belinda se întorsese la hotel, Maggie dormea. Când te gândești că mă tot întrebasesem ce dracu vorbiseră ele atunci. Nu vorbiseră despre nimic.

Ploua, ca de obicei. Am străbătut bulevardul Rembrandt trecând pe lângă hotelul Schiller. Maggie își găsisese cel mai potrivit moment ca s-o apuce tremuratul.

Ia uite, un taxi. Ce de taxiuri!

Nu susțin că orice taxi din Amsterdam e în slujba ticăloșilor, dar nici n-aș face pariu că nu e așa. Putem merge pe jos, nu-i departe.

Zău că nu era rău, dacă luai un taxi. Pe jos, însă... Așa că am luat-o pe o scurtătură. Maggie spuse:

Se pare că știi să te descurci pe-aici, domnule maior Sherman, nu-i așa?

Am mai fost în zonă.

Când anume?

Am uitat. Anul, trecut, cred.

Mai precis?

Maggie cunoștea, sau cel puțin așa își închipuia, toate mișcările mele din ultimii cinci ani. Îi sărea țandăra din te miri ce. Nu-i plăceau, cum le zicea ea, nepotrivirile.

Cred că prin primăvară.

Cumva vreo două luni?

Cam așa.

Primăvara trecută ai fost două luni la Miami, spuse ea cu un ton acuzator. Așa figurezi în registrul mișcărilor.

Știi prea bine că eu nu încurc datele.

Nu, nu știu, zise ea și făcu o pauză. Credeam că nu-i cunoștea dinainte pe colonelul De Graaf și pe Van Gelder.

Nu, nu i-am întâlnit până acum.

Păi...

N-am vrut să-i deranjez atunci, am explicat eu oprindu-mă în dreptul unei cabine telefonice. Trebuie să dau câteva telefoane. Așteaptă-mă aici.

N-o să te aștept în ploaie.

Atmosferă grea... Amsterdamul era de vină. Maggie începea să devină la fel de nesuferită ca și Belinda. Totuși, Maggie avea nu știu ce în plus.

Începuse să toarne cu găleata. Am deschis ușa cabinei telefonice și am lăsat-o să intre prima. Am telefonat unei firme de taxiuri din apropiere, apoi am format alt număr.

Nu știam că vorbești olandeza, spuse Maggie.

Nici prietenii noștri nu știau. Așa că or să ne trimită un taximetrist cinstit.

Tu nu ai încredere în nimeni, nu? mă întrebă Maggie, admirativ.

Am încredere în tine, Maggie.

Nu, n-ai încredere în mine. Vrei doar să nu-mi împuiezi frumosul meu căpșor cu probleme inutile.

Stai, mi-a răspuns, m-am scuzat eu.

În timpul ăsta, De Graaf ridică receptorul. După politețurile de rigoare, l-am întrebat:

Ceva nou în privința bucățelelor de hârtie? Tot nimic? Mulțumesc, domnule colonel! Sun eu mai târziu.

Am închis.

Ce bucățele de hârtie? întrebă Maggie.

Alea pe care i le-am dat.

De unde ai făcut rost de ele?

Mi le-a dat un tip, aseară.

Maggie îmi aruncă cunoscuta ei privire resemnată, dar nu spuse nimic. Veni un taxi. I-am dat șoferului o adresă din orașul vechi, i-ar când am ajuns acolo, am străbătut, împreună cu Maggie, o străduță care ducea spre unul din canalele din zona docurilor. Când să dăm un colț, m-am oprit.

Aici e?

Aici.

Aici însemna o biserică cenușie și micuță, așezată de-a lungul canalului. Era un edificiu prăpădit care părea să mai stea în picioare doar datorită credinței, fiindcă îl socoteam într-un pericol iminent de a se prăbuși în canal. Avea un turn pătrat de piatră, înclinat cam cu cinci grade față de linia verticală, deasupra căruia se înălța o clopotniță de mici dimensiuni, care era povârnită în partea opusă. Venise timpul ca Prima Biserică Reformată a Societății Hughenote Americane să lanseze o campanie serioasă de strângere de fonduri.

Edificiile din jurul bisericii se aflaseră într-un pericol de prăbușire și mai mare lucru pus în evidență de faptul că o vastă parte din acea zonă edilitară fusese deja demolată. O macara gigantică, cu un cârlig uriaș, aproape

ascuns în întunericul nopții, se ridica în mijlocul acestei zone deșertice, unde lucrările de reconstrucție se aflau la stadiul turnării fundațiilor. Am luat-o pe malul canalului spre biserică. Se auzeau femei cântând și muzică de orgă. Muzica ce plutea pe deasupra apelor întunecate ale canalului îți dădea un plăcut sentiment de siguranță și de nostalgie.

Se pare că slujba nu s-a terminat, am spus. Du-te tu înăuntru...

M-am întrerupt și m-am mai uitat o dată la o fată blondă, îmbrăcată într-un treci alb, care tocmai trecea pe acolo.

Hei!

Fata știa foarte bine ce trebuie să facă atunci când ești acostată noaptea pe străzi singurate. Îmi aruncă o singură privire, apoi o luă la fugă. Nu ajunsese prea departe. Alunecă pe pavajul ud, își recăpătă echilibrul, dar nu mai făcu decât câțiva pași înainte să o prind. Se smuci scurt să scape, apoi se liniști și își aruncă brațele în jurul gâtului meu. Maggie se apropiase și ea, având pe față vechea ei expresie puritană.

O prietenă din copilărie, domnule maior Sherman?

De azi dimineată. Ea este Trudi. Trudi Van Gelder.

Aha!

Maggie își lăsă duios mâna pe brațul lui Trudi, dar aceasta n-o luă în seamă, își intensifică strânsoarea în jurul gâtului meu, privindu-mă admirativ, de foarte aproape.

Îmi place de tine, anunță Trudi. Ești drăguț.

Da, știu, mi-ai mai spus, fir-ar să fie!

Ce să facem? întrebă Maggie.

Păi, ce să facem? S-o ducem acasă. Trebuie neapărat s-o duc acasă. Dacă o pui într-un taxi, la primul semafor o șterge. Pariez că pe bătrâna însărcinată cu supravegherea ei a luat-o cu moțaiială și în timpul ăsta taică-său scotocește tot orașul. I-ar fi mai ușor să-i lege un lanț cu o ghiulea la capăt.

Nu fără dificultate, am desfăcut brațele lui Trudi și i-am suflecat mâneca stângă. Mai întâi m-am uitat la braț, apoi la Maggie, ai cărei ochi se deschiseseră larg, apoi buzele i se țuguiră când văzu urmele acelor de seringă. Am tras mâneca la loc. În loc să izbucnească în plâns, cum făcuse ultima oară, Trudi chicoti ca la o chestie hazlie, apoi își privi brațul drept. I-am tras și acolo mâneca în jos.

Nimic recent, am zis.

Poate nu vezi bine.

Ce vrei să fac? S-o țin în ploaia asta și s-o pun să facă strip-tease pe malul canalului, pe muzică de orgă? Așteaptă puțin.

De ce?

Vreau să mă gândesc, am răspuns eu răbdător.

Așa că am început să mă gândesc, în timp ce Maggie stătea lângă mine cu o expresie de așteptare respectuoasă, iar Trudi mă ținea strâns de braț, posesiv și privindu-mă cu admirație. În cele din urmă am spus:

Te-a văzut cineva înăuntru?

Cred că nu...

Dar pe Belinda, da.

Desigur. Dar nu va putea fi recunoscută. Toți cei din biserică aveau capetele acoperite. Belinda purta un voal, își ridicase gulerul și stătea în umbră — am văzut asta din ușă.

Scoate-o afară. Așteaptă să se termine slujba, apoi încearcă s-o urmărești pe Astrid. Și încearcă să memorezi cât poți mai multe fețe.

Maggie părea că șovăie:

Tare mi-e teamă că n-o să fie ușor.

De ce?

Păi, toți arată la fel.

Cum adică toți? Sunt chinezi, sau ce?

Sunt multe călugărițe, cu biblii și mătănii. Nu le poți vedea părul și au niște veșminte lungi și negre și...

M-am stăpânit cu greu.

Maggie, știu și eu cum arată o călugăriță.

Da, dar mai e ceva. Aproape toate sunt tinere și chipeșe, unele foarte chipeșe...

Ca să fiu călugăriță nu-i nevoie să arăți ca botul unui autobuz accidentat. Sună la hotel și lasă numărul unde te pot găsi! Hai, Trudi! Acasă!

M-a urmat docilă. La început am mers pe jos, apoi am luat un taxi, în care m-a ținut mereu de mână, vorbindu-mi despre tot felul de prostii, plină de vioiciune, precum un copil căruia îi faci o surpriză și îl scoți în oraș la o cofetărie. Am cerut taximetristului să oprească în fața casei lui Van Gelder.

Pe Trudi o certară și Van Gelder și Herta, cu acea vehemență și severitate care întotdeauna ascundea o adâncă tristețe. Apoi fu dusă la culcare.

Van Gelder turnă de băut în două pahare, cu viteza unui om mort de sete și m-a rugat să iau loc. Am refuzat.

Mă așteaptă un taxi. Unde-l pot găsi pe domnul colonel De Graaf noaptea asta? Vreau să-mi dea o mașină împrumut, de preferat una rapidă.

Van Gelder zâmbi:

Nu-ți pun nici o întrebare, prietene. Pe colonel îl poți găsi la birou. Lucrează târziu seara asta.

Ridică paharul.

Mii de mulțumiri. Eram foarte, foarte neliniștit.

Ai alertat poliția?

A fost o alertă neoficială.

Van Gelder zâmbi din nou, dar tăios.

Știi motivul. Am câțiva prieteni de încredere, dar în Amsterdam sunt nouă sute de mii de locuitori.

Știi cumva de ce a ajuns așa departe de casă?

În privința asta nu-i nici un mister. Herta o duce deseori acolo. La biserică, adică. Este o biserică hughenotă. Mai e una în insula Huyler, nu chiar o biserică, un fel de clădire folosită duminicile drept loc de rugăciune. Herta o duce și acolo. Merg des pe insulă, amândouă. Bisericile și Parcul Vondel sunt singurele locuri pe care le frecventează.

Herta intră în cameră legănându-se ca o rață, și Van Gelder îi aruncă o privire îngrijorată. Cu o expresie care ar fi putut trece drept satisfacție, Herta făcu un semn negativ din cap, apoi părăsi încăperea.

Doamne, mulțumescu-ți!

Van Gelder sorbi conținutul paharului. Nu sunt urme de injecții.

Nu de data asta.

Mi-am golit și eu paharul, am spus la revedere și am plecat.

Am coborât și am plătit taxiul pe Marnixstraat. Van Gelder telefonase înainte de sosirea mea, așa că De Graaf mă aștepta. Nu existau semne că ar fi ocupat. Ca de obicei, stătea revărsat pe scaun, în fața unui birou gol, cu bărbia sprijinită în degete. Își coborî privirea spre mine, părăsind contemplarea infinitului.

Se pare că ai făcut progrese, mă întâmpină el.

Mi-e teamă că nu prea.

Cum așa? N-am avut revelația largilor autostrăzi care duc spre soluția finală?

Doar fundături.

Am înțeles de la inspector ceva în legătură cu o mașină.

V-aș ruga.

S-ar putea ști pentru ce anume dorești acest vehicul?

Să merg cu el prin fundături. Dar nu de-asta am venit aici.

— Îmi închipuiam eu.

Vreau un mandat de percheziție.

Pentru ce?

Ca să fac o percheziție, am răspuns răbdător. Însoțit de oamenii dumneavoastră, pentru ca totul să fie legal.

Unde?

La firma Morgenstern și Muggenthaler. Depozitul de suveniruri. În zona docurilor, nu cunosc adresa.

Am auzit de ei, clătină De Graaf din cap. Nu am date împotriva lor. Ai dumneata?

N-am.

Atunci, ce te face atât de curios?

Al naibii să fiu dacă știu. Vreau doar să aflu de ce sunt atât de curios. Seara asta le-am văzut depozitul...

Care, bineînțeles, era închis.

I-am clătinat în față un set de șperacluri.

Știi, de bună seamă, că posesia unor astfel de instrumente este interzisă prin lege, spuse cu severitate De Graaf.

Am pus setul în buzunar.

Ce instrumente?

O iluzie trecătoare, conveni De Graaf.

Sunt curios să aflu de ce au o încuietoare de oțel la ușa care duce la birou. Sunt curios să aflu de ce există mari stocuri de biblii în depozit.

N-am menționat mirosul de cannabis și nici pe tipul care trăgea cu ochiul din spatele păpușilor.

Dar ceea ce mă interesează cel mai mult, am continuat eu, este să pun mâna pe lista furnizorilor lor.

Un mandat de percheziție se poate aranja cu un pretext oarecare, spuse De Graaf. Te voi însoți personal. Fără îndoială, îmi vei da mai multe amănunte mâine dimineață. În legătură cu mașina, Van Gelder a făcut o sugestie excelentă. O mașină a poliției cu motor special, echipată cu tot ce

trebuie, de la stație-radio până la cătușe, dar având aparența unui taxi, va fi aici în două minute. Conducerea unui taxi pune anumite probleme, înțelegi.

O să fac tot ce pot. Mai aveți ceva pentru mine?

Tot în două minute. Mașina pusă la dispoziția dumitale aduce documentația de la arhive.

Peste două minute punct, pe biroul lui De Graaf apăru un dosar. Răsfoi niște documente.

Astrid Lemay. E numele ei adevărat, oricât ar părea de neobișnuit. Tată olandez, mamă grecoaică. El a fost vice-Consul la Atena, în prezent decedat. Domiciliul mamei, necunoscut. Douăzeci de ani. Nu avem date împotriva ei.

Nu știm ce pregătire are. Lucrează ca ospătăriță într-un bar de noapte din cartierul Balinova și locuiește într-un mic apartament din preajmă. Ca rubedenie cunoscută, fratele ei, George, 20 de ani. A! Asta te va interesa. Se pare că George a petrecut șase luni ca musafir al Majestății sale britanice.

Droguri?

Atac cu mână armată și tentativă de tâlhărie, o acțiune de amator, după toate probabilitățile. A făcut greșeala să atace un detectiv îmbrăcat în civil. Dependent de droguri, încercând probabil să facă rost de bani ca să-și cumpere. Asta-i tot ce știm, zise el și luă altă hârtie. Indicativul MOO 144, pe care mi l-ai dat, este codul radio al unui cabotier belgian, MARIANNE, care vine mâine în portul Amsterdam de la Bordeaux. Oamenii mei sunt destul de eficienți, nu?

Da.

Când ajunge?

La prânz. Îl percheziționăm?

Nu veți găsi nimic. Dar vă rog ceva. Nu vă apropiați prea mult de el. Despre celelalte serii de numere?

Nimic, din păcate. Nici despre 910020, nici despre 2797. Făcu o pauză gânditor. Sau poate că ăsta din urmă e 797 de două ori. 797797.

Poate.

De Graaf scoase dintr-un sertar o carte de telefoane, o puse la loc și ridică receptorul.

Un număr de telefon, spuse el. 797797. Vezi pe numele cui este acest număr. Imediat, te rog.

Am păstrat tăcerea până când a sunat telefonul. De Graaf ascultă câteva clipe, apoi așeză receptorul în furcă.

Clubul de noapte Balinova, spuse el.

Oamenii dumneavoastră cei eficienți au un șef clarvăzător.

Spre ce te îndrumă această clarviziune?

Spre barul de noapte Balinova, am rostit, săltându-mă în picioare. Fizionomia mea este destul de ușor de identificat, nu credeți, domnule colonel?

Nu e o figură pe care oamenii s-o uite. Și cicatricile acelea albe... Nu cred că doctorul care ți-a făcut operația estetică și-a dat toată silința.

Ba și-a dat-o. Dar nu unde trebuia, ci ca să-și ascundă aproape totala ignoranță în domeniul chirurgiei plastice. N-aveți cumva aici niște boiele de machiaj?

Boiele? Mă privi nedumerit, apoi zâmbi cu gura până la urechi. O, nu domnule maior Sherman. Deghizări? În vremurile noastre? Sherlock Holmes a murit de mult.

Dacă aș avea jumătate din mintea lui Sherlock Holmes, am spus cu năduf, n-aș avea nevoie de deghizări.

CAPITOLUL ȘASE

Taxiul care mi se pusese la dispoziție, galben cu roșu, părea pe dinafară un Ford, dar reușiseră probabil să-i monteze un motor suplimentar. Conținea, de altfel, o droaie de elemente suplimentare. Era dotat cu sirenă de poliție și girofaruri — care deveneau vizibile la apăsarea pe un buton — și cu un ecran lângă lunetă care, tot la comandă, se lăsa în jos, făcând vizibil indicatorul STOP. Sub scaunele din față se aflau frânghii, truse de prim ajutor și recipiente cu gaze lacrimogene. În portiere erau cătușe cu cheițe cu tot. Numai bunul Dumnezeu putea să știe ce conținea portbagajul. De altfel, nu-mi păsa. Tot ce voisem era o mașină rapidă și o aveam.

Am oprit într-o zonă cu parcare interzisă, în apropierea clubului de noapte Balinova, chiar în fața unui polițai. Acesta făcu semn imperceptibil din bărbie, apoi se depărtă agale cu pași măsurați. Cunoștea taxiurile poliției și n-avea chef să explice populației indignate motivul pentru care un taxi poate comite o contravenție fără să i se aplice amenda pe care șoferii obișnuiți ar încasa-o cât ai zice pește.

M-am dat jos, am încuiat mașina și m-am îndreptat spre intrarea clubului de noapte deasupra căreia neoanele scriau „Balinova“. Numele era străjuit de siluetele de neon a două dansatoare de „Hula-hula“. Mi-era greu să înțeleg legătura dintre Hawaii și Indonezia. Se putea presupune că era vorba de dansatoare din Bali. Atunci însă îmbrăcau, sau, mai degrabă, dezbrăcau veșminte nepotrivite. Cele două mari ferestre care încadrau intrarea arătau ca o expoziție de artă ce dădea mai mult decât o simplă sugestie asupra naturii culturale și ezotericelor cercetări academice care se desfășurau înăuntru. Domnișoarele pictate acolo, având drept îmbrăcăminte doar niște cercei masivi, păreau aproape indecent de încotoșmănite. Am intrat.

În buna tradiție a barurilor de noapte, Balinova era mic, înghesuit, plin de fumăraie și de mirosul unei varietăți necunoscute de tămâie, al cărui compus principal părea să fie cauciucul ars. Acel miros urma, probabil, să le inducă clienților starea de maximă receptivitate față de spectacolul care le era prezentat chiar atunci, dar avea, de fapt, efectul de a te paraliza temporar. Chiar și fără norii de fum care pluteau prin încăpere, barul era

slab luminat, cu excepția unei minuscule estrade care se scălda în lumina stridentă a unui reflector.

Audiența era formată aproape exclusiv din bărbați, care ilustrau toată gama de vârste, de la adolescenți cu ochii holbați, până la octogenari cu ochi vioi, ca măgelele, octogenari a căror acuitate vizuală părea că nu slăbise o dată cu trecerea anilor. Aproape toți erau bine înțoliți, fiindcă barurile de noapte nu sunt făcute pentru cei în nevoie. Ele nu sunt, într-un cuvânt, prea la-ndemână, iar Balinova era printre cele mai scumpe. Erau și ceva femei, dar nu multe. Spre completa mea lipsă de surpriză, le-am văzut pe Maggie și Belinda șezând la o măsuță lângă ușă, având în față niște pahare pline cu un lichid ce arăta tare scârbos.

Amândouă afișau un aer înțepat, iar Maggie părea, fără doar și poate, cea mai înțepată.

Deghizarea mea era cu totul inutilă în acel moment. Nimeni nu s-a uitat la mine, când mi-am făcut apariția, așa că mi-a devenit limpede faptul că nimănui nu-i trecea prin cap să mă bage în seamă. Lucru de înțeles totuși, fiindcă spectatorii mai că nu-și fărâmau paharele în mâini din dorința de a nu scăpa niciuna din nuanțele estetice și semnificații simbolice ale numărului de balet, original și stimulator pentru gândire, care se desfășura pe dinaintea ochilor vrăjiți. Deci, o putorișcă bine făcută, într-o cadă plină cu bulbuci de spumă, se chinuia să apuce un prosop în acompaniamentul troncănelilor și șuierăturilor astmatice produse de o formație ce n-ar fi fost tolerată nici într-o cazangerie. Prosopul fusese pus, cu mult meșteșug, cam la jumătate de metru dincolo de posibilitatea ei de a-l atinge. Atmosfera era electrizată de activitatea mentală a privitorilor, care se străduiau să-și închipuie puținele alternative rămase nefericitei. M-am așezat lângă Belinda arun- cându-i, deghezată cum eram, ceva ce trebuia să însemne un zâmbet sclipitor.

Belinda își mută rapid trupul puțin mai încolo, în vreme ce nasul i se ridică și mai sus.

— Cucu-bau, am zis.

Amândouă s-au holbat la mine, în timp ce eu am continuat, arătând spre estradă:

De ce nu merge una din voi să-i dea o mână de ajutor?

A urmat o lungă tăcere, apoi Maggie spuse cu multă stăpânire de sine:

Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

M-am deghizat, vorbește mai încet.

Dar... am sunat la hotel abia de trei-patru minute, spuse Belinda.

Nu vorbi nici în șoaptă. Colonelul De Graaf m-a îndrumat spre locul ăsta.
Ea s-a întors direct aici?

Dădură din cap afirmativ.

Și n-a mai plecat?

Pe ușa din față, nu.

Ați încercat să rețineți figurile călugărițelor la ieșire, așa cum v-am cerut?

Am încercat, răspunse Maggie.

Ați observat cumva ceva ciudat, ceva ieșit din comun?

Nu, nimic. Doar că – adăugă Belinda cu un aer deștept – se pare că avem numai călugărițe frumoase în Amsterdam.

Așa m-a informat și Maggie. Asta-i tot?

Se priviră una pe alta; ezitând, apoi Maggie spuse:

A fost și ceva nostim. Mi s-a părut că vedem mai mulți oameni intrând în biserică, decât ieșind.

În biserică au fost mai mulți oameni decât au ieșit, întări Belinda. Doar am fost înăuntru.

Știu că ai fost, am zis eu, răbdător. Ce înțelege prin „mulți”?

Păi, spuse Belinda, cu un ton defensiv, câțiva.

A, am coborât la câțiva. Ați verificat dacă biserica era goală, nu?

Venise rândul Belindei să intre în defensivă.

Ne-ai pus s-o urmărim pe Astrid Lemay.

Nu v-ați gândit că unii ar fi putut să rămână pentru rugăciuni individuale?
Sau că s-ar putea să nu stați bine cu aritmetica?

De supărare, buzele Belindei se strânsură. Maggie replică:

Asta nu-i frumos, domnule maior Sherman (și-a dat drumul Maggie așa că păzea!). Poate că facem greșeli, dar nu-i drept să ne iei așa.

Când Maggie vorbea în felul ăsta nu se putea să n-o bagi în seamă.

Îmi pare rău, Maggie. Îmi pare rău, Belinda. Când lașii ca mine devin îngrijorați dau în cei care nu se pot apăra.

Îmi aruncară un zâmbet milos, din acelea care te fac să te urci pe pereți, un zâmbet pe care l-am găsit ciudat de afectuos. Probabil că vina o purta tămâia care-mi cauzase la sistemul nervos.

Doar cel de sus știe că fac mai multe greșeli decât voi.

Așa era, iar în acel moment tocmai făceam una – ar fi trebuit să le ascult cu mai multă atenție.

Și acum? întrebă Maggie.

Da, ce-o să facem acum? întrebă și Belinda.

Fusesem iertat, de bună seamă.

Învârțiți-vă în zona cluburilor de noapte. Sunt o mulțime. Vedeți dacă nu recunoașteți pe cineva care să semene cu vreunul din biserică.

Belinda mă privi neîncrezătoare.

Călugărițe într-un bar?

De ce nu? Și episcopii se duc la petreceri, nu-i așa?

Nu-i același lucru...

Oriunde în lume, distracția-i distracție, am spus cu demnitatea unui pontif. În special, verificați-i pe cei care poartă mâneci lungi sau mănuși până la cot.

De ce?

Pune-ți mintea la contribuție. Dacă dați peste careva, vedeți dacă nu cumva puteți să-i aflați adresa. Să fiți înapoi la hotel până la ora unu. Ne vedem acolo.

Iar tu ce-ai de gând să faci? întrebă Maggie.

Alene, am măturat barul cu privirea.

Am o groază de cercetări de făcut.

Cred și eu, spuse Belinda.

Maggie deja deschisese gura, dar Belinda scăpă de inevitabila lecție datorită unei serii de oh-uri, ah-uri și găfăieli admirative, care umplură barul de ecouri. Spectatorii pluteau pe deasupra scaunelor. Nefericita artistă rezolvase dramatica dilemă printr-un truc ingenios și foarte eficient. Răsturnând cada, o luase în spate și, folosindu-se de ea precum broasca țestoasă de carapacea ei, străbătuse mica distanță care o despărțea de prosopul salvator. Se ridică în picioare, învăluită în prosop, ca o Afrodită ivită din adâncuri, făcu o plecăciune de o grație princiară spre spectatori, precum Madame Melba luându-și adio la Covent Garden. Spectatorii entuziaști fluierau, cerând bis, octogenarii strigau cel mai tare, dar totul fu zadarnic. Odată repertoriul epuizat, ea scutură șagalnic din cap și părăsi estrada, cu pași mărunți, lăsând în urmă șiruri de balonașe cu săpun.

Uluitor! am exclamat cu admirație. Pun pariu că niciuna din voi nu s-ar fi gândit la soluția asta.

Să mergem, Belinda, zise Maggie. Țsta nu-i un loc pentru noi.

S-au ridicat și au plecat. Când au trecut pe lângă mine, mi s-a părut că Belinda mi-a făcut cu ochiul.

— Așa-mi placi mai mult, spuse ea și se îndepărtă, lăsându-mă să cuget la înțelesul remarcii sale.

M-am uitat după ele să văd dacă le urmărește cineva și am constatat că erau într-adevăr urmărite. Mai întâi de un grăsan cu o gușă enormă și cu un aer de bunăvoință pe chip, dar asta nu era încă nimic, pentru că el fu urmat de alte câteva zeci de oameni. Evenimentul serii luase sfârșit, momentele mărețe erau rare și tot rar puteai escalada din nou acele înalte piscuri – doar de trei ori pe noapte, timp de șapte nopți – așa că indivizii de-acolo se deplasau spre plaiuri mai verzi, unde poți găsi pileală la un sfert de preț.

Clubul era acum aproape gol, stratul de fum mai puțin gros și vizibilitatea mai bună. M-am uitat prin jur, dar în lălăiala care domnea n-am observat nimic mai acătării. Am comandat unui chelner un scotch și mi s-a adus o băutură care, la o examinare chimică riguroasă, ar fi evidențiat ușoare urme de whisky. Un bătrânel ștergea podeaua minusculei estrade, cu gesturile hotărâte și stilizate ale unui preot oficiind rituri sacre. În pauză, din fericire, membrii orchestrei își pompau bere pe gât, bere oferită probabil de clienții afoni. Apoi am zărit persoana pe care venisem s-o văd. Îmi părea că n-o mai văzusem de multă vreme.

Astrid Lemay stătea în cadrul unei uși interioare, la capătul îndepărtat al barului, învăluindu-și umerii cu un șal, în timp ce altă fată îi șoptea ceva la ureche. După expresia fețelor și după mișcărilor precipitate pe care le făceau, puteai să-ți dai seama că este vorba de un mesaj urgent. Astrid clătină din cap de câteva ori, apoi aproape că o. luă la fugă, trecând peste estradă și repezindu-se spre ieșire. Am urmărit-o, fără să mă grăbesc.

Mă ațineam la câțiva metri, iar ea mă duse până în Rembrandtplein. Se opri. M-am oprit la rândul meu, m-am uitat la ce se uita ea și am ascultat ce asculta ea.

Flașneta se afla pe stradă, alături de o cafenea. Chiar și la ora aceea, cafeneaua era aproape plină, iar necăjiții consumatori aveau aerul că sunt în stare să ofere sume mari, numai să-i ducă cineva acasă. Flașneta părea o replică a celei din fața hotelului Rembrandt, vopsită la fel de țițător și cu aceleași păpuși, identic îmbrăcate-, și mișcându-se la capătul unor fire elastice, dar îi era inferioară, atât din punct de vedere mecanic, cât și

muzical. Mașinăria era manevrată tot de un bătrân, dar acesta flutura o barbă lungă și albă, care nu mai fusese spălată sau pieptănată de pe vremea când omul încetase să se radă. Purta pălărie și înota într-o manta a armatei britanice.

Printre mugetele, gemetele și şuierăturile emise de flașnetă, am crezut că disting un fragment din „Boema“, deși e limpede că Puccini n-a făcut-o pe muribunda Mimi să sufere în halul în care Mimi ar fi suferit dacă s-ar fi aflat în noaptea aceea în Rembrandtplein. Auditoriul bătrânului era format dintr-un singur individ, care părea că urmărește cu atenție. L-am recunoscut ca făcând parte din grupul care înconjurase flașneta din fața Hotelului Rembrandt. Hainele îi erau ponosite, dar curate, șuvițele negre ale părului rar atârnav pe guler, iar umerii foarte ascuțiți îi ieșeau prin haină ca niște bețe. Chiar de la distanța la care mă găseam, mi-am dat seama că se afla într-o stare avansată de emancipare. Îi vedeam doar o parte a profilului, dar era destul. Un obraz de cadavru, cu pielea de culoarea pergamentului vechi. Se sprijinea de marginea flașnetei, dar nu din dragoste pentru Mimi. Se sprijinea de marginea flașnetei pentru că, dacă nu se sprijinea, s-ar fi prăbușit cu siguranță. Era un tânăr foarte bolnav, pe care îl pândea colapsul la primul pas. Din când în când, trupul îi tresărea puternic, cuprins de convulsii, iar din gâtleej îi ieșeau suspine stridente și gemete guturale. De bună seamă, bătrânul în manta nu-l considera un om cu care poți face un ban, fiindcă tot țopăia în jurul lui, dând din mâini și cârâind ca o găină țicnită. De asemenea, se tot uita înapoi și prin piață, cu teamă, ca și când i-ar fi fost frică de ceva sau de cineva.

Astrid se îndreptă repede spre flașnetă, cu mine agățat de coada ei. Îi zâmbi jenată bărbosului bătrân, își petrecu brațul peste umărul tânărului și îl trase de lângă flașnetă. O clipă, el încercă să stea drept. Am văzut că era un tinerel înăltuț. Înălțimea nu făcea altceva decât să-i accentueze silueta scheletică. Ochii aveau o căutătură pierdută, iar fața îi semăna cu a unui muritor de foame. Obrajii îi erau atât de supti, încât ai fi putut jura că n-are dinți. Astrid se lupta să-l care, însă, deși tânărul ajunsese la un asemenea grad de slăbiciune, încât nu putea să cântărească mai mult decât fata, poticnelile lui o făceau și pe ea să se clatine.

M-am apropiat, fără vreun cuvânt, l-am luat de mijloc – era ca și cum ai fi luat de mijloc un schelet – și am despovărat-o pe Astrid de greutatea lui.

Mă privi cu niște ochi înfricoșați. Deghizarea mea nu-i producea prea multă încredere.

— Vă rog. imploră ea. Vă rog, lăsați-mă. Mă descurc singură.

Nu poți. Băiatul ăsta este foarte bolnav, domnișoară Lemay.

Se uită, îngrozită, la mine.

Domnul maior Sherman.

Nu-s sigur că-mi place chestia asta, am spus gânditor. Acum o oră-două nu mă văzuseși în viața ta, nici măcar nu-mi cunoșteai numele. Și acum, că sunt așa de bine bronzat și atractiv... hop!

George, ale cărui picioare se muiaseră de tot, era cât p-aci să-mi alunece de sub braț. îmi dădeam seama că, mergând în pas de vals pe Rembrandtplein, n-am fi ajuns prea departe, așa încât m-am aplecat ca să-l salt pe umăr, cum procedează pompierii. Fata mă apucă de braț, alarmată.

Nu! Nu faceți asta! Nu faceți asta!

Și de ce mă rog? am întrebat-o. E mai ușor așa.

Nu, nu! Dacă îl vede vreun polițist, îl reține.

M-am îndreptat, l-am apucat din nou de subsuori, încercând să-l mențin la verticală.

Vânătorul și vânatul, am spus. Tu și Van Gelder.

Vă rog?

Și desigur, frățiorul George...

Cum de-i cunoașteți numele? șopti ea.

Asta-i profesiunea mea, să cunosc, am spus eu cu trufie. Cum ziceam, frățiorul George posedă în plus dezavantajul de a nu fi cu totul necunoscut poliției. Un frățior cu cazier are un dezavantaj clar.

Nu răspunse. Mă îndoiesc că mai văzusem pe cineva care să arate atât de pierdut și înfrânt.

Un locuiește? am întrebat.

Cu mine, firește, mă lămurea, părând surprinsă de întrebare. Nu departe de aici.

Într-adevăr, nu era departe, cam la cincizeci de metri pe o stradă lăturalnică – dacă se poate numi stradă o uliță atât de strâmtă și mohorâtă – dincolo de Balinova. Scările care duceau spre apartamentul Astridei erau cele mai înguste și mai răsucite pe care le văzusem vreodată, și, cu George atârând pe umărul meu, mi-a fost greu să le înfrunt. Astrid descuie ușa apartamentului, care se dovedi a fi cu puțin mai mare decât o vizuină de

iepure. Consta dintr-o sufragerie minuscule și dintr-un dormitor de aceeași dimensiuni. M-am dus în dormitor, l-am întins pe George pe pat, m-am îndreptat și mi-am frecat o sprânceană.

Până și scările mobile sunt mai late decât treptele de la tine.

Îmi pare rău. Căminul fetelor e mai ieftin, dar cu George... La Balinova nu se câștigă mare lucru.

Se putea constata din micimea camerelor, curate, însă ponosite ca și hainele lui George, că se plătește foarte puțin la Balinova. Am zis:

Oamenii în situația ta se pot considera norocoși, orice li s-ar oferi.

Vă rog?

Las-o mai moale cu vă rog-ul. Știi al naibii de bine ce vreau să spun. Nu-i așa domnișoară Lemay?... Sau să-ți spun Astrid?

De unde-mi cunoaște-ți numele? Cum... cum de știți atâtea despre mine?

Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată o fată răsucindu-și așa degetele, iar acum ea asta făcea.

Las-o baltă, am spus aspru. Acordă-i un credit oarecare prietenului tău.

Prietenul meu? N-am prieten.

Fostul prieten, atunci. Sau „decadatul prieten”⁴ se potrivește mai bine?

Jimmy? șopti ea.

Jimmy Duclos. I-ai căzut cu tronc, însă îmi spusese unele chestii despre tine. Am și o fotografie de-a ta.

Păru încurcată.

—*Dar... la aeroport...

Ce-ai fi vrut să fac... să te iau în brațe? Jimmy a fost ucis la aeroport fiindcă mirosise ceva. Ce anume mirosise?

Îmi pare rău. Nu pot să vă ajut.

Nu poți? Sau nu vrei?

Nu răspunse.

L-ai iubit, Astrid? Pe Jimmy?

Îmi aruncă o privire care strălucea. Încuviință încet.

Și n-o să-mi spui nimic?

Tăcere. Am oftat și am încercat altă abordare.

Jimmy ți-a spus cu ce se ocupa?

Scutură din cap.

Însă tu ai ghicit?

Dădu afirmativ din cap.

Și ai spus cuiva ce-ai ghicit.

Nu! Nu! N-am spus nimănui. Jur pe ce-am mai sfânt că n-am spus! – izbucni ea.

Buun... Deci îl iubise, și nu mințea.

A pomenit vreodată de mine?

Nu.

Însă știi cine sunt.

Înălță privirea spre mine. Două lacrimi îi coborau încet pe obraji.

Știi al naibii de bine că sunt șeful Biroului Narcotice din Londra al Intepolului.

Iarăși tăcere. Am apucat-o de umeri și am zgâlțâit-o furios.

Nu știai, ai?

Dădu din cap. Știa teribil de bine să tacă.

Dacă Jimmy nu ți-a spus, atunci cine?

Dumnezeule! Vă rog să mă lăsați în pace!

Alte lacrimi de rostogoliră pe urmele, primelor. Era ziua ei de lacrimi așa cum a mea era pentru oftaturi. Am oftat și am schimbat tactica, privind prin ușă spre băiatul de pe pat.

Bănuiesc că nu George aduce bani în casă.

George nu poate să muncească, spuse ea de parcă ar fi enunțat o lege a naturii. Nu muncește de peste un an. Dar ce are George cu treaba asta?

Totul.

M-am dus și m-am aplecat deasupra lui, m-am uitat de aproape la el, i-am ridicat o pleoapă și am lăsat-o să cadă.

Ce-i faci când se află în starea asta?

Nu se poate face nimic.

Am suflecat mâneca de pe brațul scheletic al lui George. Plin de înțepături, livid, împestrițat de nenumărate injecții, brațul oferea o priveliște înspăimântătoare. Prin comparație, Trudi era o biată ucenică.

Nimeni nu va putea face ceva vreodată pentru el. Știi asta, nu-i așa?

Știu.

Îmi surprinse privirea, încetă să-și șteargă obrajii cu o batistă de mărimea unui timbru poștal și zâmbi amar.

Vreți să vă arăt și eu brațul?

Nu-mi stă în fire să jignesc fetele drăguțe. Ceea ce vreau să fac este să pun câteva întrebări simple la care să-mi răspunzi. De când este George așa?

De trei ani.

De când ești la Balinova?

De trei ani.

Îți place acolo?

Să-mi placă? (fata aceasta se dădea de gol de cum deschidea gura.) Știți oare ce înseamnă să lucrezi într-un club de noapte – într-un club ca Balinova? Oribil, dezgustător, bătrâni libidinoși care...

Jimmy Duclos nu era oribil, dezgustător, nici bătrân.

Exclamă, luată prin surprindere:

Nu. Nu, desigur, Jimmy...

Jimmy Duclos este mort, Astrid. Jimmy este mort pentru că i-a căzut cu tronc o ospătăriță dintr-un club de noapte care este șantajată.

Nu sunt șantajată.

Nu? Atunci cine te forțează să păstrezi tăcerea, să ai o slujbă pe care o urăști? Și de ce te forțează? Din cauza lui George? Ce-a făcut sau ce afirmă ei că ar fi făcut? Știu că a stat la pușcărie așa că nu-i asta. Cine te obligă să mă spionezi? Ce știi despre moartea lui Jimmy Duclos? Cum a murit, știu. Cine l-a ucis și de ce?

Nu știam că va fi ucis!

Stătea pe patul îngust, acoperindu-și fața cu mâinile, iar umerii îi zvâcneau.

Bine, Astrid.

Am renunțat fiindcă nu obțineam nimic, afară doar de un crescând sentiment de nemulțumire față de mine însumi. Poate că-l iubise pe Duclos, el era mort doar de-o zi, și iată-mă răsucind cuțitul în rana proaspătă.

Am cunoscut prea mulți oameni care au pășit pe drumul spaimei ca să mai încerc să te fac să vorbești. Dar, gândește-te, Astrid, pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te. Este vorba de viața ta, asta-i tot ce trebuie să te preocupe acum. Lui George nu i-a mai rămas nici un fir de viață.

Nu pot face nimic, nu pot spune nimic, o țin eu una și bună, ascunzându-și fața în palme. Vă rog să plecați.

Nu mai era nimic de făcut sau de zis, așa că m-am executat și am plecat.

M-am privit în minuscula oglindă din la fel de minuscula baie. îmi ștersesem de pe față, gât și mâini, machiajul cu un prosop, cândva alb ca laptele, acum ciocolatiu.

M-am dus în dormitorul în care își găsea cu greu locul patul ocupat de Maggie și Belinda, amândouă foarte atrăgătoare în cămășuțele lor de noapte, făcute parcă numai din găurele. Aveam însă pe cap probleme mai urgente decât felul în care se pot confecționa astfel de articole.

Ne-ai distrus prosopul, se plânse Belinda.

Spuneți-le că l-ați folosit la demachiere.

Mi-am pus din nou cămașa, al cărei guler păstra un strat gros de vopsea roșu-cafenie. Din păcate, pe-asta nu puteam s-o curăț.

Deci majoritatea fetelor de prin cluburile de noapte locuiesc la căminul Paris?

Maggie dădu din cap.

Așa susține Mary.

Mary?

Englezoaica aceea simpatică care lucrează la Trianon.

La Trianon nu lucrează englezoaice simpatice, acolo lucrează numai englezoaice urâcioase. A fost și ea la biserică?

Maggie dădu din cap a negație.

Ei, cel puțin asta confirmă ce mi-a spus Astrid.

Astrid? făcu Belinda. Ai vorbit cu ea?

Am petrecut ceva timp împreună. Fără mare folos, din păcate. Nu s-a dovedit prea comunicativă.

Le-am informat pe scurt cât de puțin volubilă fusese, apoi am urmat:

Ei bine, e timpul să mai și faceți ceva, în loc să vă pierdeți vremea prin cluburi de noapte.

Schimbară niște priviri, apoi se uitară la mine, cu răceală.

Maggie, ia fă tu. mâine o promenadă prin Vondel Park. Vezi dacă Trudi e acolo, o cunoști. Ferește-te să te vadă, și ea te cunoaște. Vezi ce face, dacă se întâlnește cu careva, dacă se adresează cuiva. Parcul e mare, dar nu-ți va fi greu să o localizezi. O însoțește o bătrânică de dimensiunile unui butoi. Belinda, mâine seară tu supraveghezi căminul. În caz că recunoști o fată care a fost la biserică, o urmărești și vezi ce are de gând, am ordonat eu, zgribulit în jacheta umedă. Noapte bună.

Asta-i tot? Pleci?

Maggie părea ușor surprinsă.

Vai, ce grăbit ești, spuse Belinda.

Mâine seară, le-am promis, vă spun povestea celor trei ursuleți. În noaptea asta am treabă.

CAPITOLUL ȘAPTE

Am parcat mașina poliției pe semnul Parcare interzisă, vopsit pe șosea și, până la hotel, ultimii o sută de metri i-am făcut pe jos. Flașneta nu mai era acolo, plecase spre locurile unde se duc flașnetele noaptea. Holul era pustiu. Doar recepționarul lui adjunct mai moțăia pe un scaun, în spatele recepției. Am întins mâna, am luat cu grijă cheia din cui și am urcat primele două etaje înainte de a lua liftul, ca să nu-l trezesc pe recepționar din ceea ce părea a fi un somn sănătos și, fără îndoială, binemeritat.

Mi-am dezbrăcat hainele ude, am făcut un duș, m-am schimbat, am coborât cu liftul și am trântit cheia pe tejgheaua recepției. Recepționarul adjunct se trezi clipind somnoros, se uită la mine și apoi la cheie.

— Domnul Sherman. Nu... n-am auzit când v-ați întors. — M-am întors acum câteva ore. Dormeați. Apreciez această calitate a inocenței pe care o au doar copiii...

Nu, nu mă asculta. Somnoros își privi din nou ceasul. — Dar ce faceți, domnule Sherman?

Merg în somn, sunt somnambul.

E ora două jumătate noaptea!

Ziua nu merg în somn, am spus. M-am întors și am privit spre intrarea hotelului. Ei comedie! Nu tu portar, nu tu hamal, nu tu taximetrist, nu tu flașnetar, nici țipenie de om. Indolență. Vă voi face răspunzător de această neglijență.

Vă rog?

Vigilența permanentă este virtutea amiralilor.

Nu înțeleg.

Nici eu. Sunt frizerii deschise la ora aceasta?

Ce anume ați spus?

S-o lăsăm baltă. O să găesc eu una, pe undeva.

Mi-am luat valea. După vreo douăzeci de metri am intrat sub arcada unei porți, dornic să trag o mamă de bătaie celor care ar fi simțit nevoia să mă urmărească, însă, după două-trei minute de așteptare, m-am convins că nu mă urmărea nimeni. Mi-am recuperat mașina și am luat-o spre zona docurilor, parcând-o la două străzi de Prima Biserică Reformată a Societății Hughenote Americane. M-am îndreptat pe jos spre canal. Mărginit de ulmi

și tei, canalul întunecat nu reflecta rarele lumini înșirate de-a lungul străduțelor. În clădirile de pe ambele părți ale canalului nu licărea nici o lumină. Biserica arăta mai prăpădită ca oricând și degaja acea senzație ciudată de nemișcare, vechime și priveghi pe care nu puține biserici o au noaptea. Macaraua uriașă cu masivul ei braț își desena amenințător silueta pe fundalul cerului noptatec. Nu se bănuia nici un semn de viață. Doar un cimitir mai lipsea.

Am traversat strada, am urcat treptele și am încercat ușa bisericii. Era neîncuiată. Nu exista nici un motiv să fie încuiată, însă m-am pomenit vag surprins că nu era.

Probabil că balamalele erau bine unse, fiindcă ușa se deschise și se închise fără zgomot.

Am aprins lanterna și am procedat la o scurtă inspecție panoramică a interiorului. Eram singur. Am trecut apoi la o inspecție mai amănunțită. Interiorul era mai mic decât părea din exterior, înnegrit și foarte vechi, dacă e să mă iau după stranele din stejar cioplite cu tesla. Am ridicat lanterna. Balcon nu exista, ci doar o jumătate de duzină de mici vitralii prăfuite, care, chiar și în zilele însorite, n-ar fi putut filtra decât o cantitate minimă de lumină. Nu existau alte uși exterioare în afara celei pe care intrasem. Singura ușă din interior se găsea în colțul îndepărtat al bisericii, la jumătatea drumului dintre amvon și orga acționată cu foaie. Am luat-o spre acea ușă, am apăsat clanța și am aprins lanterna. Balamalele scârțâiră, dar nu prea tare. Am intrat cu băgare de seamă și bine am făcut, fiindcă am pășit nu pe podea ci pe prima treaptă a unei scări ce o lua în jos. Am numărat optsprezece astfel de trepte, apoi am întins mâna ca să localizez ușa despre care credeam că trebuie să-mi iasă în întâmpinare. Nici urmă de ușă. Am aprins lanterna.

M-am trezit într-o încăpere cam de două ori mai mică decât interiorul bisericii. Am dat roată cu lanterna prin încăpere. Nu erau ferestre, doar două becuri care atârnavă de tavan. Am localizat întrerupătorul și le-am aprins, încăperea era și mai înnegrită de vremuri decât biserica propriu-zisă. În podeaua de lemn se încrustase murdăria veacurilor. În mijlocul încăperii se găseau câteva mese și scaune, iar de-a lungul a doi pereți se înșirau niște rafturi foarte înguste. Locul arăta ca o tavernă medievală.

Nările mi-au tresăltat involuntar, datorită unui miros pe care îl uram. Putea veni de oriunde, însă mi-am închipuit că provenea dinspre șirul de

rafturi din dreapta mea. Am pus lanterna deoparte, am scos pistolul din tocul de sub braț, am scotocit prin buzunar după amortizor și l-am montat. Cu pași de pisică, am traversat încăperea și flerul mi-a spus că mergem în direcția cea bună. Prima cabină era goală. A doua, la fel. Deodată am auzit o răsuflare. Ținând țeava pistolului în prelungirea ochiului stâng am dat colțul următoarei cabine.

Precauțiile mele se dovediră inutile. În cabina a treia nu era nimic primejdios. Pe o măsuță se găseau o scrumieră cu un muc de țigară în ea, precum și brațele și capul unui individ care dormea adânc. Nici n-a trebuit să-i văd fața. Trupul sfrijit al lui George și hainele ponosite nu erau greu de identificat. Când îl văzusem ultima oară, aș fi putut să iur că n-ar mai fi fost în stare să se dea jos din pat cel puțin 24 de ore. Adică aș fi jurat dacă ar fi fost vorba de o persoană normală. Dar drogații aflați într-o stare avansată de dependență sunt mai departe de normalitate decât se poate imagina și sunt capabili de uimitoare, deși scurte, puseuri de revenire. L-am, lăsat unde se găsea. Pentru moment nu prezenta probleme.

La capătul încăperii, între cele două rânduri de separeuri, era o ușă. Am deschis-o, cu mai puțină prudență ca înainte, am căutat un întrerupător și am aprins lumina. De ambele părți ale încăperii se înălțau rafturi ticsite cu vrafuri de biblii. N-am fost surprins să constat că erau identice cu cele pe care le examinaseam în depozitul lui Morgenstern și Muggenthaler, cele pe care Prima Biserică Reformată le punea cu atâta generozitate la dispoziția hotelurilor din Amsterdam. Deși se părea că n-am nimic de câștigat dacă mi-aș arunca privirea pe ele, mi-am vârât totuși pistolul la brâu și am luat câteva, la întâmplare, din primul rând al unui raft, și le-am frunzărit. Nu erau nici mai mult și nici mai puțin vătămate ca alte biblii. Am mai scos câteva din rândul al doilea și aceeași examinare fugitivă a dus la aceleași rezultate. Am împins o parte din rândul al doilea și mi-am făcut loc ca să scot o biblie din rândul al treilea.

Era o ferfeniță care avea scobită în mijloc o gaură cât toată grosimea exemplarului, o gaură de dimensiunea unei smochine- mai mari. Am mai cercetat câteva biblii din rândul al treilea; toate aveau miezul scobit, evident cu ajutorul unui aparat. Ținând sub braț unul din exemplarele mutilate, am pus la loc celelalte biblii și m-am îndreptat spre o ușă care se afla în fața celei prin care intrasem. Am deschis-o și am aprins lumina. A trebuit să recunosc că Prima Biserică Reformată se depășise pe sine și reușise să facă

totul pentru a veni în întâmpinarea celor mai patetice îndemnuri ale clerului de avangardă din vremurile noastre, pprtrivit căror Bisericii îi revin sarcinile de a ține pasul cu era tehnologică în care trăim și de a participa la ea. Bineînțeles, acest cler s-ar fi putut aștepta să fie receptat ceva mai puțin literal. Totuși, când îndemnurile nu sunt prea clare și trebuie traduse în practică, există totdeauna posibilitatea unei transpuneri greșite, cum, de altfel, s-a întâmplat în acest caz: încăperea, care ocupa cam jumătate din subsolul bisericii era, de fapt, un atelier superb echipat.

Pentru un om nepriceput ca mine, atelierul avea de toate: strunguri, freze, prese, creuzete, matrițe, cuptoare, mașini de ștanțat, bănci pe care erau înșurubate variate mașinării a căror utilitate era un mister pentru mine.

Într-un recipient erau aruncate grămadă o mulțime de țevi de plumb, toate foarte uzate, și câteva suluri de tablă de plumb pentru acoperișuri. Într-un cuvânt, un loc extrem de funcțional și, neîndoielnic, dedicat manufacturii. În ce privește producția finită, asta rămânea de ghicit, fiindcă nu era nici urmă de produs prin preajmă.

Aproape că traversasem jumătate de atelier, când mai degrabă mi-am imaginat decât am auzit un zgomot slab din direcția ușii. Clopoței din ceafă au început să zăngăne. Cineva îmi examina ceafa, și nu cu intenții prietenești, de la câțiva metri distanță.

Am continuat să merg lejer, lucru care nu era ușor de făcut când se poate întâmpla ca, la viitorul pas, să te pomenști cu un glonte calibrul 38 la baza craniului, dar am pășit mai departe, fiindcă, dacă m-aș fi întors, înarmat doar cu o biblie găurită – pistolul era încă înfipt la brâu – aș fi precipitat presiunea involuntară a degetului nervos de pe trăgaci. Mă purtasem ca un dobitoc, cu o tâmpenie pentru care l-aș fi dat pe altul în șuturi afară. Părea foarte probabil că aveam să plătesc prețul dobitociei. Poarta descuiată, ușa ducând la subsol descuiată, accesul liber pentru oricine ar fi avut chef să-și bage nasul, toate acestea vădeau un singur lucru: prezența unui tip tăcut cu un pistol în mână, a cărui misiune era să nu împiedice pe cineva să intre, ci să-l împiedice să iasă. Și asta în modul cel mai ireversibil. M-am întrebat unde stătuse ascuns. Poate în amvon, poate în cadrul vreunei uși laterale pe care nu am catadicsit s-o bag în seamă?

Am ajuns la capătul încăperii, mi-am furișat privirea spre stânga, în spatele ultimului strung, și m-am aplecat, în momentul în care creștetul mi-a

reapărut deasupra strungului, țeava pistolului meu cu amortizor era pe aceeași linie cu ochiul meu drept.

Individul se găsea la nici 15 metri, înaintând fără zgomot, cu mocasini cauciucați. Un bărbat uscățiv, cu o mutră de rozătoare, cu fața albă ca hârtia și cu ochi de cărbune care străluceau. În dreapta spre strungul în spatele căruia mă aflam ceva mult mai îngrozitor decât orice pistol calibrul 38: o pușcă cu ambele țevi și cu patul tăiate, probabil cea mai ucigașă armă cu tragere la mică distanță imaginată vreodată.

Am apăsat pe trăgaci chiar în momentul în care l-am văzut, fiindcă eram sigur că nu mi-ar fi oferit un al doilea prilej.

Un trandafir înflori în fruntea uscățivului. Făcu un pas înapoi – pasul reflex al unui om deja mort – și se năru pe podea la fel de tăcut precum înaintase spre mine, cu mâinile încă încheștate pe teribila armă. Mi-am aruncat repede privirea spre ușă. Dacă ar mai fi fost și alții, oricum își ascundeau bine prezența. Mi-am îndreptat spinarea și m-am grăbit spre camera în care erau depozitate bibliile. Nu era nimeni acolo, cum nu era nimeni în separeurile în care George zăcea inconștient cu capul pe masă.

L-am smuls pe George fără menajamente de pe scaun, l-am săltat pe umăr, l-am transportat sus în biserică, unde l-am lăsat să cadă în spatele amvonului, unde era adăpostit dacă cineva ar fi privit dinspre intrare, deși nu știu cui i-ar fi dat prin minte să tragă cu ochiul la ora aceea. Am deschis ușa și m-am uitat afară. Străduța care mărginea canalul era pustie.

Trei minute mai târziu am parcat taxiul nu departe de biserică. M-am dus înăuntru, l-am recuperat pe George, l-am târât în jos, pe trepte, și l-am înghesuit pe fotoliile din spate ale mașinii. Se rostogoli pe podea. Fiind probabil mai în siguranță în poziția aceea, l-am lăsat acolo. Am verificat rapid dacă nu cumva există vreun curios prin împrejurimi, apoi m-am întors în biserică.

Buzunarele mortului nu adăposteau nimic altceva decât câteva țigări făcute cu mâna. Descoperirea se lega de minune cu faptul că atunci când venise să mă doboare era drogat până la Dumnezeu. Am luat tunulețul în mâna stângă, am înșfăcat gulerul mortului — orice altă metodă de a-l transporta de la fața locului mi-ar fi pătat cu sânge costumul și era singurul costum mai acătării pe care îl aveam — și l-am târât prin tot subsolul, apoi sus pe scări, închizând ușile și stingând becurile în urmă.

Ajuns la ușă, am făcut o nouă recunoaștere. Apoi, folosindu-mă, pe cât posibil, de taxi, ca de un paravan, am târât mortul peste stradă și l-am cufundat în apele canalului, la fel de silențios cum m-ar fi cufundat el pe mine, dacă ar fi fost mai dibaci în mânuirea tunulețului. M-am întors la taxi și, când tocmai deschideam portiera, ușa casei de lângă biserică se deschise brusc și un om își făcu apariția. Nesigur, privi în jur, apoi se îndreptă spre mine.

Era o matahală îmbrăcată în ceva ce semăna cu o cămașă de noapte, peste care își trântise un halat de baie. Avea un cap impresionant, cu o coamă splendidă de păr alb, mustață albă și obraji rozalii. În acel moment, pe chipul lui se zărea un aer de bunăvoință ușor mirată.

Vă pot ajuta cu ceva? Ceva nu e în regulă? Plină de gravitate și modulată, vocea aparținea unei persoane obișnuite să și-o asculte.

Ce să nu fie?

Am auzit zgomote dinspre biserică.

Dinspre biserică?

A fost rândul meu să mă arăt mirat.

Da, dinspre biserica mea. Acolo, preciză el arătând cu degetul spre ea, în cazul în care n-aș fi fost în stare să recunosc o biserică. Eu sunt pastorul Goodbody. Doctor Thaddeus Goodbody. Credeam că a pătruns cineva înăuntru...

Nu eu, părinte. N-am călcat într-o biserică de ani de zile.

Încuviință din cap, ca și când n-ar fi fost deloc surprins.

Trăim într-o lume fără de Dumnezeu. Nu prea e o oră potrivită să umbli pe străzi, tinere.

Nu și pentru un taximetrist în schimbul de noapte.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare și se căzni să vadă ce era în partea din spate a taxiului.

Doamne, Dumnezeule! E un trup pe podea!

Pe podea nu e un trup. Pe podea e un marinar beat, pe care-l duc la vapor. Tocmai s-a rostogolit de pe banchetă și m-am oprit să-l pun la loc. Credeam, am adăugat, făcând pe virtuosul, că fac un lucru creștinesc. Dacă ar fi fost vreun cadavru, nu m-aș fi sinchisit.

Scorneala mea dădu greș.

Cu un ton pe care probabil îl păstra pentru a muștra cele mai rătăcite oițe din turmă, îmi spuse:

Insist să văd cu ochii mei.

Cu fermitate, încercă să înainteze. Cu aceeași fermitate, l-am împins înapoi și i-am spus:

Nu mă faceți să-mi pierd licența. Vă rog.

Am știut eu, am știut eu! Ceva nu e deloc în regulă. Deci, pot să te fac să-ți pierzi licența?

Da, dacă vă arunc în canal, atunci o să-mi pierd licența.

Am adăugat apoi cu stimă:

Asta bineînțeles, dacă reușiți să vă cărați înapoi.

Cum? În canal? Eu? Om al Domnului? Mă ameninți, domnule?

Da.

Dr. Goodbody făcu repede câțiva pași înapoi.

Am reținut numărul mașinii. Voi informa...

Noaptea era pe sfârșite și voiam să dorm nițel înainte de a se face dimineață, așa că am urcat la volan și i-am dat bătaie. El își agita pumnul într-o manieră care nu rima cu dragostea creștinească. Părea că ține o predică vehementă din care n-am auzit nimic. M-am întrebat dacă va depune plângere la poliție și mi-am zis că există toate șansele să nu se întâmple așa.

Mi se acrise să-l tot car pe George pe scări. E adevărat că nu cântărea cine știe ce, dar cu lipsa mea de somn și de hrană, eram mult sub performanțele mele obișnuite. În plus, mă săturasem până-n gât de drogați. ‘Ușa de la apartamentul Astridei era neîncuiată, lucru la care mă așteptam în cazul în care George ar fi fost ultima persoană care să o fi deschis. Am intrat, am aprins lumina, am trecut pe lângă fata care dormea și l-am răsturnat pe George în pat. Cred că nu lumina aprinsă, ci scârțâitul saltelei a trezit-o pe Astrid. Oricum ar fi, când m-am întors în camera ei, Astrid stătea în capul oaselor pe canapea, frecându-se la ochi, încă răvășită de somn. M-am uitat spre ea, cu o expresie pe care o voiam meditativă. N-am zis nimic.

Adormise și atunci m-am culcat și eu, spuse ea, în defensivă. Probabil că s-a trezit și a ieșit din nou.

Cum eu tratam această capodoperă de deducție cu tăcerea pe care o merita, ea continuă aproape cu disperare:

Unde l-ați găsit?

N-ai să ghicești. într-un garaj, aplecat peste o flașnetă, încercând să-i scoată capacul. Nu prea izbutea.

Așa cum făcuse cu câteva ore mai înainte, seara, își îngropă fața în mâini. De data asta nu plângea. Mă gândeam însă, cu inima strânsă, că este doar o problemă de timp.

Ce-i atât de trist în asta? am întrebat. Flașnetele îl interesează foarte tare, nu-i așa? Mă întreb și eu de ce. Îi place muzica, probabil.

Nu. Da. De când era mic...

O, fii cuminte. Dacă i-ar plăcea muzica, mai bine ar asculta, un ciocan pneumatic. Există un motiv simplu pentru care este atât de înnebunit după flașnete. Un motiv foarte simplu. Amândoi îl cunoaștem.

Se uită la mine, fără surpriză. Ochiul îi era bolnav de groază. Obosit, m-am lăsat să cad pe marginea patului și i-am luat mâinile între ale mele.

Astrid?

Da.

Te pricepi să minți așa cum mă pricep și eu. Nu te-ai dus să-l cauți pe George fiindcă știai al naibii de bine unde l-am găsit, într-un loc unde se afla în siguranță, într-un loc unde poliția nu-l poate dibui, pentru că nu i-ar da cuiva prin cap să caute acolo, am oftat eu. O țigară nu este ca o injecție, dar e mai bună decât nimic.

Se uită la mine cu o expresie de groază pe chip, apoi repetă figura cu fața îngropată în mâini. Așa cum știam mai demult că se va întâmpla, umerii îi tresăltau. Nu-mi dau seama cât de obscură îmi era motivația, dar pur și simplu nu puteam să șed acolo fără să-i întind o mână și s-o alin. Când am făcut-o, ea mă privi ca din adâncul unei amorțeli, cu ochii înlăcrimați, ridică brațele și se apucă să-mi hohotească pe umăr. Mă obișnuisem la Amsterdam cu acest tratament, însă eram departe de a mă împăca cu el. Am încercat, ușor, să-i desfac brațele, dar ea le strânse și mai tare. Știam că gestul nu era de dragul meu; avea, în acel moment, nevoie de cineva care să se agațe, iar eu mă întâmplam pe acolo. Treptat, suspinele se potoliră. Zăcea pe canapea, cu fața pătată de lacrimi, vulnerabilă și plină de disperare. I-am spus:

Nu-i prea târziu, Astrid.

Nu-i adevărat. Știți la fel de bine ca și mine, a fost prea târziu de la bun început.

Pentru George, da, este prea târziu. Dar nu vezi că încerc să te ajut?

Cum puteți să mă ajutați?

Distrugându-i pe cei care l-au distrus pe fratele tău. Distrugându-i pe cei ce te distrug pe tine. Dar și eu am nevoie de ajutor. La urma urmei, toți

avem nevoie de ajutor – și tu, și eu, toată lumea. Ajută-mă și te voi ajuta și eu. Îți promit, Astrid.

N-aș spune că disperării de pe chipul ei îi luase locul o altă expresie, însă cel puțin părea că se mai atenuase. Dădu de câteva ori din cap, zâmbind nesigur și spuse:

Se pare că vă pricepeți să distrugeți oameni.

Poate că și tu o să trebuiască să te pricepi, i-am spus întinzându-i o armă mică, un Lilliput, a cărei eficacitate întrecea minusculul ei calibru 21.

Am plecat peste 10 minute. Când am pășit în stradă, am văzut doi zdrențăroși șezând pe o treaptă a casei aflate aproape peste drum, certându-se înfierbântați. Mi-am transferat pistolul în buzunar și am luat-o spre ei. La câțiva metri distanță, era cât p-aci să mă poticnesc, fiindcă mirosul lor de rom era atât de puternic, încât te făcea să crezi nu doar că tipii piliseră, ci că tocmai ieșiseră la suprafață după o imersiune într-un butoi cu cel mai bun rom. Începeam să văd spiriduși în fiecare pâlpâire de umbră. Aveam nevoie de un somn bun, așa că mi-am recuperat taxiul, m-am întors la hotel și m-am culcat.

CAPITOLUL OPT

Lucru remarcabil, soarele strălucea când deșteptătorul meu portabil începu să sune a doua zi dimineată – sau în aceeași zi, mai bine spus. Am făcut un duș, m-am bărbierit, m-am îmbrăcat și am coborât să iau micul dejun la restaurant. Efectul n-a întârziat să apară, așa că am fost în stare să le zâmbesc și să le spun bună-dimineata recepționarului adjunct, portarului și flașnetarului.

Am stat câteva minute în fața hotelului, privind cu severitate în jur, cu aerul unuia care așteaptă să-i apară umbra, dar se părea că se instalase descurajarea, așa că m-am deplasat, neînsoțit, spre locul unde lăsasem taxiul poliției, noaptea trecută. Chiar dacă, în lumina plină a zilei, umbrele încetaseră să mă obsedeze, am ridicat capota. Cum nimeni nu fixase vreun dispozitiv exploziv major, am demarat și am ajuns la Cartierul general al poliției de pe Marnixstraat la ora zece punct, după cum promisesem.

Colonelul De Graaf, dotat cu un mandat de percheziție, mă aștepta afară. Alături, inspectorul Van Gelder. Amândoi m-au salutat cu reținerea politicoasă a celor care știu că sunt făcuți să-și irosească timpul, dar sunt prea bine crescuți ca să ți-o spună. M-au condus spre o mașină a poliției, cu șofer, o mașină mai luxoasă decât cea pe care o primisem eu.

— Încă mai crezi că vizita noastră la firma Morgenstern și Muggenthaler este de dorit? Întrebă de Graaf. Și necesară?

Mai mult ca oricând.

S-a întâmplat ceva? Ceva care te determină să crezi asta?

Nu, am mințit eu, și mi-am atins fruntea. Uneori, am vedenii.

Vedenii? Întrebă de Graaf, grijuliu.

Am premoniții.

Urmă alt schimb scurt de priviri între cei doi, menit să le confirme opinia comună față de ofițerii de poliție care lucrează pe asemenea baze științifice, apoi de Graaf schimbă, circumspect, subiectul.

Avem la fața locului opt oameni, îmbrăcați civil, într-o furgonetă civilă. Dar parcă nu vrei, cu adevărat, ca locul să fie percheziționat.

Vreau să dăm aparența unei percheziții. Ceea ce mă interesează sunt facturile care ne pot da o listă a furnizorilor de suveniruri.

Sper că știi ce faci, spuse Van Gelder.

Vocea lui suna grav.

Speri? Ce să zic de mine?

Niciunul nu mai spusese nimic și, pentru că discuția lua o întorsătură sterilă, am păstrat tăcerea până când am ajuns la destinație. Am tras în fața depozitului, îndărătul unei banale furgonete cenușii. Pe când ieșeam din mașină, un bărbat în costum închis cobori din furgonetă și se apropie. Cu tot costumul lui civil, simțeam că e polițist de la cincizeci de metri. Îi comunică lui de Graaf:

Suntem gata, domnule colonel.

Adu-ți oamenii.

Am înțeles, domnule colonel, zise polițaiul arătând cu degetul în sus. Ce credeți despre chestia asta?

Am privit în direcția indicată. În dimineața aceea, vântul bătea în rafale, nu prea puternice, însă deajuns de tare ca să imprime o mișcare de pendul unui obiect viu colorat atârând în vârful depozitului, de grindă superioară a scripetelui.

Se balansa într-un cerc de circa cinci metri și era unul dintre cele mai oribile lucruri pe care le-am întâlnit în viața mea.

Era o păpușă mare, de peste un metru, îmbrăcată în costumul tradițional olandez, imaculat și minunat croit. Fusta lungă, în dungi, se umfla în bătaia vântului. În mod normal, pentru troliul unui scripete se folosesc cabluri sau frânghii, dar, în acest caz, cineva folosisese un lanț. Păpușa era fixată de lanț cu ajutorul unui cârlig, un cârlig ce părea prea mic pentru a fi tras peste gâtul păpușii, pentru că a trebuit să fie forțat ca să intre, din care cauză gâtul era rupt, iar capul îi atârna într-un unghi grotesc, atingând umărul drept. Nu era altceva decât o păpușă mutilată, efectul, însă, era oribil, monstruos.

Ce priveliște macabră! exclamă de Graaf șocat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrea să însemne? Ce... ce vrea să demonstreze, ce scop ascunde? Ce minte bolnavă poate să pună la cale ceva atât de groaznic?

Van Gelder clătină din cap.

Minți bolnave sunt pretutindeni, iar Amsterdamul nu face excepție. O iubită părăsită, o soacră nesuferită...

Da, da, sunt cu miile. Dar asta-i... anormalitate vecină cu nebunia. Să-ți exprimi sentimentele în acest fel îngrozitor.

De Graaf îmi aruncă o privire ciudată, ca și cum s-ar fi întrebat deodată ce căutăm noi acolo.

Domnule maior Sherman, nu te izbește caracterul foarte ciudat al...

Ca și dumneavoastră. Autorul poate, cu multă îndreptățire, să solicite un loc liber la casa de nebuni. Dar nu pentru asta am venit aici.

Desigur, desigur.

De Graaf aruncă o ultimă privire, spre păpușa care se bălăbănea în bătaia vântului, ca și cum i-ar fi fost greu să se desprindă de macabra priveliște, apoi făcu un gest brusc cu capul și urcă primul treptele care duceau la depozit. Un individ ne conduse la etajul doi, apoi în biroul care, spre deosebire de ultima oară când îl văzusem, avea complicatul sistem de închidere descuiat.

Spre deosebire de depozitul propriu-zis, biroul era spațios, bine orânduit, modern și confortabil. Pe jos erau covoare frumoase, pereții erau zugrăviți în diferite culori, iar mobila scandinavă, foarte scumpă, se potrivea mai degrabă unei locuințe de lux decât unui birou din zona docurilor. Doi bărbați, care ședeau în fotolii adânci în spatele unor birouri îmbrăcate în piele, se ridicară ceremonios și ne poftiră, pe de Graaf, Van Gelder și pe mine să ne așezăm în alte fotolii, în timp ce ei rămaseră în picioare. În felul acesta puteam să-i cercetez mai bine. Semănau între ei și merita să-i privești. Am trecut repede peste căldura primirii pe care ne-o rezervaseră. I-am spus lui de Graaf:

Am uitat ceva foarte important. Trebuie neapărat să dau un telefon unui prieten.

Nu mi se întâmpla prea des să simt fiori și o greutate de plumb în stomac, dar când mi se întâmpla, atunci trebuia să trec la acțiune imediat. De Graaf mă privi mirat.

Se poate să uiți un lucru atât de important?

Am atâtea pe cap. Tocmai mi-am adus aminte.

Ceea ce era adevărat.

Puteți da un telefon de-aici...

Nu, trebuie să fiu singur.

N-ați putea să-mi dezvăluiți natura...

Domnule colonel!

Încuviință repede, apreciind faptul că nu divulg secrete de stat în prezența unor persoane asupra cărora aveam serioase rezerve.

Aș putea lua cu împrumut mașina și șoferul?

Bineînțeles, spuse el, fără entuziasm.

Ați putea cumva să așteptați până mă întorc...

Ceri prea multe, domnule maior Sherman.

Știu, dar durează câteva minute.

I-am spus șoferului să oprească la primul bar, am intrat și am folosit telefonul public. M-am simțit ușurat când centralista mi-a făcut legătura.

Am spus:

Maggie?

Bună dimineața, domnule maior.

Ce politicoasă și pedantă era Maggie. Niciodată n-am fost mai bucuros s-o aud.

Îmi pare bine că te-am prins. Mă temeam că tu și Belinda ați plecat. Nici ea n-a plecat, nu?

Mă temeam eu de alte lucruri, dar nu era cazul să-i spun.

E aici, spuse Maggie, placid.

Vreau să părăsiți imediat hotelul. Când spun imediat, asta înseamnă în zece minute. Cinci, dacă este posibil.

Să părăsim hotelul?

Făceți-vă bagajul, plătiți și să nu mai puneți piciorul nici măcar prin împrejurimi. Mergeți la alt hotel. Oricare. Nu, tâmpite, nu la hotelul meu. Schimbați câte taxiuri vreți, ca să vă asigurați că nu vă urmărește cineva. Comunicați numărul de telefon la biroul colonelului de Graaf pe Marnixstraat. Codificați numărul.

Să-l codificăm? întrebă Maggie șocată. Vrei să spui că n-ai încredere nici în poliție?

Habar n-am ce înțelegi tu prin „nici“, însă n-am încredere în nimeni. Punct. După ce închiriați camera, căutați-o pe Astrid Lemay. O să fie acasă – aveți adresa – sau la Balinova. Să-i spuneți că trebuie să vină să stea cu voi la hotel până când îi voi comunica eu că se poate deplasa în siguranță.

Dar fratele ei...

George poate rămâne unde este. Nu e în pericol.

Nu-mi amintesc dacă această afirmație a constituit a șasea sau a șaptea greșală majoră pe care am făcut-o la Amsterdam.

În pericol este ea, am spus. Dacă nu te ascultă, spune-i că vă duceți, din partea mea, la poliție, în legătură cu George.

De ce să mergem la poliție?

Nu există nici un motiv special. Dar ea nu trebuie să știe. E atât de înspăimântată, încât, doar auzind cuvântul „poliție“...

Asta e cruzime curată, mă întrerupse, cu severitate, Maggie.

Aiurea! am strigat eu, proptind receptorul în furcă.

Intr-un minut eram înapoi în depozit, având, de data asta, timp să-i măsoar mai îndeaproape pe cei doi proprietari. Amândoi erau grăsani, cu guși masive. În timpul scurtei ceremonii a prezentării, obrajii lor se topiseră într-o expresie de bunăvoință jucată. Impacientat de scurta mea absență, de Graaf începuse procedura fără mine. Nu i-am reproșat-o, iar el avu tactul să nu mă întrebe ce făcusem. Muggenthaler și Morgenstern stăteau tot timpul în picioare, în aceeași poziție în care îi lăsasem, schimbând priviri consternate, panicate, uluite. Muggenthaler, care ținea o hârtie în mână, o lăsa să cadă cu un gest de totală neîncredere.

Un mandat de percheziție!

Răbufnirile inimii sale zdrobite, patosul și tragedia din glasul său puteau mișca până și o statuie. Dacă ar fi fost pe jumătate mai slab, l-ar fi putut interpreta pe Hamlet.

Un mandat de percheziție pentru Morgenstern și Muggenthaler! De o sută cincizeci de ani, familiile noastre sunt respectate, dar ce zic? onorate, în orașul Amsterdam. Și acum, un mandat de percheziție!

Bâjbâi cu mâinile în spate căutând un punct de sprijin și se prăvăli într-un fotoliu, stupefiat. Documentul îi căzu din mână.

Un mandat de percheziție! mai murmură el o dată.

Un mandat de percheziție! intonă și Morgenstern, găsind la rândul său de cuviință să bâjbâie după un fotoliu. Un mandat de percheziție oficial... Ce zi neagră pentru Morgenstern și Muggenthaler! Doamne, Dumnezeu! Ce rușine! Un mandat de percheziție...

Muggenthaler flutură mâna cu disperare.

Dați-i drumul, căutați tot ce vreți.

Nu doriți să știți ce anume căutăm? întrebă, politicoș, de Graaf.

De ce să vreau să știu?

Muggenthaler încercă să atingă pragul indignării, însă prea se simțea lovit.

Într-o sută cincizeci de ani...

Ușurel, ușurel domnilor, spuse de Graaf cu blândețe, n-o luați chiar așa. Înțeleg ce simțiți... în opinia mea suntem la vânătoare de vânt. Însă a fost

făcută o cerere oficială și trebuie să ne conformăm. Avem informații potrivit cărora posedați diamante dobândite în mod ilicit...

Diamante! Muggenthaler își privi, uluit, asociatul. Ai auzit, Jan? Diamante!

Clătină din cap și îi spuse lui de Graaf:

Dacă găsiți diamante, dați-mi și mie câteva, vă rog.

De Graaf rămase rece la nota de sarcasm.

Și, ceea ce este mai important, aveți tehnologie pentru prelucrarea diamantelor.

După cum vedeți, spuse Morgenstern, depozitul este ticsit de tehnologie pentru prelucrarea diamantelor. Căutați-le!

Și registrul de facturi?

Orice, orice, spuse Muggenthaler, istovit.

Vă mulțumesc pentru cooperare.

De Graaf îi făcu un semn lui Van Gelder, care se ridică și părăsi biroul, după care urmă, confidențial:

Îmi cer scuze, anticipat, pentru toată această evidentă pierdere de timp. Mă interesează mai mult obiectul acela oribil care se bălăngănește în lanț pe scripetele depozitului. Păpușa.

Ce anume?

Păpușa. O păpușă mare.

O păpușă atârnată de un lanț.

Ochii lui Muggenthaler exprimau uluire și teroare.

Pe depozitul nostru? Jan!

Ar fi exagerat să spun că am alergat după Muggenthaler și Morgenstern, dată fiind constituția lor, însă oricum, ne-a luat ceva timp să-i ajungem din urmă. La etajul trei, i-am găsit pe Van Gelder și pe oamenii săi în plină activitate. De Graaf îl chemă pe Van Gelder lângă noi. Speram ca oamenii săi să nu se dea peste cap cercetând, pentru că, oricum, n-ar fi găsit nimic. Nu se întâlniseră niciodată cu mirosul de cannabis care stăruia acolo din noaptea trecută. Deși băgaseră în funcțiune un aparat de aer condiționat, mirosul nu dispăruse cu totul. Nu era momentul să fac tărăboi pentru atâta lucru.

Cu spatele la noi și capul căzându-i pe umăr, păpușa se mișca ușor în bătaia vântului. Sprijinit de Morgenstern și nu prea încântat de poziția precară în care se găsea, Muggenthaler întinse mâna cu băgare de seamă,

apucă lanțul deasupra cârligului și trase până când, nu fără dificultate, izbuti să scoată păpușa din cârlig. Ținând-o în brațe, se uită la ea, apoi își îndreptă privirea spre Morgenstern.

Jan, cel care a făcut acest lucru oribil, această glumă dezgustătoare să fie dat imediat afară, chiar azi.

Chiar în clipa asta, îl corectă Morgenstern, strâmbându-se, dezgustat, nu la păpușă, ci la ceea ce i se făcuse păpușii. Și când te gândești cât este de frumoasă!

Morgenstern nu exagera deloc. Păpușa era foarte frumoasă, și nu numai datorită rochiei și corsajului minunat croite. În ciuda gâtului rupt de cârlig, chipul păpușii era extraordinar de frumos, o creație înfăptuită cu mult talent artistic, în care negrul părului, culoarea căprui a ochilor și tenul obrazilor se armonizau subtil. Trăsăturile delicate fuseseră atât de bine conturate încât îți venea greu să crezi că era vorba de chipul unei păpuși, și nu de cel al unei ființe omenești cu o existență și o personalitate proprii. N-am fost singurul care a simțit aceasta.

De Graaf luă păpușa din mâinile lui Muggenthaler și o privi.

Extraordinar de frumos. Extraordinar. Cât de reală, zici că este vie. Parcă trăiește, murmură el uitându-se la Muggenthaler. Aveți vreo idee cine a creat această păpușă?

Niciodată n-am văzut una asemănătoare. Nu face parte din stocul nostru.

Ce colorit extraordinar, cugetă de Graaf cu voce tare. Atât de bine ales pentru obraji. Nimeni n-ar fi putut crea o asemenea păpușă din imaginație. Cu siguranță, a lucrat după model, o fată pe care o cunoștea. Nu crezi, inspectore?

Lucrurile nu pot sta altfel, răspunse Van Gelder, neutru.

Am sentimentul că am mai văzut această făptură, continuă de Graaf. A văzut cineva dintre dumnevoastră, domnilor, o fată care-i seamănă?

Toți cei prezenți clătină încet din cap, însă nici unul mai lipsit de convingere decât mine. Îmi reveni în stomac senzația de plumb coclit; doar că, de data asta plumbul era tivit cu un strat de gheață. Nu numai că păpușa semăna înspăimântător de bine cu Astrid Lemay, și părea o ființă vie, *era* Astrid Lemay.

Cincisprezece minute mai târziu, după ce percheziția din depozit s-a soldat cu așteptatele rezultate negative, de Graaf își luă rămas bun de la

Muggenthaler și Morgenstern, pe treptele depozitului, în vreme ce eu și Van Gelder asistam. Muggenthaler revenise la starea sa radioasă, iar Morgenstern stătea alături de el, rânjind cu satisfacție. De Graaf le strânse mâinile cu căldură.

Mii de scuze, spuse de Graaf plin de efuziune. Informațiile noastre s-au dovedit la fel de puțin exacte ca de obicei. V-am scos de pe lista noastră de preocupări, zâmbi cu gura până la urechi. Vă vom înapoia registrul facturilor imediat ce părțile interesate se vor fi convins că furnizorii de diamante pe care-i căutau nu există. La revedere, domnilor!

Ne-am luat, Van Gelder și cu mine, rămas bun, dând mâna cu amândoi, în special cu Morgenstern. Mă gândeam că lui Morgenstern îi lipsea puțința de a citi gândurile și că apăruse în această lume fără să fie dotat cu presentimentul morții și al pericolului imediat. Fiindcă Morgenstern era acela care fusese la Clubul Balinova noaptea trecută și primul care a șters-o după ce Maggie și Belinda plecaseră.

Am refăcut drumul spre Marnixstraat fără să rupem prea des tăcerea. Mai precis de Graaf și Van Gelder trăncăneau, în timp ce eu tăceam. Păreau mult mai interesați de episodul păpușii cu gâtul frânt decât de motivul aparent al vizitei noastre la depozit, lucru ce arăta foarte clar ce gândeau ei despre motivul aparent. Cum nu voiam să-i întrerup, am preferat să tac.

Ajunși la poliție, de Graaf întreabă:

Cafea? Avem o fată care face cea mai bună cafea din Amsterdam.

Iată o plăcere pe care o voi amâna. Sunt prea grăbit.

Ai niscaiva planuri? Planuri de acțiune, probabil.

Pe naiba. Vreau să stau în pat și să reflectez.

Atunci, de ce...

De ce am venit mai întâi aici? Am două rugăminți. Mi-a parvenit, cumva, un mesaj telefonic?

Un mesaj?

De la persoana pe care a trebuit să o întâlnesc când eram la depozit.

Abia de îmi dădeam seama dacă mințeam sau spuneam adevărul.

De Graaf dădu din cap, puse mâna pe un telefon, vorbi scurt, scrisese un lung șir de litere și cifre pe o bucată de hârtie pe care mi-o întinse. Literele n-aveau nici un sens, însă cifrele, citite în ordine inversă, îmi furnizau noul număr de telefon al fetelor. Am vârât hârtia în buzunar.

Mulțumesc. Va fi nevoie să decodific acest mesaj.

Și a doua rugămintă?

Ați putea să-mi împrumutați un binoclu?

Un binoclu?

Doresc să urmăresc zborul păsărilor, am explicat.

Desigur, spuse Van Geider. Sper să-ți amintești, domnule maior Sherman, că ar trebui să cooperăm în toate privințele.

Și ce nu e-n regulă?

Bag seamă că nu prea ești comunicativ.

O să comunic cu voi atunci când se va ivi ceva care să merite să fie comunicat. Nu uitați că lucrați la acest caz de peste un an, iar eu sunt aici doar de două zile. După cum vă spuneam, trebuie să plec, să mă trântesc în pat, și să reflectez.

Nici vorbă de trântit în pat și de reflectat. M-am dus cu mașina până la o cabină telefonică pe care am socotit-o așezată la o distanță circumspectă de sediul poliției și am format numărul pe care mi-l dăduse De Graaf. La capătul firului îmi răspunse o voce:

Hotelul Touring.

Cunoșteam hotelul, dar nu fusesem, niciodată, înăuntru. M-am prezentat:

Numele meu este Sherman. Paul Sherman. Cred că două tinere au tras la hotelul dumneavoastră azi-dimineață. Aș putea vorbi cu ele, vă rog?

Îmi pare rău, sunt în oraș, spuse vocea de la capătul firului după care îmi anticipă următoarea întrebare. V-au lăsat un mesaj, domnule Sherman. Trebuie să vă comunic că n-au izbutit să-l găsească pe prietenul comun și acum caută alți prieteni. Este un mesaj cam vag, domnule.

Am mulțumit și am închis. Ajută-mă, îi spusese Astridei, și te voi ajuta și eu. Se părea că tot ce puteam face era s-o ajut să fie aruncată într-un canal sau pusă într-un sicriu. Am sărit în taxiul poliției și mi-am făcut o droaie de dușmani în scurta călătorie pe care am întreprins-o spre zona în care locuia Astrid. Ușa de la apartament era încuiată, însă eu încă aveam trusa cu scule în jurul mijlocului. Interiorul era așa cum îl văzusem prima oară, curat și într-o ordine desăvârșită. Nu erau semne de violență, nici urmele unei plecări precipitate. Mi-am aruncat privirea prin câteva sertare și dulapuri, care îmi părură cam goale. Am cercetat întregul apartament minuscul după vreun mesaj, dar nu era niciunul. Am încuiat ușa la loc și m-am îndreptat spre clubul de noapte Balinova.

Pentru un club de noapte era prea devreme să fie deschis. Ușile erau mari și groase, părând să nu fie afectate de ciocăniturile și, mai apoi, de loviturile pe care le-am aplicat cu piciorul. Dar tratamentul aplicat ușilor sfârși prin a determina pe cineva să răsucescă cheia. Ușa se deschise cu un scârțâit. Am pus piciorul în deschizătură, încercând să împing ușa ca să văd mai mult. Am zărit capul și umerii unei blondine trecute care-și ascundea cu modestie gâtul în dosul unui prosop. Ultima oară când o văzusem era acoperită de un strat subțire de balonașe de săpun, transparente.

Aș dori să-l văd pe director, v-aș ruga.

Nu deschidem înainte de ora șase.

Nu vreau să fac o rezervare. Nu vreau să solicit slujbă. Vreau să-l văd pe director. Acum.

Nu este aici.

Sper că viitoarea dumneavoastră slujbă va fi la fel de bună ca cea pe care o aveți în prezent.

Nu înțeleg.

Nu-i de mirare că la Balinova, noaptea trecută, lumina era atât de slabă, pentru că, la lumina zilei, chipul din fața mea ar fi golit localul ca știrea unei epidemii de ciumă.

Ce vreți să spuneți în legătură cu slujba mea?

I-am răspuns cu o solemnă gravitate:

Că o pierdeți dacă directorul află că l-am căutat într-o problemă de maximă urgență și dumneavoastră m-ați împiedicat să-l întâlnesc.

Mă privi nesigură, apoi zise:

Așteptați aici.

Încercă să închidă ușa, dar eu eram mai puternic decât ea, așa că renunță și se îndepărtă. Se întoarse însoțită de un bărbat care purta, încă, hainele de seară. Ca multor alți oameni, nu-mi plac șerpii, iar acest tip aducea foarte tare cu un șarpe. Era foarte înalt și subțire și se mișca cu o grație unduitoare. Îmbrăcămintea lui avea ceva efeminat, iar fața purta paloarea unei creaturi de noapte. Costumul era elegant croit, dar croitorul lui nu era la fel de bun ca al meu, fiindcă umflătura de sub braț era destul de vizibilă. Ținea în mână subțire, albă și manichiurată un port-țigaret de jad. Purta pe chip expresia unui amuzament ușor disprețuitor. Slobozi în aer un rotocol subțire de fum de țigară.

Ce se întâmplă, dragă domnule?

Părea francez sau italian, dar nu era nici una, nici alta. Era englez.

N-am deschis, după cum bine știți.

Ba ați deschis chiar acuș, am replicat eu. Dumneata ești directorul?

Sunt reprezentantul directorului. Dacă ați binevoi să veniți mai târziu – mai slobozi câteva rotocoale de fum – mult mai târziu, vom mai vedea noi...

Sunt avocat și vin din Anglia pentru o afacere urgentă, i-am zis eu, întinzându-i o carte de vizită în care scria că eram avocat englez. Este esențial să-l văd pe director imediat. E vorba de o grămadă de bani.

Nu vă promit nimic,-domnule Harrison (acesta era numele de pe cartea de vizită). Poate că domnul Durrell va binevoi să vă primească.

Se îndepărtă ca un balerin în ziua lui liberă și se întoarse în câteva clipe. Îmi făcu loc să trec printr-un coridor, la capătul căruia o ușă dădea într-o cameră puternic luminată. Am remarcat că ușa era mai blindată decât cea a Băncii Angliei. În încăpere se aflau două seifuri uriașe. Perdelele de la ferestre erau violete. Persoana care stătea în spatele biroului de mahon nu arăta deloc a bancher, în nici un caz a bancher englez, pentru că un bancher englez are o alură de om sănătos, datorită obișnuinței de a juca mult golf. Persoana avea un aer pământiu, cântărea aproape 100 de kg, păru-i era unsuros și ochii injectați. Purta un costum de alpaca, o largă varietate de brățări la ambele mâini și un zâmbet care nu-i venea bine deloc.

Domnul Harrison?

Încercă să se ridice. Probabil că experiența îl convinsese de multă vreme că nu merita efortul.

Încântat să vă cunosc. Numele meu este Durrell.

Poate că așa era, dar nu era numele cu care se născuse. Avea un aer de armean. L-am salutat cu politețe.

Aveți de discutat o afacere cu mine? întrebă el.

Dl. Durrell era șiret și știa că avocații nu bat atâta drum dacă nu ar avea probleme importante, invariabil de natură financiară.

De fapt, nu cu dumneavoastră am treabă, ci cu una din angajatele dumneavoastră.

Tipul puse zâmbetul la frigider.

Cu una din angajatele mele?

Da.

Atunci de ce mă deranjați pe mine?

Pentru că nu am găsit-o acasă. Mi s-a spus că lucrează aici.

Cum o cheamă?

Astrid Lemay.

Astrid Lemay? Care lucrează aici? se încruntă gânditor. Avem multe fete, bineînțeles, dar de numele ăsta n-am auzit.

Dar mi-au confirmat niște prieteni de-ai ei, am protestat eu.

O fi vreo greșeală. Marcel?

Tipul cu siluetă de reptilă zâmbi disprețuitor.

Nu lucrează nimeni aici cu numele ăsta.

Nu cumva a lucrat?

Marcel se îndreptă spre un registru și-mi făcu semn să mă apropiu.

Toate fetele care lucrează sau au lucrat în ultimul an sunt trecute aici, uitați-vă singur.

Am fost dezinformat. Scuze pentru deranj.

Poate ar fi bine s-o căutați la alte cluburi de noapte.

Durrell, dându-se magnat, deja începu să facă note pe o foaie de hârtie ca să-mi dea de înțeles că întâlnirea se terminase.

Bună ziua, domnule Harrison.

Marcel se îndreptă spre ușă, urmat de mine. M-am întors și mi-am cerut din nou scuze.

Îmi pare tare rău...

Bună ziua!

Nu s-a sinchisit nici măcar să-și ridice privirea. Am închis ușa. Marcel, care mă aștepta pe coridor, îmi dădu de înțeles că trebuie s-o iau înainte. M-am conformat și, în momentul în care am trecut prin fața lui, i-am expediat o lovitură în burtă. Deși credeam că era de ajuns, l-am mai lovit o dată, de data asta în ceafă. Mi-am scos pistolul, i-am montat amortizorul, l-am luat pe Marcel de guler și l-am tras spre ușa biroului, pe care am deschis-o. Durrell își ridică privirea. Ochii i se holbară.

Nu fă nici o mișcare. Nu căuta vreun buton pe care să-l apeși. Și nu fi atât de naiv încât să încerci să iei pistolul pe care, probabil, îl ai în sertarul din dreapta, sus. Trage-ți scaunul la un metru de birou.

Își trase scaunul la un metru. L-am lăsat pe Marcel pe podea, am închis ușa, am încuiat-o și am băgat cheia în buzunar. Apoi am spus:

Hai, copăcel.

Durrell se ridică. Era scund. Semăna cu un broscoi. I-am făcut semn spre unul din cele două seifuri uriașe.

Deschide-l.

Deci asta-i treaba! Tâlhărie, domnule Harrison.

Vino aici, i-am spus, și se apropie. Știi cine sunt? Mă privi mirat.

Tocmai mi-ai spus că...

Numele meu este Harrison. Știi cine sunt?

Nu înțeleg.

Scoase un strigăt de durere și-și duse mâna la urma însângărată care-i rămase pe obraz de la amortizorul pistolului meu.

Cine sunt eu?

Sherman, băigui el, iar în ochi și în voce i se citi ura. Interpol.

Deschide ușa seifului.

Imposibil. Cunosc doar jumătate din combinație. Marcel are...

Al doilea țipăt a fost și mai tare, iar urma de pe celălalt obraz și mai adâncă.

Deschide ușa seifului!

Se chinui cu combinația, apoi deschise ușa.

I-am făcut semn spre Marcel.

Vără-l pe domnul înăuntru.

Înăuntru!

Părea înspăimântat.

Nu vreau să vină și să ne întrerupă discuția.

Discuția?

Hai, vără-l.

Se va sufoca. Doar zece minute și...

Data viitoare când o să te mai rog ceva, întâi o să-ți plasez un glonte în genunchi, așa că n-o să mai poți merge fără baston. Mă crezi?

M-a crezut. Durrell îl târî pe Marcel înăuntru. Probabil a fost munca cea mai grea pe care o făcea de ani de zile, fiindcă a trebuit să se tot aplece și să-l împingă pe Marcel pe podeaua seifului. Apoi închise ușa. L-am percheziționat pe Durrell. N-avea pistol. În mod previzibil, sertarul din dreapta-sus adăpostea un pistol automatic de un tip necunoscut mie.

Astrid Lemay, am spus. Lucrează aici.

Da, lucrează aici.

Unde e?

Nu știu. Mă jur pe Dumnezeu că nu știu.

Ultimele cuvinte se pierdură aproape într-un vaiet, deoarece ridicasem din nou pistolul.

Ai putea să afli.

Cum aş putea să aflu?

Nu vrei să afli datorită fricii de cineva sau de ceva. Dar o să devii mai de înţeles dacă înveţi să te temi mai mult. Deschide seiful.

Deschise seiful. Marcel era, în continuare, inconştient.

Treci înăuntru.

Nu.

Acest cuvânt se auzi ca un ţipăt răguşit.

Vă atrag atenţia că seiful este ermetic închis. Murim amândoi în câteva minute.

Dacă nu intri, o să fii mort în câteva secunde.

Intră în seif.

Următoarele cinci minute le-am pierdut căutând prin sertare. Toate documentele pe care le-am examinat păreau a fi legate de afaceri legale, pentru că nu era Durrell omul care să țină documente de altă natură în locuri unde putea să pună mâna pe ele femeia de servicii. După cinci minute am deschis seiful. Durrell greşise în privinţa cantităţii de aer dinăuntru. O supraestimase. Era aproape leşinat. L-am înşfăcat de umăr şi l-am scos. Era ca şi cum ai fi tras un bivoli dintr-o mlaştină. În cele din urmă, se rostogoli pe podea. Zăcu o vreme acolo, apoi încercă să se ridice în genunchi. I-am făcut semn să se ridice în picioare, ceea ce reuşi după câteva încercări.

Astrid Lemay?

A fost aici dimineaţă. A spus că au apărut nişte probleme familiale urgente. A trebuit să plece din ţară.

Singură?

Nu. Cu fratele ei.

A fost şi el aici?

Nu.

Unde a spus că merge?

La Atena. E locul ei de baştină.

Şi a venit ca să-ţi spună acest lucru?

Avea de luat banii pe două luni. Îi trebuiau pentru călătorie.

I-am spus să' intre înapoi în seif. Nu voiam să audă ceea ce urma să vorbesc. Am sunat la Aeroportul Schiphol.

Sunt inspectorul Van Gelder, de la poliție – m-am prezentat. Mă interesează un zbor spre Atena, din dimineața asta. Vreau să verificați dacă două persoane, Astrid Lemay și George Lemay erau la bord.

Vocea de la celălalt capăt al firului îmi dădu un răspuns afirmativ. Am mulțumit și am închis.

Am deschis ușa seifului. Deoarece nu fusese închis mai mult de câteva minute, nu mă așteptam să-i găsesc într-o formă prea rea. Nu numai că Marcel își revenise, dar încerca să-și scoată pistolul de sub braț, pistolul pe care uitasem să i-l iau. În timp ce îi înșfăcam pistolul ca să nu se rănească cu el, m-am gândit că Marcel avea remarcabile capacități de recuperare. Aveam să îmi aduc aminte cu amară tristețe de aceasta într-o ocazie care urma să se ivească peste două zile. I-am lăsat sezând pe podea. Am descuiat ușa, am ieșit, am zâmbit fermecător blondinei veștejite și am aruncat cheia pe stradă. M-am întors în apartamentul Astridei și am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac încă de prima oară, adică i-am întrebat vecinii dacă o văzuseră dimineața. Doi o văzuseră, iar relatările lor se potriveau. Astrid și George, cu două sau trei valize, plecaseră cu un taxi. Astrid o întinsese și mă simțeam destul de trist, nu pentru că îmi spusese că mă va ajuta și nu o făcuse, ci pentru că își închisese ultima porțiță. Stăpânii ei nu o omorâseră din două motive. Știau că aș fi făcut o legătură între ei și moartea Astridei și asta nu le convenea. În al doilea rând, nici nu mai trebuiau să o omoare pentru că plecase și nu mai constituia o primejdie pentru ei. Teama, dacă este suficient de mare, poate să pecetluiască buzele ca și moartea.

Îmi plăcea de ea și aș fi vrut să o văd din nou fericită, în ce o privea, toate ușile fuseseră închise.

CAPITOLUL NOUĂ

Fără îndoială că priveliștea care se deschide din Turnul Havengebouw, clădirea zgârie-nori din port, este cea mai frumoasă din Amsterdam. Dar nu această priveliște mă interesa în acea dimineață. Soarele strălucea, dar bătea vântul și, chiar la nivelul mării, era destul de puternic să miște valurile de un albastru cenușiu. Platforma de observație era plină cu turiști, cu binocluri și camere de luat vederi. M-am sprijinit în coate și m-am uitat spre mare. De Graaf îmi dăduse un binoclu bun, lentilele acestuia fixându-se pe un vapor de aproape 1000 de tone, care intra în port. Nava arbora steagul belgian. Am urmărit-o cum înainta, până când am putut să văd numele înscris pe prova ruginită: *Marianne*. M-am dus la un restaurant și am luat prânzul. Am sosit la hotelul Touring la 1.30. Nu mă așteptam ca Maggie și Belinda să se fi întors. I-am spus recepționarului că voi aștepta în hol. Am luat liftul până la etajul patru și am intrat în camera fetelor. Era cu puțin mai bună decât cea în care locuiseră anterior, iar sofaua, pe care au testat-o imediat, era oleacă mai moale. Am zăcut pe ea mai mult de o oră, studiind facturile luate de la depozit. Printre multele nume de firme, exista unul care apărea cu o surprinzătoare frecvență. Și cum produsele acestei firme se potriveau cu linia suspiciunilor mele, i-am notat denumirea și am localizat-o pe hartă. O cheie se răsuci în broască și intrară Maggie și Belinda. Prima lor reacție păru să fie una de ușurare. Am zis încet:

S-a întâmplat ceva?

Ne-am îngrijorat, răspunse Maggie cu răceală. Recepționarul ne-a spus că ne aștepți în hol și nu erai acolo.

Te-am așteptat jumătate de oră, spuse Belinda mai scorțoasă încă. Credeam că ai plecat.

Eram obosit, trebuia să pun capul undeva. Acum, că mi-am cerut scuze, vreau să vă întreb ce ați făcut dimineața asta.

Păi, răspunse Maggie, n-am avut noroc cu Astrid...

Știu. Recepționarul mi-a transmis mesajul vostru. Putem să nu ne mai facem griji în privința ei. A plecat.

A plecat? întrebare ele.

A șters-o din țară.

A șters-o din țară?

—- La Atena.

La Atena?

Uite ce e. Ea și George au plecat de pe aeroport azi dimineață.

De ce? întrebă Belinda.

Era înspăimântată. Răii trăgeau de ea dintr-o parte, și băiatul cel bun, adică eu, de cealaltă parte. Așa că a lăsat-o baltă.

Cum de știi că a plecat? se interesă Maggie.

Mi-a spus cineva de la Balinova, am răspuns eu fără să dau amănunte. Și am verificat la aeroport.

Maggie nu părea impresionată de isprăvile mele. Credea că Astrid plecase din vina mea. I-am întins bucata de hârtie pe care erau scrise cifrele 910020.

Ce înseamnă asta?

Maggie întoarse hârtia pe toate fețele, apoi spuse:

Nimic.

Stai să văd și eu, spuse repede Belinda. Sunt bună la anagrame și la cuvinte încrucișate.

Și chiar era. Aproape imediat spuse:

Ia-le în ordine inversă 020019. Ora două, pe 19, care cade mâine.

Nu-i rău deloc, am spus eu cu indulgență. Mie mi-a trebuit jumătate de oră să mă prind.

Ce se întâmplă mâine? întrebă Maggie.

Cel care a scris acele cifre a uitat să explice chestia asta, am zis eu evaziv, pentru că mă săturasem să torn numai minciuni. Acum e rândul tău, Maggie.

Se așeză și scoase din poșetă o rochie de bumbac care arăta de parcă ar fi intrat în nenumărate rânduri la apă.

Mi-am pus o rochie nouă pentru ieșirea în parc, fiindcă Trudi nu o văzuse înainte. Cum bătea vântul, a trebuit să-mi pun un batic pe cap și...

Și purtai ochelari negri.

Exact. Am bântuit prin parc aproape o jumătate de oră, și am dat numai de pensionari și de cărucioare. Apoi am văzut-o, adică am văzut-o mai întâi pe hoașca aia bătrână și grasă. îmbrăcată așa cum mi-ai spus tu că o să fie. Apoi am văzut-o și pe Trudi, într-o rochiță de bumbac cu mâneci lungi. Zburda peste tot ca un miel, zise Maggie, făcu o pauză și apoi reluă gânditoare. Este cu adevărat o fată minunată.

Ce suflet ai, Maggie.

Din când în când se așezau pe bancă. Eu mă așezam la vreo 30 de metri, privindu-le pe deasupra unui ziar olandez.

Bine lucrat, am aprobat eu.

Apoi Trudi începea să-și pieptene păpușa...

Ce păpușă?

Păpușa pe care o ducea cu ea, spuse răbdătoare, Maggie. Dacă mă întrerupi tot timpul, n-o să-mi pot aminti toate amănuntele. La un moment dat, a apărut un bărbat și s-a așezat lângă ele. Un bărbat solid, îmbrăcat în negru, cu un guler preoțesc, cu mustață albă și cu un minunat păr alb. Părea foarte amabil.

Cred și eu, am spus mecanic.

Mi-l putea imagina pe reverendul Thaddeus Goodbody ca pe un om plin de farmec, cu excepția întâlnirilor de la 3.30 noaptea.

Trudi părea că ține la el foarte mult. După câteva minute, ea își încolăcise brațele în jurul gâtului său și îi șopti ceva la ureche. El se arătă contrariat, dar se vedea că de fapt nu e, apoi scoase din buzunar ceva. Presupun că bani.

Eram pe punctul de a o întreba dacă nu cumva era o seringă hipodermică, dar Maggie era prea drăguță ca să o întreb acest lucru.

Apoi s-a ridicat, încă strângându-și păpușa la piept, și s-a dus spre un chioșc cu înghețată. Și-a cumpărat o înghețată, apoi s-a îndreptat spre mine.

Ce-ai făcut? Ai șters-o?

Am ridicat ziarul mai sus, spuse Maggie cu fermitate. Dar nu era nevoie să-mi fac probleme, pentru că s-a dus spre o rulotă aflată la vreo 20 de metri.

Să admire păpușile?

Cum de știi asta?

Maggie părea dezamăgită.

Se pare că în fiecare a doua rulotă din Amsterdam se vând păpuși.

Le-a luat în brațe, le-a mângâiat. Vânzătorul încerca să pară supărat, dar cum poți fi supărat pe o fată ca ea? A ocolit rulota, apoi s-a întors pe bancă să-i dea înghețată păpușii.

Ce-au făcut femeia și pastorul în timpul ăsta?

Vorbeau. Păreau că aveau multe să-și spună. Apoi Trudi s-a întors și-au vorbit toți trei. Ulterior, pastorul a bătut-o ușor pe Trudi pe spate, s-au ridicat câteștrei și s-au despărțit.

Ce scenă idilică. Ai încercat să-l urmărești pe vreunul din ei?

Nu.

Foarte bine. Ați fost urmărite?

Nu cred.

Nu crezi?

Eram în mijlocul unei mulțimi de oameni care plecau în același timp.

Belinda?

Există o cafenea aproape peste drum de Hotel Paris. Au venit o droaie de fete, dar abia la a patra ceașcă de cafea am recunoscut-o pe una din cele pe care le-am văzut aseară, la biserică.

Aseară era îmbrăcată ca o călugăriță?

Da. A intrat într-un magazin mare. Părea că merge la întâmplare prin raioanele de la parter, dar nu era la întâmplare, pentru că s-a oprit în fața unui raion pe care stătea scris SUVENIRURI: NUMAI PENTRU EXPORT.

Fata a examinat suvenirurile, dar știam că, mai mult decât orice, o interesau păpușile.

Iarăși păpuși. De unde știi că o interesau păpușile?

Știam, uite așa, spuse Belinda cu tonul cuiva care, aflat în fața unui orb din naștere, încearcă să-i descrie culorile. După o vreme, s-a apucat să examineze cu multă atenție un anume grup de păpuși. I-a adresat câteva cuvinte vânzătorului, iar acesta a scris ceva pe o bucată de hârtie. Apoi fata a plecat.

Ai urmărit-o?

Nu. Nu-i așa c-am procedat bine?

Da.

Și nici n-am fost urmărită.

Și nici privită? în prăvălie. De exemplu, de vreun grăsan de vârstă mijlocie.

Belinda chicoti.

De nenumărați grășani.

Bine, prin urmare, o droaie de grășani de vârstă mijlocie și-au petrecut timpul privindu-te. Nu m-ar mira să fi făcut la fel și niște bărbați tineri și zvelți. Ei, vă iubesc pe amândouă.

Se priviră una pe alta.

Ce drăguț, spuse Belinda.

În termeni profesionali, vreau să spun, dragele mele. Ați făcut rapoarte excelente. Belinda, ai văzut ce păpușă a ales fata?

Da.

Era cumva o păpușă în costumul popular specific Insulei Huyler, precum cea pe care am văzut-o la depozit?

Cum Dumnezeu știi?

Am forțe paranormale. Sunt genial, aș putea spune. Problema este că dețin informații pe care voi două nu le cunoașteți.

Spune-ni-le și nouă, spuse Belinda.

Nu.

De ce nu?

Pentru că există tipi în Amsterdam care ar putea să pună mâna pe voi, să vă închidă într-o cameră întunecoasă și liniștită și să vă silească să vorbiți.

După o lungă pauză, Belinda spuse:

Și ție nu ți s-ar putea întâmpla asta?

Mi s-ar putea întâmpla, am recunoscut eu. Dar până să mă vâre ei în acea cameră întunecoasă și liniștită, o să le dau multă bătaie de cap.

Am ridicat un teanc de registre.

A auzit vreuna din voi despre Kasteel Linden? Nu? Nici eu n-am auzit. Se pare, totuși, că cei de acolo îi aprovizionează pe prietenii noștri Morgenstern și Muggenthaler cu mari cantități de orologii.

De ce orologii? întrebă Maggie.

Nu știu, am mințit, fără să roșesc. Trebuie să fie vreo conexiune. I-am cerut Astridei să încerce să dea de urma unui anumit tip de orologiu. Dar acum a dispărut. O să cercetez chestiunea mâine.

O cercetăm noi astăzi, spuse Belinda. Am putea să ne ducem în localitatea pomenită și să...

Mai spune asta o dată și te trezești în următorul avion cu destinația Anglia. Pentru că n-aș vrea să-mi pierd timpul pescuindu-te de prin apele care înconjoară castelul. Ți-e clar?

Da, domnule maior, spuseră ele la unison.

Am strâns actele și m-am ridicat.

Restul zilei vă stă la dispoziție. Ne vedem mâine dimineată.

Ciudat, dar nu păreau prea fericite la gândul de a-și petrece singure restul zilei. Meggie întrebă:

Și tu?

Fac o excursie cu mașina la țară. Să-mi limpezesc mintea. Apoi trag un somn și pe urmă, diseară, poate fac o plimbare cu vaporul. Și nu uitați, nu vă apropiați de canale, nu vă apropiați de cluburi de noapte și, mai ales, nu vă apropiați de zona docurilor și de depozitul ăla.

Dar nici tu să nu ieși diseară.

M-am holbat la Maggie. Niciodată în cinci ani nu mi se adresase atât de vehement și, cu siguranță, niciodată nu-mi indicase ce trebuie să fac. Mă prinse de braț, alt lucru nemaivăzut.

— Te rog.

Maggie!

Trebuie să faci plimbarea aceea cu vaporul diseară? La ora 2.00 noaptea?

Ce-i rău în asta, Maggie? Nu ești în apele tale.

Nu știu. Ba da, știu. Am senzația că îmi tropăie cineva pe mormânt cu bocanci cu ținte.

Spune-i să aibă grijă pe unde calcă.

Belinda făcu un pas spre mine.

Maggie are dreptate. Nu trebuie să ieși diseară.

Fața ei încordată exprima îngrijorare.

Și tu, Belinda?

Te rog.

În cameră exista o tensiune ciudată, chipurile lor erau rugătoare, în ochi li se citea disperarea, de parcă le-aș fi anunțat că aveam de gând să mă arunc de pe o stâncă.

Belinda zise:

Maggie vrea să spună să nu ne lași singure.

Maggie încuviință.

Nu ieși diseară, rămâi cu noi.

O, drace! am exclamat. Data viitoare, când o să am nevoie de ajutoare în străinătate o să iau cu mine două femei mai acătării.

Am vrut să trec pe lângă ele, spre ușă, dar Maggie îmi tăie calea, se ridică pe vârfuri și mă sărută. Câteva clipe mai târziu, Belinda făcu la fel.

Așa ceva perturbă disciplina, am spus.

Am deschis ușa și am întors capul să văd dacă erau de acord cu mine. Dar ele nu spuneau nimic, stăteau doar așa, privindu-mă cu un aer oropsit. Am clătinat din cap și am plecat.

Pe drumul de-ntoarcere la hotelul Rembrandt, am cumpărat hârtie de împachetat și sfoară. În cameră le-am folosit ca să împachetez costumul pe care îl purtasem cu o seară înainte, am scris un nume și o adresă false pe pachet și l-am dus la recepție. Receptionerul adjunct era pe poziții.

Unde este cel mai apropiat oficiu poștal? am întrebat.

Dragă domnule maior Sherman, putem să ne ocupăm noi de asta.

Mulțumesc, dar doresc să-l pun personal.

A, înțeleg.

Am pus pachetul în portbagajul mașinii poliției și am străbătut orașul și suburbiile până am ajuns la țară, îndreptându-mă spre nord. Când și când, treceam paralel cu apele lacului Zuider Zee, dar nu puteam să le văd din cauza malului ridicat. Nici pe dreapta n-aveai mare lucru de văzut. La țară, în Olanda, nici un turist nu-și dă ochii peste cap de plăcere.

Deodată, am văzut un indicator care anunța că mai sunt cinci km până la Huyler și, după încă vreo câteva sute de metri, am făcut la dreapta și am oprit mașina la scurt timp după aceea, în mica piațetă a unui sătuc care arăta ca o pictură de pe cărțile poștale. Piațeta avea un oficiu poștal și o cabină telefonică. Am încuiat portbagajul și ușile și am lăsat mașina acolo. M-am întors pe șoseaua principală, am traversat-o și am urcat digul acoperit de iarbă ca să-mi arunc privirea peste Zuider Zee. O briză proaspătă dădea apei sclipiri albastre și albe sub soarele târziu. Mai mult nu prea era de spus despre acea întindere îngustă de apă. Uscatul era atât de jos încât nu apărea decât ca o linie întunecată la orizont. Se mai putea vedea o insulă spre nord-est, cam la o milă distanță. Aceasta era insula Huyler, care nici măcar nu era o insulă. Fusesse pe vremuri, dar inginerii construiseră o șosea care o lega de continent pentru a-i expune pe insulari beneficiilor civilizației și comerțului turistic.

Nici insula nu avea elemente care să merite să fie descrise. Părea atât de joasă și de plată, încât îți venea să crezi că era de ajuns un val cât de mic ca s-o acopere cu totul. Vedeam ferme izolate, câteva mari hambare olandeze, iar pe malul vestic, vis-a-vis de continent, se afla un sat care se cuibărea în jurul unui port minuscul. M-am reîntors pe șosea și am mers pe jos până am ajuns la o stație de mașini unde am prins primul autobuz care se întorcea la Amsterdam. Am hotărât să cinez devreme, deoarece nu mă așteptam să mai am prilejul s-o fac așa curând. Bănuiam că, orice m-ar fi așteptat în acea

noapte, era bine să am stomacul plin. Apoi, m-am dus la culcare, tot, convins fiind că nu o să am parte de prea mult somn în noaptea aceea.

Ceasul deșteptător m-a trezit la 12.30 noaptea. Mi-am pus un pulover marinăresc cu gât, de culoare închisă, pantofi negri cu talpă de cauciuc și o jachetă întunecată. Pistolul l-am vârât într-o pungă de plastic cu fermoar și l-am înghesuit în tocul lui. Am băgat două încărcătoare de rezervă într-o pungă asemănătoare, pe care am vârât-o într-un buzunar cu fermoar de la jachetă. M-am uitat tânjitor la sticla de scotch de pe etajeră, dar mi-am înfrânt dorința. Am plecat.

Am folosit, lucru care îmi devenise o a doua natură, scara de incendiu. Strada era, ca de obicei, pustie și mi-am dat seama că nu mă urmărea nimeni când am părăsit hotelul. Nu era nevoie să fiu urmărit, fiindcă cei care îmi doreau răul, știau unde mă duceam și unde se puteau aștepta să dea de mine. Știam că știu. Ceea ce speram era ca nimeni să nu știe că și eu știam.

Am decis să merg pe jos fiindcă nu mai aveam mașină și pentru că devenisem alergic la taxiurile Amsterdamului. Străzile erau goale, cel puțin străzile pe care le-am ales. Orașul părea foarte liniștit și pașnic.

Am ajuns în zona docurilor și m-am oprit în umbra întunecată a unei magazii. Ceasul fosforescent arăta 1.40. Vântul se întetise și aerul devenise mult mai rece, dar nu ploua, deși văzduhul era îmbibat de umezeală. Nori negri alergau pe cerul întunecat, dând uneori la iveală porțiuni dintr-o lună palidă, cocoțată în vârful cerului. Chiar atunci când luna era cu totul acoperită, întunericul nu devenea deplin, pentru că apăreau din când în când, porțiuni schimbătoare de cer înstelat.

În intervalele mai luminoase mă uitam de-a lungul portului care se pierdea în întuneric. Erau acolo sute de barje, lucru firesc, de vreme ce mă aflam într-unul din cele mai mari porturi comerciale din lume. Variind în mărime de la cele de 20 de metri, până la masivele barje de pe Rin, toate erau înghesuite într-o aparent inexplicabilă confuzie. Știam că această confuzie nu era reală. Fără îndoială că erau înghesuite, dar, chiar dacă necesita cele mai complicate manevre, fiecare barjă avea, de fapt, cărarea ei, care se intersecta progresiv cu alte două sau trei mai largi, înainte de a ajunge în marea propriu-zisă. Barjele erau legate de uscat printr-o serie de lungi podețuri plutitoare care, la rândul lor, aveau atașate de ele alte podețuri mai înguste, care se îmbucau în ele în unghiuri drepte. Luna se

ascunse după un nor. Am ieșit din umbra magaziei și m-am îndreptat spre principalul podeț central, pășind fără zgomot în pantofii cu talpă cauciucată. Mă întrebam dacă avea cine să mă bage în seamă, cu excepția, celor care îmi purtau sâmbetele, fiindcă, deși toate barjele erau aproape sigur locuite de echipajele lor și, în multe cazuri, și de familiile acestora, abia de puteai vedea două-trei lumini în cabinele sutelor de nave care zăceau acolo. Portul pentru barje era un adevărat oraș și orașul era adormit.

Traversasem aproape o treime din lungimea podețului principal, când luna se ivi din nou. M-am oprit și am privit în jur.

La vreo 60 de metri în spatele meu, doi oameni se îndreptau în tăcere spre mine. Nu erau decât, niște umbre, niște siluete, dar am putut să văd că siluetele brațelor lor drepte erau mai lungi decât cele ale brațelor stângi. În mâna dreapta aveau deci ceva. Nu mă surprindea să văd acele obiecte în mâinile lor, așa cum nu mă surprindea să-i văd și pe tipi acolo.

Am aruncat o scurtă privire spre dreapta. Alți doi tipi înaintau dinspre uscat pe podețul paralel. Se aflau pe aceeași linie cu cei care mă urmăreau pe podețul pe care mă aflam.

Am aruncat o privire spre stânga. Încă doi, încă două siluete mișcătoare. Le-am admirat coordonarea.

Am continuat să merg spre port. Am scos pistolul din toc și din punga impermeabilă, după care am pus-o la loc în buzunarul cu fermoar. Luna intră într-un nor. Am început să alerg, și, alergând, am aruncat o privire înapoi. Cele trei perechi o rupseră și ele la fugă. Am mai făcut vreo 30 de metri și iar m-am uitat înapoi. Cei doi din spatele meu se opriseră și își îndreptaseră pistoalele spre mine, sau cel puțin așa mi s-a părut, pentru că era greu să vezi în lumina slabă a stelelor. Peste o clipă apărură însă în întuneric patru flăcări roșii și înguste, deși nu se auzise zgomot de împușcătură. Fenomenul era perfect de înțeles, fiindcă nici un om zdravăn la cap n-ar fi tulburat somnul a sute de marinari olandezi, germani și belgieni, dacă avea posibilitatea să evite acest lucru. Se părea, însă, că, în privința mea, nu aveau nici o remușcare. Luna se ivi din nou și am început să fug pentru a doua oară.

Glonte care mă nimeri pricinui mai multe daune hainelor decât mie. O arsură în brațul drept mă făcu involuntar să duc mâna într-acolo. Gata cu gluma. De pe podeț am sărit pe puntea unei barje, am alergat tăcut spre

cabina timonei și m-am adăpostit în spatele cabinei timonierului. Odată la adăpost, mi-am furișat privirea pe după colț.

Cei doi de pe podețul central se opriseră și făceau semne spre amicii lor din dreapta, indicându-le să mă înconjoare pe flancuri și, de ce nu, să mă împuște pe la spate. Aveau, m-am gândit eu, idei foarte limitate despre ce înseamnă fair-play și sportivitate. Dar de eficienți erau eficienți. Era clar că dacă aveau să mă radă – și socoteam că nu le lipseau deloc șansele – apoi tocmai prin această metodă de încercuire ar fi izbutit s-o facă, și era, evident, grozav de bine pentru mine dacă puteam să le scot ideea din cap cât se poate mai repede. Așa că i-am lăsat temporar în plata Domnului pe cei doi tipi de pe podețul central, socotind, în mod corect, speram eu, că vor rămâne pe loc, așteptând ca amicii lor de pe margine să mă ia prin surprindere. Așa că m-am întors spre podețul din stânga.

Nu trecură nici cinci secunde, că iată-i venind. Nu fugeau, dar se apropiau cu pas hotărât. În vreme ce eu mă aflu în cea mai adâncă umbră pe care-am putut-o găsi, ei erau, dimpotrivă, în lumina lunii, așa că i-am zărit înainte ca ei să mă vadă pe mine. Mă îndoiesc, de altfel, că au apucat să mă vadă. De unul sunt sigur, pentru că nu mai avea cum să mă vadă. Era probabil deja mort când a căzut pe podeț și a alunecat, cu un plescăit stins, în apa portului. Am ochit a doua oară, dar celălalt reacționează foarte rapid și se aruncă înapoi, ieșind din raza mea vizuală înainte de a putea să apăs din nou pe trăgaci.

M-am întors la primul meu adăpost și am tras cu ochiul după colțul cabinei. Cei doi de pe podețul central erau tot acolo. Probabil nu știau ce se întâmplase. Distanța era prea mare ca să țintești bine pe întuneric, însă eu am ochit cu multă grijă și am tras. Dar rața era prea departe. Am auzit exclamația unuia, care și-a prins piciorul între mâini, însă după iuțeala cu care și-a urmat tovarășul și a sărit de pe podeț la adăpostul unei barje, nu putea să fie grav rănit. Luna se ascunse din nou în dosul unui nor, unul foarte mic, e adevărat, dar era unicul nor ce-l aveam la dispoziție pentru momentele ce aveau să vină, fiindcă ei mă localizaseră. M-am târât de-a lungul barjei, am ajuns la podețul principal, și am început să alerg mai departe.

Nu făcusem zece pași, când afurisita aia de lună își făcu, din nou, simțită prezența. M-am aruncat pe burtă. Podețul din stânga era gol, lucru firesc, de altfel, fiindcă temeritatea celor de acolo fusese serios zguduită. M-am uitat

la dreapta. Cei doi tipi de acolo se aflau mult mai aproape decât ceilalți doi care, cu atâta prudență, o șterseseră de pe podețul central. Datorită faptului că încă se apropiau cu pași hotărâți, era clar că încă nu știau că unul de-al lor zăcea pe fundul apei. Dar învățară foarte repede virtutea prudenței, așa cum o învățaseră și ceilalți trei, fiindcă atunci când am slobozit în direcția lor două gloanțe, la întâmplare, dispărură de pe podeț cât ai zice pește. Tipii care fuseseră pe podețul central făceau acum o încercare prudentă de a reverii, dar se găseau prea departe ca să mă îngrijoreze sau ca să-i îngrijorez eu pe ei.

Acest joc mortal de-a v-ați-ascunselea continuă încă cinci minute, cu alergături, cu adăpostiri, mai cu câte o împușcătură, apoi iarăși cu alergătură. În timpul ăsta, mă încercuiam însă inexorabil. Erau acum foarte prudenți și foloseau cu cap superioritatea lor numerică. Unul sau doi îmi rețineau atenția, în timp ce ceilalți săreau din barjă în barjă, apropiindu-se. Eram al naibii de sigur că, dacă nu făceam nimic, și încă foarte repede, acest joc nu putea avea decât un singur sfârșit, iar acest sfârșit era foarte aproape.

Deși nu părea momentul potrivit, gândul mi-a zburat la Belinda și la Maggie. Oare de aceea se comportaseră ele atât de ciudat când ne văzuserăm ultima oară? Ghiciseră, oare, sau aflaseră, printr-un proces intuitiv specific feminin, ce avea să mi se întâmple? Știuseră cum se va termina și le era teamă să mi-o spună? Poate că aveau dreptate, dar dacă aș fi renunțat, încrederea lor în infailibilitatea șefului lor ar fi fost serios măcinată. Mă cuprinsese disperarea, și probabil, aveam înfățișarea unui disperat. Mă așteptasem să găsesc un tip cu o pușcă automată sau cu un cuțit și cred că i-aș fi putut face față. Cu puțin noroc, aș fi putut înfrunta chiar doi. Dar la situația de-acum nu mă așteptasem deloc. Ce-i spusesem Belindei în fața depozitului? „Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă”. Dar acum nici măcar nu aveam unde să fug, pentru că mă găseam la 20 de metri de capătul podețului principal. Ce senzație macabră: să fii vânat și, omorât ca un animal sălbatic sau ca un câine turbat, în timp ce sute de oameni dorm în jurul tău. Tot ce mai îmi rămăsese de făcut ca să-mi salvez viața era să deșurubez amortizorul și să trag două gloanțe în aer. Atunci, în câteva secunde, întregul port ar fi sărit în picioare și s-ar fi repezit să mă salveze. Dar nu puteam proceda așa, fiindcă ceea ce aveam de făcut trebuia dus la

capăt chiar în seara aceea. Or eu știam că aceasta este ultima mea șansă. Altfel, mâine, viața mea în Amsterdam n-ar mai fi valorat nici o para. N-aș fi putut să isc tărăboiul chiar dacă nu mi-ar fi rămas nici cea mai mică șansă imaginabilă. Oricum, nu cred că mai era vreo șansă, sau, în orice caz, nu ceea ce un om normal ar fi socotit o șansă. Am impresia că nu eram prea zdravă la cap în acel moment.

M-am uitat la ceas: 2 fără șase minute. Am privit cerul. Spre lună plutea un norișor. Acesta era momentul pe care-l vor alege ei pentru viitorul și, aproape cu siguranță, ultimul la asalt. În același timp, era și momentul pe care l-am ales eu pentru viitoarea și, aproape cu siguranță, ultima mea încercare să scap. Am luat de pe punte o bucată de metal. Apoi am verificat direcția norișorului, care părea că se mai îngroșase.

Îmi mai rămăseseră cinci gloanțe în cel de-al doilea încărcător și le-am tras unul după altul, acolo unde bănuiam că se ascunseseră urmăritorii mei. Speram că în acest fel îi voi ține pe loc câteva secunde. Am vârât imediat pistolul în punga impermeabilă, am tras fermoarul și, pentru securitate suplimentară, nu l-am introdus în toc, ci în buzunarul impermeabil al hainei, închis și el cu ajutorul unui fermoar. Am fugit apoi până la balustradă și m-am aruncat pe podețul principal. M-am chinuit să mă pun pe picioare, după care mi-am dat seama că norul blestemat trecuse pe lângă lună.

M-am simțit deodată foarte calm pentru că acum nu mai îmi rămăsese nici o șansă. M-am apucat să alerg – n-aveam nimic altceva de făcut – sărind nebunește ca să-i fac pe potențialii mei călăi să-și rateze ținta. Gloanțele îmi vâjâiau pe la ureche. În două rânduri, am simțit două degete invizibile ciupind țesătura hainei. Deodată, mi-am aruncat capul pe spate și mâinile în sus și m-am prăbușit greoi pe podeț. Apoi m-am ridicat clătinându-mă ca un bețiv, m-am apucat cu amândouă mâinile de beregată și am căzut pe spate în canal. Am tras în plămâni cât am putut de mult aer.

Apa era rece, dar nu foarte rece, opacă și nu foarte adâncă. Am atins cu picioarele mărul de pe fund. Am început să dau drumul la aer, foarte încet, cu foarte multă grijă, gospodărirându-mi rezervele de oxigen care, probabil, nu erau prea multe, de vreme ce nu mai trecusem prin asemenea gen de încercări. Îmi închipuiam că tipii de pe podețul central se holbau plini de speranță la locul unde dispărusem. Nădăjduiam că vor trage o concluzie greșită văzând bulele de aer care se ridicau încet-încet la suprafață și

speram al naibii de mult să tragă cât mai repede această concluzie pentru că nu prea mă mai țineau bojocii.

După un răstimp care îmi păru de vreo cinci minute, dar care nu durase, probabil, mai mult de 30 de secunde, mi-am oprit emisiunea de bule și asta pentru excelentul motiv că în plămâni nu mai îmi rămăsese nici un pic de aer. Plămânii începură să mă cam doară. Îmi auzeam bătăile inimii și urechile mă înțepau. M-am smuls din mâl și am înotat pe sub apă spre dreapta, rugându-mă la Dumnezeu să mă fi orientat corect. Am izbutit. Mâna dădu peste chila unei barje, am trecut pe dedesubt și am ieșit la suprafață de partea cealaltă.

Nu cred că aș mai fi putut să rămân scufundat nici măcar câteva secunde fără să înghit apă. Când am dat de aer, mi-a trebuit o mare voință ca să nu mă apuc să-l sorb cu zgomotul lacom al unei inspirații care ar fi putut trezi jumătate din port. Dar există anumite împrejurări – atunci când viața depinde de asta – în care oamenii pot demonstra o cantitate considerabilă de voință, așa că m-am mulțumit să trag în piept câteva guri consistente de aer, în tăcere.

La început n-am văzut nimic, dar asta se datora peliculei de petrol de la suprafața apei, care îmi lipise temporar pleoapele. M-am șters la ochi, însă tot nu era mare lucru de văzut, afară doar de corpul întunecat al barjei îndărătul căreia mă ascundeam, podețul principal și o barjă paralelă, aflată la aproape 15 metri distanță. Am auzit voci șoptite. Am înotat în tăcere, spre prova barjei și am privit cu prudență. Doi tipi, dintre care unul cu o lanternă, stăteau pe podeț cercetând locul unde dispărusem recent. Apa era satisfăcător de întunecată și liniștită.

Cei doi se îndreptară de spinare. Unul din ei dădu din umeri și-și ridică ambele mâini în sus. Al doilea dădu din cap în semn de aprobare și-și mângâie cu gingășie piciorul. Primul ridică brațele și le încrucișă deasupra capului de două ori, prima oară spre stânga, apoi spre dreapta. Chiar în acel moment se auzi sunetul sacadat al unui motor diesel, undeva foarte aproape. Era clar că niciunui dintre cei doi tipi nu le păsa prea mult de această nouă situație, fiindcă cel care dăduse semnalul îl prinse pe celălalt de braț și, schiopătând, se îndepărtă în grabă...

M-am cățarat greoi pe puntea barjei, folosindu-mă de o frânghie care atârna peste bord și am zăcut acolo, neputincios ca o balenă aruncată pe nisip, înainte ca o combinație între începuturile revenirii mele din starea de

completă vlăguire și un crescând sentiment al urgenței să mă facă să mă pun din nou pe picioare și să mă îndrept spre podețul principal.

Cei doi tipi care mai devreme îmi doreau cu atâta ardoare moartea, și care se simțeau, fără îndoială, cuprinși de sentimentul plăcut al datoriei împlinite, nu mai erau acum decât două umbre care se pierdeau în umbra și mai adâncă a magaziilor de pe mal. Stăteam pe marginea podețului, străduindu-mă să localizez sursa zgomotului de motor diesel, apoi am luat-o repede pe podeț, până când am ajuns în locul unde barja era amarată de un podeț îngust. M-am apropiat, târându-mă în coate și în genunchi și am privit peste marginea podețului.

Barja avea cel puțin 20 de metri lungime și era largă, dar părea croită fără nici o urmă de simț estetic. La capătul ei se ridica timoneria și, imediat în spatele ei, cabina echipajului. Prin perdelele de la hublouri se strecurau raze galbene de lumină. Un bărbat solid într-o pelerină marinărească cu glugă scosese capul pe un hublou al timonei și vorbea cu un membru al echipajului, care se pregătea să dezlege otgoanele.

Pupa barjei era lipită de podețul pe care ședeam întins. Am așteptat până ce marinarul a urcat pe podețul lateral, apoi m-am lăsat să alunec pe puntea de la pupa, unde m-am ghemuit în spatele cabinei până ce am auzit sunetul otgoanelor aruncate pe podeț și zgomotul greoi pe care l-au făcut picioarele când omul a sărit înapoi de pe podețul lateral. M-am strecurat pe nesimțite până la scara de fier care urca spre puntea de sus, am urcat-o și m-am întins pe burtă pe acoperișul timonei. Luminile de navigație se aprinseseră, dar acest lucru nu-mi dădea bătaie de cap. Ele erau plasate de fiecare parte a acoperișului timonei, și băteau înainte, așa că locul unde stăteam întins se găsea în întuneric.

Zgomotul motorului se întăși, în vreme ce pontonul lateral se depărta încet. Mă întrebam sumbru dacă nu cumva căzusem din lac în puț.

CAPITOLUL ZECE

Fusesem absolut sigur că o să ies pe mare în noaptea aceea și oricine ar fi făcut-o, în condițiile pe care mă așteptam să le întâmpin, ar fi trebuit să se pregătească pentru eventualitatea că s-ar uda. Dacă m-aș fi îngrijit cât de cât să iau măsuri în acest sens, ar fi trebuit să vin într-un costum impermeabil de scufundător. Dar gândul la scafandru nu-mi trecuse deloc prin cap, iar acum nu aveam altă alternativă decât să stau întins unde stăteam și să plătesc prețul neglijenței mele. Simțeam cum îmi îngheață rapid toate măduarele. Vântul de noapte care bătea peste Zuider Zee era îndeajuns de tăios ca să-l facă să tremure pe un individ, chiar gros înbrăcat, dar obligat să stea nemișcat. Eu însă nu eram deloc îmbrăcat cum trebuie. Mă udasem până la piele și vântul aspru mă făcea să simt cum mă transform într-un bloc de gheață. Cu diferența că un bloc de gheață este inert, în timp ce eu dărdăiam ca un om cuprins de malarie. Singura mea consolare era că nu mi-ar fi păsat de ploaie: nu puteam să fiu mai ud decât eram deja.

Cu degetele amortite și tremurânde am tras fermoarul de la buzunar, am scos pistolul și încărcătorul din pungile impermeabile, am încărcat pistolul și l-am băgat în haină. Mi-am închipuit ce s-ar fi întâmplat dacă, în caz de urgență, m-aș fi trezit cu degetul înghețat pe trăgaci, așa că mi-am băgat mâna dreaptă sub haină. Singurul efect a fost că mi-am simțit mâna și mai înghețată, așa că am scos-o.

Luminile Amsterdamului rămăseseră departe în spatele nostru. Mi-am dat seama că barja urmează aceeași direcție – ce descria o curbă largă – ca și nava MARIANNE, când intrase în port, cu o zi înainte, la amiază. Trecu foarte aproape de două geamanduri și mi s-a părut că se îndrepta spre o a treia, care sălta pe valuri la vreo patru sute de metri în față. Mi-a devenit clar, foarte repede, că timonierul știa exact ce avea de făcut.

Elicea își rări rotațiile și doi marinari se iviră pe punte. M-am lipit și mai abitir de acoperișul timonei, însă ei nu se îndreptară spre mine, ci spre pupa. Mi-am sucit capul cât am putut ca să văd ce trebuluiau.

Unul din ei ducea o bară metalică, la capetele căreia erau atașate frânghii. Ce doi coborâră bara până aproape de suprafața apei. Barja, care acum naviga foarte încet, nu se găsea, față de geamandură, la o distanță mai mare de 20 de metri. Am auzit o comandă răstită din cabina timonei și cei doi

marinari începură să lase frânghiile în jos, unul din ei numărând. Motivul pentru care număra era ușor de bănuț, deși nu puteam vedea nimic în întuneric. Știam că frânghiile aveau noduri la intervale regulate, ceea ce dădea celor doi posibilitatea să mențină bara de fier în unghiul cuvenit. Când barja se află exact în dreptul geamandurii, unul din marinari îi spuse ceva celuilalt și, imediat, începură să tragă frânghiile la bord. Deși știam ce avea să se întâmple, am privit cu atenție, în timp ce marinarii continuau să tragă, la suprafața apei apărură o geamandură, urmată de o ancoră cu patru vârfuri, unul din vârfuri fiind agățat de bara metalică. De ancoră era legată o frânghie. Geamandura, ancora și bara de metal fură trase la bord, apoi cei doi începură să recupereze frânghia care atârna de ancoră până când, în cele din urmă, din apă apărură un obiect pe care-l puseră pe punte. Obiectul era o cutie cenușie de metal. O duseră imediat spre cabină și, chiar înainte să ajungă, motoarele, fură date la maximum și geamandura se pierdu repede în spatele nostru. Întreaga operațiune fusese dusă până la capăt cu o ușurință care dovedeau o considerabilă familiaritate cu tehnica folosită cu puțin înainte.

Timpul trecea, iar eu tremuram și mă simțeam mizerabil. Mi-am zis că era imposibil să-mi fie mai frig și să fiu mai ud decât eram, dar mă înșelam, pentru că, pe la patru dimineața, cerul se întunecă și începu să plouă, în viața mea nu văzusem o ploaie mai rece. Până atunci, puțină căldură rămasă în corp izbutise, parțial, să usuce lenjeria, dar de la brâu în jos, lucrurile nu stăteau tot așa. Speram ca atunci când va veni timpul să mă arunc din nou în apă să nu cumva să ating un asemenea stadiu de paralizie încât să mă duc la fund.

Pe cer începeau să se ivească zorii și izbuteam să disting linia tulbure a uscatului. Apoi se întunecă din nou și, o vreme, n-am mai văzut nimic, apoi zorile începură să se răspândească dinspre est și iar am văzut uscatul și mi-am dat seama că ne apropiaserăm de țărmul de nord al insulei Huyler.

Nu-mi închipuisem că acele barje blestемate se mișcă așa de încet. În raport cu linia de coastă a insulei, barja părea că stă pe loc. Ultimul lucru pe care voiam să-l văd întâmplându-se era să ne apropiem de insula Huyler pe lumină și să prilejuiesc comentariile inevitabililor gură-cască prezenți în orice port, care s-ar fi întrebat cum poate fi un membru al echipajului atât de excentric încât să prefere acoperișul rece al timoneriei căldurii dinăuntru. M-am gândit la tipul de căldură dinăuntru și a trebuit să mă răzgândesc.

Soarele își făcu apariția deasupra țărmului îndepărtat al lui Zuider Zee. Nu mă aranja însă deloc, fiindcă era un soare inapt să usuce o îmbrăcăminte udă. Apoi m-am bucurat să constat că era un soare făcut parcă anume să dezamăgească, fiindcă se lăsă degrabă acoperit cu o mantie de nori negri și în curând ploaia înghețată se puse din nou pe treabă, oprind și puținul de circulație sanguină care îmi rămăsese. De puțin îmi părea bine, pentru că se întunecase din nou și pentru că ploaia îi putea convinge pe acei gură-cască prezenți în orice port să stea pe la casele lor.

Ne apropiam de capătul călătoriei. Deși ploaia se întetise într-așa măsură încât îmi rănea fața și mâinile și lovea șuierând marea, pot spune că se milostivise de mine reducând vizibilitatea la câteva sute de metri. Am vârat pistolul la loc în punga impermeabilă și în toc. Mi-am scos haina, să nu mă stânjenească și am pus-o sub braț. Vântul păru, deodată, și mai înghețat, însă nu la asta îmi stătea capul. M-am prelinș pe acoperișul timonei, am alunecat încetitor pe scară, m-am târât pe sub ferestrele cabinei, am aruncat în mare haina, am trecut peste balustrada de la pupa, m-am agățat de balustradă și mi-am dat drumul în mare.

Marea îmi părea mai caldă decât ploaia care mă bătuse pe acoperișul timonei. Deși mă simțeam înspăimântător de slăbit, am început să înot în urma barjei.

Înotând până în port n-ai fi făcut mai mult de 10 minute, iar un copil de șase ani bine antrenat ar fi acoperit lesne distanța, dar în acea dimineață eram mult sub acel standard. Când mi-a apărut în față digul portului, m-am abătut de la balizele de navigație, lăsându-le la dreapta, și, în cele din urmă, am ajuns la țărm. M-am bălăcit o grămadă până când am izbutit să-mi pun trupul pe uscat, în acel moment, ca la un semnal, ploaia se opri brusc. M-am urcat cu precauție pe un dâmb din fața mea, al cărui vârf se găsea la același nivel cu digul portului, m-am întins pe burtă pe pământul mocirlit și am ridicat capul.

Chiar în dreapta mea se găseau cele două minuscule porturi rectangulare ale insulei Huyler, cel exterior ducând, printr-o trecere îngustă, spre cel interior. Dincolo de portul interior se întindea satul insulei, drăgălaș ca o carte poștală, un labirint fermecător de drumuri încâlcite și o aglomerare nebună de case vopsite în verde și alb, cocoțate pe stâlpi, ca o precauție împotriva inundațiilor. Stâlpii erau zidiți, pentru ca spațiul interior să poată

fi folosit ca pivniță, intrarea în case făcându-se cu ajutorul unor scări de lemn exterioare care urcau până la etajul întâi.

Mi-am îndreptat atenția spre portul exterior. Barja era trasă la cheu și descărcarea deja începuse. Două macarale mici ridicau lăzi și saci, dar pe mine nu mă interesau lăzile și sacii, care, cu siguranță, constituiau încărcătura legală, ci cutia metalică care fusese culeasă din apele mării și de care eram sigur că reprezenta cea mai ilegală încărcătură imaginabilă. Așa că am lăsat încărcătura legală să își vadă singură de grijă și mi-am concentrat atenția asupra, cabinei de pe barjă. Mă rugam la Dumnezeu să nu fi ajuns prea târziu. Nu întârziaseam, dar fusese cât pe-acți. După nici 30 de secunde, apărură doi marinari. Unul dintre ei ducea pe umăr un sac. Deși conținutul părea bine înfodolit, exista totuși o anumită angularitate care îmi preciză că acesta era lucrul care mă interesa.

Cei doi bărbați debarcară. I-am urmărit câteva clipe din priviri ca să am idee în ce direcție o luaseră, m-am lăsat să alunec înapoi pe panta mocirlită – costumul meu suferise teribil așa că va figura cu siguranță pe lista de decontări – și m-am apucat să-i urmăresc.

Nici nu era anevoios. Nu numai că nu aveau cea mai mică idee că sunt urmăriți, dar mai existau și acele străduțe strâmbe și nebunesc de răsucite care făceau din satul Huyler paradisul misterelor. În cele din urmă, cei doi bărbați se opriră în fața unei clădiri lungi și scunde, situată la periferia satului. Parterul, sau pivnița, mai degrabă, era de beton. Etajul superior, la care ducea o scară de lemn, avea ferestre înalte și înguste, zăbrelite cu bare de fier atât de apropiate încât chiar și unei pisici i-ar fi fost greu să se strecoare printre ele. Ușa grea avea doi drugii de care atârnav două lacăte uriașe. Amândoi urcară scările, cel care nu căra nimic descuie lacătele și deschise ușa, apoi intrară. Își făcură, din nou, apariția după 20 de secunde, încuiară ușa la loc și plecară. Niciunul nu mai căra nimic.

M-a traversat o undă de regret la gândul că greutatea centurii mele cu instrumente de spărgător mă silise să o las la hotel, dar, ca tot omul, nu obișnuiam să merg la înot purtând considerabile cantități de metal înfășurate în jurul mijlocului. Regretul nu ținu mult. Pe lângă faptul că spre intrarea acestei clădiri, care semăna cu o fortăreață, dădeau încă 50 de diverse ferestre, precum și pe lângă acela că un străin ar fi fost aproape imediat recunoscut de oricare din sătenii din Huyler, era prea devreme să joc tare.

Poți foarte bine să te mulțumești cu plevușcă, dar eu eram pe urma balenelor și aveam nevoie de momeala din cutia aceea să le prind.

Nu-mi trebuiau călăuze ca să-mi găsesc drumul spre ieșirea din sat. Portul era situat spre vest, așa că punctul terminus al șoselei dinspre continent era probabil la est. Am străbătut câteva străduțe întortocheate și strâmte, nefiind deloc mișcat de farmecul de lume veche care atrăgea atâtea zeci de mii de turiști în acest sat, în fiecare vară, și am ajuns la un mic pod arcuit care traversa un canal îngust. Primele trei ființe umane văzute în sat până acum, adică trei matroane îmbrăcate în costumul tradițional pe insula Huyler, trecură pe lângă mine pe când traversam podul. Se uitară la mine fără a da vreun semn de curiozitate, apoi priviră cu indiferență în altă parte, ca și cum era cel mai firesc lucru din lume să întâlnească pe străzile din Huyler, dis-de-dimineată, un bărbat care, în mod vizibil, tocmai ieșise îmbrăcat din mare. La câțiva metri dincolo de canal se găsea o parcare surprinzător de mare, care, pentru moment, adăpostea doar câteva mașini și vreo șase biciclete. Niciuna nu avea lacăt, lanț sau vreun alt dispozitiv de securitate. Se părea că furtul nu constituia o problemă pe insula Huyler, iar faptul nu mă surprindea. Când cetățenii cinstiți din Huyler pun la cale vreo lovitură, apoi probabil că o fac la o scară mai mare. În parcare nu era nici țipenie de om și nici nu mă așteptam să întâlnesc la ora aceea vreun paznic. Simțindu-mă mai vinovat decât pentru orice altă acțiune netrebnică făcută de când am coborât pe Aeroportul Schiphol, am ales bicicleta cea mai solidă, am sărit în șa și am început să pedalez. Nu am auzit strigătul: „Puneți mâna pe el!”

De ani de zile nu mai mersesem cu bicicleta și nu eram în starea fizică necesară receptării primelor extaze ale promenadei cicliste. Oricum era mai bine decât să merg pe jos. În plus, pedalatul avea efectul de a-mi pune din nou în mișcare globulele roșii.

Am parcat bicicleta în minuscula piațetă a satului, acolo unde-mi lăsasem taxiul polițienesc – era încă acolo – și m-am uitat mai întâi meditativ la cabina telefonică, apoi la ceas. Am hotărât că era prea devreme pentru un apel, așa că am descuiat mașina și am pornit la drum.

La o jumătate de kilometru spre Amsterdam am dat peste un vechi hambar olandez, așezat departe de fermă. Am oprit mașina pe șosea în așa fel încât hambarul să mă ascundă privirii oricărei persoane care s-ar fi uitat pe fereastra fermei. Am descuiat portbagajul, am scos pachetul învelit în

hârtie maronie, m-am dus la hambar, găsiindu-l descuiat, am intrat înăuntru și m-am schimbat, punându-mi hainele uscate. Nu pot să spun că operațiunea m-a transformat într-un om nou, fiindcă îmi era încă imposibil să mă opresc din tremurat. Cel puțin nu mă mai bălăceam în porcăria lipicioasă și rece ca gheața în care fusesem îmbrăcat în ultimele ore.

Mi-am reluat drumul. După numai jumătate de kilometru, am ajuns la o clădire așezată pe marginea șoselei, o clădire de dimensiunile unui mic *bungalow*, a cărei firmă avea pretenția că semnala un motel. Motel sau nu, era deschis, altceva nu-mi trebuia. Proprietăreasa grăsulie mă întrebă dacă doresc micul dejun, dar am făcut-o să înțeleagă că am alte nevoi mult mai urgente. Olandezii au fermecătorul obicei de a-ți umple paharul de *jonge Genever* până la buză, așa încât proprietăreasa făcu ochii mari vâzând cum mâinile mele tremurânde încercau să ducă lichidul spre gură. N-am risipit decât jumătate din conținutul paharului, ceea ce ar fi putut s-o împingă să sune ori la poliție, ori la dispensar ca să trimită pe cineva care să știe cum să se poarte cu un alcoolic sau cu un drogat care-și pierduse seringă hipodermică. Dar era o femeie cumsecade și a mai adus un *jonge Genever*, la cerere. De data asta n-am vărsat mai mult de un sfert din licoare, iar a treia oară n-am mai risipit aproape nici o picătură. Am simțit cum și restul globulelor roșii își revin. La al patrulea pahar de *jonge Genever* mâna îmi era neclintită ca o stâncă.

Am împrumutat un aparat de ras electric, apoi m-am desfătat cu un mic dejun pantagruelic, format din ouă, șuncă, carne și brânzeturi, vreo patru feluri de pâine și vreun litru jumătate de cafea. Mâncarea a fost superbă. Am cerut voie să dau un telefon.

Centrala de la Hotel Touring mi-a răspuns în câteva secunde, dar mi-au trebuit mult mai multe până am primit un răspuns din cameră. În cele din urmă, se auzi vocea somnoroasă a lui Maggie:

Hello! Cine e?

Îmi imaginam cum stătea lângă telefon, întinzându-se și căscând.

Ai fost pe acoperișuri aseară, ă? am spus eu cu severitate.

Ce?

Încă nu știa cine eram.

Dormi tun la amiază?

Abia era ora opt.

Sunteți două leneșe cu minijupe.

Ești... ești tu?

Cine altul dacă nu domnul și stăpânul vostru?

Paharele de *jonge Genever* începeau să-și facă, cu întârziere, efectul.

Belinda! S-a întors!

Pauză.

Zice că e domnul și stăpânul nostru.

Cât mă bucur! — asta era vocea Belindei. Cât mă bucur. N-am fost niciunde, zise ea cu un glas foarte supus. Am stat la taclale, și ne-am făcut tot felul de gânduri urâte și de-abia am pus pleoapă pe pleoapă și ne-am tot gândit că...

Scuze. Maggie? Îmbracă-te. Treci peste baia de dimineată și peste micul dejun.

Fără micul dejun? Ție-ți convine, că ai mâncat deja.

Hotărât lucru, Belinda o influența prost pe fata asta.

Am mâncat.

Și ți-ai petrecut noaptea într-un hotel de lux, continuă ea.

— Boierii au privilegiile lor. Pune mâna pe un taxi, coboară pe undeva printr-o periferie a orașului, comandă telefonic un taxi local și ia-o spre Huyler.

Locul unde se fac păpușile?

Exact. Ne întâlnim pe drum. Voi fi într-un taxi galben cu roșu — i-am dat numărul de înmatriculare al mașinii. Mișcă-te cât poți de repede.

Am închis, am plătit și mi-am văzut de drum. Îmi părea bine că trăiam. Ce bine e să trăiești! Fusesse una din acele nopți care parcă nu vor fi niciodată urmate de dimineată, dar mă descurcasem și îmi părea bine. Și fetelor le părea bine. Mi-era cald și bine, paharele de *jonge Genever* fugăreau cu voioșie globulele roșii, ca într-un joc de călușei, toate firele colorate se întrețeseau formând o broderie minunată, iar până la sfârșitul zilei totul se va termina. Niciodată nu mă simțisem atât de bine.

A fost ultima oară când m-am simțit așa.

În timp ce mă aflam în preajma periferiilor, mi s-a făcut semn dintr-un taxi galben. Am oprit și am traversat șoseaua tocmai când Maggie se dădea jos. Arăta minunat, ea, de altfel, întotdeauna arăta minunat. În acea dimineată, totuși, chipul ei purta o lumină specială.

Ce stafie plină de viață! Îmi dai voie să te pup?

Bineînțeles că nu, am spus eu cu demnitate. Relațiile dintre patron și funcționarul său sunt...

Hai, fii cuminte, Paul, mă domoli ea, sărutându-mă fără permisiune. Ce-ai vrea să fac?

Să te duci la Huyler. O să găsești lângă port o mulțime de locuri unde poți să iei micul dejun. Există acolo un edificiu pe care aș vrea să-l supraveghezi, dar nu tot timpul – i-am descris clădirea – fortăreața și locul unde se afla. Încearcă să-ți dai seama cine intră și iese din clădirea aceea și ce se petrece acolo. Și nu uita, ești turistă. Caută, întotdeauna, compania altora, nu rămâne singură. Belinda e încă în camera ei?

Da, zise Maggie zâmbind. Pe când mă îmbrăcam, Belinda a primit un telefon. Vești bune, cred.

Pe cine cunoaște Belinda în Amsterdam? am întrebat. Cine a sunat?

Astrid Lemay.

Despre ce Dumnezeu vorbești? Astrid a fugit din țară. Am dovada.

Sigur că a fugit, se amuză Maggie. A fugit pentru că îi dăduseși să facă o treabă foarte importantă, pe care nu putuse să o îndeplinească pentru că era urmărită oriunde se ducea. Așa că a fugit, a coborât la Paris, și s-a întors din nou. Stă cu George undeva în afara Amsterdamului, la niște prieteni în care are încredere. A spus să-ți comunicăm că a cercetat în direcția pe care i-ai dat-o. A spus să-ți comunicăm că se află la Kasteel Linden și că...

O. Dumnezeule! am spus. O, Dumnezeule!

M-am uitat la Maggie cum stătea acolo, cu surâsul stingându-i-se încet de pe buze, și pentru o clipă, am vrut s-o lovesc sălbatec, pentru ignoranța ei, pentru prostia ei, pentru chipul ei zâmbitor, pentru flecăreala ei, însă, după aceea m-am simțit eu însumi rușinat, cum nu mai fusesem niciodată, pentru că greșeala îmi aparținea, nu era a lui Maggie, și mi-aș fi tăiat mâna mai degrabă decât să-i fac rău, așa că am luat-o de după umeri și i-am spus:

Maggie, trebuie să te las.

Îmi surâse, nesigură.

Îmi pare rău. Nu înțeleg.

Maggie?

Da, Paul

Cum crezi tu că a descoperit Astrid Lemay numărul de telefon de la noul vostru hotel?

O, Dumnezeule! spuse ea, fiindcă de-abia acum înțelesese.

Am traversat strada în fugă fără să mă uit înapoi, am pornit motorul și am accelerat, schimbând vitezele ca un nebun, ceea ce și presupun că eram. Am pus în funcțiune sirena și girofarul, mi-am îndesat casca pe urechi și am început să răsucesc disperat butoanele stației radio. Nimeni nu-mi arătase cum s-o manevrez și nu era momentul să învăț. Mașina era plină de zgomote, se amestecau urletele motorului supraaccelerat, vaietele sirenei, pocniturele din receptoare și, ceea ce îmi părea cel mai strident dintre toate, sunetul înjurăturilor mele în timp ce încercam să pun în funcțiune afurisita aceea de stație de radio. Apoi, deodată, pocniturele încetară și am auzit o voce calmă.

Poliția! am strigat. Vreau să vorbesc cu colonelul de Graaf. Nu-i treaba ta să știi cine dracu' sunt. Grăbește-te, omule, grăbește-te!

Urmă o tăcere lungă și ofensată, în timp ce goneam ca un bolid prin mijlocul traficului aglomerat al orelor de dimineață. Apoi vocea se auzi în receptoare: „Colonelul de Graaf n-a venit încă.”

Atunci, prindeți-l acasă! am zbierat.

În cele din urmă au dat de el acasă.

Domnule colonel de Graaf? Da, da, da. Îți amintești păpușa pe care am văzut-o ieri? Crede-mă că am văzut o fată care semăna cu ea. Astrid Lemay.

De Graaf începu să pună întrebări, dar i-am tăiat-o scurt.

Pentru numele lui Dumenzeu... Depozitul... Cred că este într-o primejdie de moarte. Avem de-a face cu un criminal maniac. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te.

Mi-am smuls casca de pe urechi, concentrându-mă la condus și blestemându-mă pe mine însumi. Dacă aveți nevoie de un fazan lesne de păcălit, mi-am spus eu cu furie, apoi Sherman este cel mai potrivit. În același timp, eram conștient că mă judecam prea sever și poate pe nedrept. Aveam de-a face cu o organizație criminală, strălucit condusă, asta era sigur, dar o organizație care conținea un element psihopatie imprevizibil, care făcea orice predicție aproape imposibilă. Bineînțeles, Astrid îl vânduse pe Jimmy Duclos pentru că avea de ales între Duclos și George, iar George era propriu ei frate. Ei o trimiseseră să mă lucreze și pe mine, fiindcă altfel nu avea de unde să știe că locuiam la hotelul Rembrandt. Dar în loc să se asigure de ajutorul și simpatia mea, și-a pierdut cumpătul în ultima clipă... Am pus să fie urmărită și acesta a fost momentul în care au început necazurile. Probabil că am fost văzut luându-l pe George de lângă flașneta

de pe Rembrandtplein sau la biserică, sau în apropierea celor doi bețivi din fața apartamentului ei, care nu erau beți deloc.

Hotărâseră, în cele din urmă, că era mai bine s-o elimine, dar în așa fel încât să mă facă să cred că nu i se făcuse vreun rău. Asta, pentru că, probabil, credeau, și pe bună dreptate, că dacă aș fi știut-o prizonieră și în mare pericol, eu aș fi abandonat orice speranță de a ajunge la obiectivul meu final, și aș fi făcut ceea ce ei știau acum că era ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac. Adică să merg la poliție și să torn tot ce știu, ceea ce ei, probabil, bănuiau că ar fi foarte serios. Dealtminteri, acesta era și pentru ei ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l fac... Pentru că, deși ducându-mă la poliție mi-aș fi ratat obiectivul, aș fi putut aplica organizației lor lovituri atât de cumplite, atât le-ar fi trebuit luni de zile, poate ani, să o pună din nou pe picioare. În consecință, Durrell și Marcel și-au jucat cum se cuvine rolul ieri dimineață la Clubul Balinova, convingându-mă că Astrid și George plecaseră la Atena. Plecaseră, fără îndoială. La Paris au fost dați jos cu forța din avion și obligați să se întoarcă la Amsterdam. În momentul când vorbea cu Belinda, vorbea cu un pistol la tâmplă.

Acum, firește, Astrid nu le mai era de nici un folos. Pentru ei, Astrid trecuse la inamic și cu astfel de persoane nu mai era decât un lucru de făcut. Acum, bineînțeles, nu le mai era frică de nici o reacție din partea mea, fiindcă eu murisem la ora 2.00 noaptea trecută, în portul cu barje. Acum aveam cheia celor întâmplare, fiindcă știam de ce așteptaseră. Dar știam că această cheie venea prea târziu ca s-o mai salvez pe Astrid.

N-am lovit nimic și n-am omorât pe nimeni conducând prin Amsterdam, dar asta numai pentru că cetățenii Amsterdamului au reacții rapide. Mă găseam în orașul vechi, în preajma depozitului și goneam pe străduța cu un singur sens care ducea la el, când am văzut baricada poliției: o mașină de poliție așezată de-a curmezișul străduței cu câte un polițist înarmat de fiecare parte. Am oprit derapând. Am sărit din mașină și am fost luat în primire de un polițist.

Poliția, spuse el, în caz că l-aș fi luat drept comis voiajor. Vă rog să întoarceți.

Chiar nu ești în stare să recunoști una din mașinile voastre? m-am zbârlit eu. Dă-te naibii ia o parte.

N-are voie nimeni să intre pe stradă.

E-n regulă, zise de Graaf apărând de după colț. Nu e prea plăcut de văzut, domnule maior Sherman.

Am trecut pe lângă el fără să scot o vorbă, am dat colțul și m-am uitat în sus. De la acea distanță, forma asemănătoare unei păpuși care se balansa ușor de grinda de deasupra depozitului lui Morgenstern și Muggenthaler nu părea mai mare decât cea a păpușii pe care o văzusem cu o dimineață înainte. Pe aceea o văzusem însă de dedesubt, așa că aceasta cu siguranță că era mai mare, mult mai mare. Era îmbrăcat în același costum tradițional precum cel al păpușii care se mișcase încoace și încolo în același loc, cu atât de puțin timp înainte. N-a trebuit să mă apropiu ea să știu că figura păpușii de ieri era o replică perfectă a chipului care se afla acum, acolo. M-am întors pe călcâie și am dat colțul, cu de Graaf lângă mine.

De ce nu o dați jos? am întrebat.

Îmi auzeam vocea ca și cum ar fi venit de la distanță, o voce nefirească, de un calm înghețat și fără tonalitate.

Asta e treaba doctorului. A urcat acolo.

Desigur, am spus eu și, după o pauză, am urmat: Nu se poate să fie acolo de prea mult timp. Acum mai puțin de o oră încă trăia. Depozitul fusese deschis mai de mult...

Azi e sâmbătă. Nu se lucrează sâmbăta.

Desigur, am repetat mecanic.

Îmi venise alt gând, un gând care stârni în mine o teamă mai adâncă și îmi dădu fiori. Astrid, cu un pistol la tâmplă, sunase la Touring. Însă ea sunase ca să-mi transmită un mesaj, iar acel mesaj fusese lipsit de sens și n-ar fi putut sau n-ar fi trebuit să aibă un destinatar, fiindcă eu zăceam pe fundul apei din port. Ar fi putut să aibă un scop dacă mesajul mi-ar fi fost transmis. Ar fi existat un sens numai dacă ei știau că trăiam. Cum ar fi putut ei să știe că trăiesc încă? Cine ar fi putut să le transmită informația că sunt încă în viață? Nimeni nu mă văzuse, cu excepția celor trei matroane de pe insula Huyler. Mai mult decât atât. De ce a trebuit s-o determine să-mi telefoneze și apoi să se pună pe ei și planul în pericol ucigând-o pe Astrid, după ce se străduiseră atât de tare să mă convingă că ea trăia? Deodată, bineînțeles, am știut răspunsul. Uitaseră ceva. Și eu uitasem ceva. Au uitat ceea ce Maggie uitase, anume faptul că Astrid nu știa numărul de telefon al noului lor hotel. Iar eu uitasem că nici Maggie și nici Belinda nu o întâlniseră vreodată pe Astrid și nici nu o auziseră vorbind. M-am întors

după colț. Deasupra fațadei depozitului, lanțul și cârligul încă se legăneau încet. Însă trupul dispăruse.

I-am spus lui de Graaf:

Cheamă-l pe doctor.

Doctorul apărură peste două minute, un tinerel, ai fi putut spune, proaspăt ieșit din facultate, care arăta mai palid decât bănuiesc că arăta de obicei.

E moartă de mai multe ore, nu-i așa?

Încuviință.

Patru sau cinci, nu pot să fiu sigur.

Mulțumesc.

M-am întors spre de Graaf. Pe fața lui citeam nenumărate întrebări cărora nu li se dăduse răspuns, dar nu aveam chef să-i răspund la niciuna.

Eu am ucis-o, am spus. Și cred că am mai ucis pe cineva.

Nu înțeleg, zise de Graaf.

Cred că am trimis-o pe Maggie la moarte.

Maggie?

Îmi pare rău. Nu ți-am spus. Cu mine erau două fete. Amândouă de la Interpol. Una dintre ele era Maggie. Cealaltă stă la Hotel Touring. I-am dat numele Belindei și telefonul. Ia legătura cu ea, te rog. Spune-i să încuie ușa și să rămână acolo până primește vești de la mine. Adaugă faptul că trebuie să nu ia în seamă nici un mesaj telefonic sau scris care nu conține cuvântul „Birmingham”. Aș vrea s-o faci personal.

Desigur.

Poți să iei legătura prin radio cu Insula Huyler?

Clătină din cap.

Atunci cu sediul poliției, te rog.

În timp ce de Graaf vorbea cu șoferul său, Van Gelder, cu fața mahnită, veni de după colț. Ducea o sacoșă în mână.

E a lui Astrid Lemay? am întrebat.

Încuviință.

Dă-mi-o, te rog.

— Nu pot face asta. Într-un caz de omucidere...

Dă-i-o, spuse de Graaf.

Am mulțumit, după care i-am spus:

1.68, păr negru lung, ochi albaștri, foarte frumoasă, fustă și jachetă bleumarin, bluză albă și poșeta albă. Ar trebui să fie pe undeva prin...

Un moment, zise de Graaf, se aplecă spre șofer și anunță: Liniile spre Huyler sunt moarte. Se pare că moartea te urmează peste tot, d-le maior Sherman.

Te sun eu mai târziu, i-am spus și am luat-o spre mașina mea.

Vin și eu cu dumneata, spuse van Gelder.

Ai aici de lucru până peste cap. Acolo unde mă duc nu am nevoie de polițiști.

Van Gelder dădu din cap.

Ceea ce înseamnă că ai de gând să încalci legea.

Sunt deja dincolo de lege. Astrid Lemay e moartă. Jimmy Duclos este mort. Se poate ca Maggie să fie moartă. Vreau să vorbeasc cu cei care omoară alți oameni.

Cred că ar trebui să ne dai nouă pistolul, spuse, sobru, van Gelder.

Ce-ai vrea să am în mână când le voi vorbi? Biblia? Să mă rog pentru sufletele lor? Mai întâi mă omori, van Gekier, decât să-mi iei pistolul.

De Graaf zise:

Ai informații pe care ni le ascunzi?

Da.

— Nu e politicos, nici înțelept și nici legal.

Am intrat în mașină.

În ce privește înțelepciunea, o să judecați mai târziu. Politețea și legalitatea nu mă mai interesează.

Am pornit motorul. Van Gelder făcu o mișcare spre mine, dar l-am auzit pe de Graaf spunându-i:

Lasă-l în pace, inspectore, lasă-l în pace.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Nu mi-am făcut mulți prieteni pe drumul spre Huyler, dar nici nu aveam dispoziție pentru așa ceva. În condiții morale, conducând mașina ca un nebun, aș fi fost implicat în cel puțin jumătate de duzină de accidente, toate grave, dar am descoperit că girofarul și sirena aveau un efect aproape magic în a-mi deschide drumul. De la o distanță de peste jumătate de km., vehiculele care se apropiau, sau cele care rulau în aceeași direcție cu mine încetineau sau opreau, trăgând foarte aproape de marginea șoselei. Scurt timp am fost escortat de un echipaj de poliție, însă șoferului îi lipse motivația mea și împărtășea, evident, opinia că nu avea rost să se sinucidă numai ca să-și câștige salariul.

Aș fi preferat să-mi termin călătoria în altă mașină sau cu autobuzul, pentru că ceea ce îi lipsește unui taxi galben cu roșu este discreția, dar graba era mai importantă. Am făcut un compromis, conducând pe porțiunea finală a drumului care lega continentul de Huyler cu o viteză considerabil mai mică. Spectacolul unui taxi galben cu roșu gonind spre sat cu peste 130 km/oră ar fi stârnit comentarii chiar și printre olandezi, de altfel, recunoscuți ca fiind lipsiți de curiozitate.

Am parcat mașina, mi-am scos haina, tocul de pistol de la umăr și cravata, mi-am desfăcut gulerul, mi-am suflecat mânecile și am ieșit din mașină cu haina atârând neglijent pe brațul stâng. Sub haină aveam pistolul cu amortizorul montat.

Capricioasa vreme olandeză se schimbaseră radical în bine. Chiar pe când ieșeam din Amsterdam, cerul se înseninase, iar acum soarele fierbinte scotea aburi din case și câmpuri. M-am îndreptat spre clădirea pe care o încredinșasem supravegherii lui Maggie. Ușa era larg deschisă și, din când în când, vedeam femei îmbrăcate în costume tradiționale, mișcându-se în interior. Câteodată, mai, ieșea câte una și se ducea în sat, altădată ieșea un bărbat cu o cutie și o puneă într-o roabă pe care o împingea pe străduțele satului. Clădirea adăpostea un atelier sătesc. Era imposibil să-ți dai seama din afară ce fel de atelier. Că era vorba de un atelier sătesc se vedea și din faptul că turiștii care se întâmplau să treacă pe acolo erau invitați, cu zâmbete, să intre înăuntru și să se uite. Toți cei pe care i-am văzut intrând au și ieșit, așa că acesta era locul cel mai puțin sinistru. La nord de clădire

se întindeau fânețe și, în depărtare, se zărea un grup de femei îmbrăcate în costume folclorice întorcând fânul ca să-l usuce în soarele dimineții. Se pare că bărbații din Huyler scăpaseră de corvoadă. Nu era picior de bărbat pe acolo.

Nici urmă de Maggie. M-am întors în sat, am cumpărat o pereche de ochelari de soare colorați – ochelarii negri în loc să-ți ascundă fața nu fac altceva decât să atragă atenția, motiv pentru care, probabil, atâția oameni îi poartă – și o pălărie de paie. Eram departe de a mă considera perfect deghizat, pentru că nimic nu izbutea să-mi ascundă cicatricile albe de pe față, dar cel puțin căpătasem un anume grad de anonimat și nu cred că arătam prea diferit de zecile de turiști care băteau satul.

Huyler este un sătuc foarte mic, dar când te apuci să cauți pe cineva despre care nu știi unde se găsește și când acel cineva poate să se învârtă și el în încelași timp cu tine prin sat, atunci chiar cel mai mărunț cătun poate deveni deranjant de mare. Pe cât puteam de vioi, dar fără să atrag atenția, am străbătut fiecare ulița din Huyler însă n-am dat nicicum de urma lui Maggie.

O apucasem pe calea unui sentiment de blândă disperare, neluând în seamă vocea din minte care-mi spunea, cu o certitudine istovită, că era prea târziu. Am început să fac turul tuturor prăvăliilor și cafenelelor, deși, dacă Maggie trăia, nu m-aș fi așteptat s-o găsesc acolo, datorită însărcinării pe care i-o dădusem. Însă nu-mi permiteam să nu iau în seamă orice posibilitate. Prăvăliile și cafenelele din jurul portului interior nu adăposteau nimic – am intrat în toate. Apoi am început să merg în cercuri concentrice, cărora le măream mereu raza, dacă cineva poate să-și închipuie un termen atât de geometric aplicat harababurii de ulițe din care era făcut Huyler. Și chiar pe traseul cercului cu cea mai mare rază am găsit-o pe Maggie, am găsit-o vie și nevătămată.

Am găsit-o acolo unde ar fi trebuit să mă gândesc că o voi găsi, asta dacă mi-aș fi folosit capul. Îi spuseseam să țină clădirea sub supraveghere, dar în același timp să nu fie singură, și ea tocmai asta făcea. Era într-o prăvălie aglomerată, examinând un suvenir, dar fără prea mult interes. În schimb, fixa clădirea aliată la mai puțin de 30 de metri, o fixa cu atâta concentrare, încât aproape că nu m-a observat. Am făcut un pas pe ușă ca să-i vorbesc

când deodată am văzut ceva care m-a făcut să mă opresc și să privesc la fel de fix ca și Maggie, deși nu în aceeași direcție.

Trudi și Herta veneau în jos pe străduță. Trudi, îmbrăcată într-o rochiță fără mâneci, purtând mănuși lungi de bumbac, ȑopăia în felul ei copilăresc, cu pletele blonde fluturând în vânt și cu zâmbetul pe buze; Herta, înveșmântată în costum folcloric, se legăna ca o rață alături de ea, ducând în mână o sacoșă mare de piele.

Am intrat repede în prăvălie. Dar nu în direcția lui Maggie, pentru că nu voiam să fiu văzut de cele două vorbind cu ea. În schimb, mi-am luat o poziție strategică în spatele unui stand de cărți poștale și am așteptat ca Herta și Trudi să treacă.

N-au trecut. În dreptul ușii, Trudi se opri brusc, se uită pe fereastră și o strânse pe Herta de mână. Câteva clipe mai târziu, se hotărî să intre în prăvălie, se descleștă de Herta, care rămase mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și mocnind ca un vulcan înainte de a erupe, făcu un pas și o prinse pe Maggie de mână.

Te cunosc, spuse Trudi, încântată. Te cunosc!

Maggie se întoarse și zâmbi.

Și eu te cunosc. Hello, Trudi.

Ți-o prezint pe Herta, Trudi se întoarse spre Herta, care era clar că nu aproba nimic din ceea ce se întâmplă.

— Herta, ȑi-o prezint pe prietena mea, Maggie.

Herta mormăi ceva.

Trudi zise:

Domnul maior Sherman este prietenul meu.

Știu, zâmbi Maggie?

Ești prietena mea, Maggie?

Sigur că sunt, Trudi.

Trudi păru încântată.

Am mulți alți prieteni. N-ai vrea să-i cunoști?

Aproape că o trase pe Maggie spre ușă și-i arăta cu degetul afară. Mâna ei indica nordul și mi-am dat seama că nu putea fi vorba decât de fânețele aflate la capătul câmpului.

Uite! Acolo sunt.

Sunt sigură că ai niște prieteni foarte drăguți, spuse Maggie, politico.

Un vânător de cărți poștale se înghesuia în mine, ca să-mi dea de înțeles că ar trebui să mă dau mai încolo ca să arunce și el o privire. Nu sunt foarte sigur ce privire i-am înapoiat dar, cu siguranță, a fost suficient ca s-o întindă în mare grabă.

Sunt niște prieteni minunați, spunea Trudi, făcând semn spre Herta și arătând sacoșa pe care aceasta o ducea. Când Herta și cu mine venim aici le ducem întotdeauna mâncare și cafea dimineăta. Hai să-i vezi și tu, Maggie, și cum Maggie ezita spuse: Doar ești prietena mea, nu-i așa?

Desigur, însă...

Sunt niște prieteni atât de drăguți, zise Trudi, rugându-se de ea. Sunt atât de fericiți. Cântă la instrumente. Dacă suntem foarte cuminți poate că vor juca dansul fânului pentru noi.

— Dansul fânului?

Da, Maggie. Dansul fânului. Te rog, Maggie. Toți sunteți prietenii mei. Vino, te rog, fă-o pentru mine, Maggie.

Bine, zise Maggie ezitând. Doar pentru tine, Trudi. Dar nu pot să stau mult.

Cât îmi place de tine, Maggie, se gudură Trudi strângând-o pe Maggie de braț. Îmi place mult de tine.

Plecară toate trei. Am așteptat puțin, apoi am ieșit cu grijă din prăvălie. Se aflau deja la 50 de metri distanță, dincolo de clădirea pe care îi cerusem lui Maggie să o supravegheze și ajunseseră la fânețe. Femeile care întorceau fânul stăteau undeva la cel puțin 600 de metri depărtare, clădind prima căpiță din ziua aceea. Se aflau în apropierea a ceea ce arăta ca un hambar foarte vechi, tipic olandez. Le auzeam pe cele trei vorbind, în timp ce ele se îndreptau spre fânul cosit, iar glasul care se auzea cel mai des și mai tare era glasul lui Trudi, care revenise la obiceiul ei de a țopăi ca un miel. Niciodată Trudi nu mergea ca toată lumea, întotdeauna țopăia.

Am mers după ele, dar fără să țopăi. Un gard viu se întindea la marginea câmpului și, prudent, am ținut gardul între mine și cele trei, târându-mă la vreo 30 de metri în urmă. Nu mă îndoiesc că metoda mea de locomoție părea la fel de ciudată ca și cea a lui Trudi, fiindă gardul viu avea mai puțin de un metru înălțime, iar eu am parcurs cam șase sute de metri încovoiat ca un septuagenar suferind de o criză de lumbago.

Până la urmă, toate trei au ajuns la vechiul hambar și s-au așezat în iarbă, în fața laturii de vest, adăpostindu-se de soare. Folosindu-mă de hambar ca

de un paravan, m-am apropiat în fugă și am intrat printr-o ușă laterală.

Nu mă înșelasem în privința hambarului. Probabil că avea cel puțin 100 de ani și arăta foarte păcănit. Avea un pod a cărui podea stătea gata-gata să cadă. Era putrezit și ros de carii. Până și unui agent imobiliar englez i-ar fi fost greu să scape de el, chiar invocându-i antichitatea. Podul nu părea să poate rezista la greutatea unui șoarece de mărime mijlocie, și cu atât mai puțin la greutatea mea. Dat fiind însă că partea de jos a hambarului nu putea fi folosită ca punct de observație și, în plus, pentru că nu voiam să trag cu ochiul printr-o crăpătură în zid și să dau de altul holbându-se la mine la câțiva centimetri distanță, am urcat, de voie de nevoie, treptele de lemn care duceau la pod.

Podul, în care se găsea fân din anul precedent, era într-adevăr primejdios, însă am pășit cu mare atenție și m-am apropiat de peretele dinspre vest. Această porțiune avea încă și mai multe crăpături și, în cele din urmă, am ales o crăpătură ideală care îmi oferea un câmp de observație excelent. Vedeam capetele lui Maggie, lui Trudi și al Hertei direct de deasupra; vedeam țărâncile, vreo douăsprezece, clădind o căpiță. Dinții furcilor cu mânere lungi scânteiau în soare. Vedeam chiar o parte din sat, inclusiv o bună porțiune din parcare. Mă domina un simțământ de neliniște și nu izbuteam să deslușesc motivul. Scena adunării fânului era atât de idilică, încât oricare îndrăgostit de genul bucolic ar fi dorit s-o vadă. Cred că neliniștea era iscată de cea mai imprevizibilă cauză. Adică, de fapt, de femeile care întorceau fânul, pentru că nici măcar aici, în locul lor de baștină, rochiile lor înfoiate, pieptarele minunat brodate și tulpanele de un alb imaculat nu păreau cu totul naturale. Aveau ceva mai mult decât o ușoară nuanță teatrală, o aură de irealitate. Aproape că am avut senzația că eram spectator la o piesă pusă în scenă special pentru mine.

A trecut aproape o oră, timp în care femeile au lucrat de zor, iar cele trei, șezând la umbla hambarului, au sporovăit vrute și nevrute. Era o zi caldă, fără vânt, pașnică, singurele sunete care se auzeau erau fâșâitul furcilor și bâzâitul îndepărtat al albinelor. Era o zi care te îndemna la tăcere. M-am întrebat dacă aveam curajul să risc să aprind o țigară și m-am hotărât să o aprind. Am scotocit în buzunarul hainei după chibrit și țigări, am pus haină pe podea, cu pistolul deasupra și am aprins țigara, atent ca fumul să nu iasă prin crăpături.

Din când în când, Herta consulta un ceas de mână care avea dimensiunea unui deșteptător de bucătărie. Ii spuse ceva lui Trudi, care se ridică, întinse mâna și o ajută pe Maggie să se salte în picioare. Mergeau împreună spre femeile cu furci, pentru a le chema să ia micul dejun, probabil, fiindcă Herta întindea pe jos o pânză în carouri și așeza pe ea cești, scoțând merinde din șervete de pânză.

În spatele meu o voce spuse:

Nu încerca să pui mâna pe pistol:

N-am încercat.

Întoarce-te foarte încet.

M-am întors foarte încet.

Îndepărtează-te cu trei pași de pistol. Spre stânga.

Nu-l vedeam. Dar îl auzeam foarte bine. Am făcut cei trei pași. Spre stânga.

Se auzi fânul foșnind în capătul opus al podului și se iviră două fețe: Reverendul Thaddeus Goodbody și Marcel, acel dandy reptilin pe care îl zvântasem în bătaie și îl vârâsem în seif, la clubul Balinova. Goodbody nu avea pistol, dar nici nu mi-ar fi fost de folos, fiindcă ce avea Marcel în mână era de două ori mai mare decât un pistol obișnuit și, socotind după scânteile din ochii lui, se vedea că așteaptă cea mai mică urmă de scuză ca să-l folosească. Nu m-am simțit încurajat nici când am văzut că pistolul avea amortizor, fiindcă însemna că nu le va păsa de câte ori aveau să tragă în mine. Nimeni nu ar fi auzit nimic.

Afurisit de cald e aici, spuse Goodbody, compătimitor. Și fânul ăsta care te gâdilă, susură el, zâmbind cu acel farmec care-i făcea pe copilași să vrea să îl ia de mână. Vocația dumnitale te conduce în cele mai neașteptate locuri, dragă Sherman.

Vocația mea?

Ultima oară când ne-am întâlnit, făceai, dacă-mi aduc bine aminte, pe taximetristul.

A, în noaptea aia! Pun pariu că n-ai spus nimic la poliție, la urma urmei.

E adevărat că m-am răzgândit, recunosc cu generozitate, Goodbody.

Se duse spre locul unde era pistolul meu, îl luă cu dezgust și îl aruncă în fân.

Ce arme sălbatice, dezagreabile.

Adevărat, am convenit eu. Și acum preferi să introduci în crimele tale un element de rafinament.

După cum o să-ți arăt în scurt timp.

Goodbody vorbea cu voce tare, și nici nu avea de ce să coboare tonul, fiindcă femeile din Huyler serveau cafeaua de dimineață și, chiar cu gurile pline, păreau în stare să vorbească toate în același timp.

Pregătește-te, dragă Marcel. Dacă domnul Sherman face cea mai mică mișcare, oricât de nevinovată ar fi ea. Împușcă-l. Nu ca să-l omori. Împușcă-l în coapsă.

Marcel își linse buzele. Speram să nu bage de seamă mișcarea cămășii mele, mișcarea pricinuită de bătaia accelerată a inimii și s-o interpreteze greșit. Goodbody se apropie circumspect pe la spate, legă funia în jurul încheieturii mâinii drepte, trecu funia peste o grindă apoi, îmi legă mâna stângă. Mâinile îmi erau ridicate acum la nivelul urechilor. Goodbody aduse o altă funie.

De la prietenul meu Marcel, aici de față, zise Goodbody pe un ton de conversație, am aflat că te descurci foarte bine cu mâinile. Presupun că ești la fel de iscusit și în privința membrilor inferioare.

Se apleacă și îmi leagă gleznele, cu un entuziasm care aproape că îmi sugrumă circulația în picioare.

Și mai presupun că s-ar putea întâmpla să ai de făcut oarecări comentarii în legătură cu scena pe care o vei urmări în curând. Aș prefera să te poți abține.

Îmi înfundă gura cu o batistă care era departe de a fi curată și o fixă acolo, legându-o cu altă batistă.

Satisfăcător, Marcel, ce zici?

Ochii lui Marcel străluciră.

Am a-i transmite lui Sherman un mesaj din partea domnului Durrell.

Ei, dragul meu, nu fi atât de grăbit. Mai târziu, mai târziu. Pentru moment, dorim ca prietenul nostru să se afle în deplinătatea facultăților sale, să vadă bine, să audă cu amândouă urechile și să-i fie mintea limpede ca să poată aprecia toate nuanțele artistice ale divertismentului pe care l-am aranjat în beneficiul său.

Desigur, domnule Goodbody, zise Marcel, cu supușenie și lingându-și din nou buzele, într-un fel revoltător. Dar după aia...

După aia, spuse, generos Goodbody, poți să-i transmiți câte mesaje vrei. Dar, nu uita, vreau să fie încă viu când, diseară, hambarul va lua foc. Ce păcat că nu vom fi în stare să urmărim acest spectacol de aproape.

Părea cu adevărat trist.

Când vor găsi rămășițele carbonizate — ale fermecătoarei tinere doamne de afară și ale dumatăle — ei bine, sunt sigur că vor trage propriile lor concluzii despre ce înseamnă visul de dragoste al unor tineri neglijenți. Fumatul în hambare așa cum tocmai ai făcut, este o practică total nerecomandabilă. Total nerecomandabilă. Adio, domnule Sherman, și nu vreau prin asta să spun la revedere. Cred că trebuie să privesc dansul fânului mai deaproape. Ce minunat și străvechi obicei. Cred că ești de acord.

Plecă, lăsându-l pe Marcel să-și lingă buzele. Nu mă topeam de plăcere alături de Marcel, dar mintea nu-mi stătea la situația mea. M-am răsucit și m-am uitat prin crăpătură,

Femeile își terminaseră cafeaua și se ridicau de pe jos. Trudi și Maggie se găseau exact în direcția privirii mele.

Au fost bune prăjiturile, Maggie? Întrebă Trudi. Și cafeaua?

Minunate, Trudi, minunate. Dar am stat prea mult. Mai am de făcut cumpărături. Acum trebuie să plec, se scuză Maggie după care făcu o pauză și privi în sus. Ce-i asta?

Două acordeoane începuseră să cânte, încetișor. Pe muzicanți nu-i vedeam. Sunetul părea să vină din partea opusă locului în care femeile terminaseră de clădit căpițele.

Trudi sări în picioare, bătând din palme cu entuziasm, întinse mâna ca s-o pună pe picioare și pe Maggie.

Este dansul fânului! strigă Trudi, ca un copil care își primește tortul de ziua lui. Te îndrăgesc și pe tine, Maggie! Vor juca pentru tine! Ești, acum, prietena lor.

Femeile, toate fiind de vârstă mijlocie sau mai înaintată, cu fețe care înspăimântau prin lipsa de expresie, se puseră în mișcare cu un soi de sprinteneală greoaie. Ținând pe umeri furcile ca pe niște arme începură să lovească pământul cu picioarele, ținându-se în șir. Cozile lor împletite se legănau în acordurile acordeoanelor. Făcură o piruetă ceremonioasă, apoi își reluară mersul ritmic înainte și înapoi. Am observat că șirul se curba treptat, luând forma unei jumătăți de lună.

N-am văzut niciodată un asemenea dans, spuse Maggie uimită.

Nici eu nu văzusem un dans asemănător și, mi-am dat seama, străbătut fiind de o certitudine înghețată, că nu mai voiam să văd vreodată un astfel de dans.

Trudi se făcu ecoul gândurilor mele:

— Și nici n-o să mai vezi vreodată un dans ca ăsta, Maggie, spuse ea.

Sinistra implicație a acestor cuvinte îi scapă lui Maggie.

Abia au început. O, Maggie, cred că le place de tine, vezi, te vor.

Pe mine?

Da, Maggie. Le place de tine. Uneori îmi cer mie să mă alătur lor. Astăzi, te vor pe tine.

Trebuie să plec, Trudi.

Te rog, Maggie. Doar o clipă. Nu trebuie să faci nimic. Doar să stai în fața lor. Te rog, Maggie. Se vor simți jignite, dacă nu faci asta.

Maggie râse, resemnată.

Bine, atunci.

Câteva clipe mai târziu, o Maggie ezitantă și foarte stânjenită stătea în fața semicercului de femei care duceau furci pe umăr și care înaintau în pași de dans spre ea și apoi se retrăgeau. Treptat, ritmul dansului se schimbă și dansatoarele formară un cerc complet în jurul lui Maggie. Cercul se strângea și se lărga, se strângea și se lărga, femeile aplecându-se ceremonios când se apropiau de Maggie, smucindu-și capetele și cozile în spatele atunci când pășeau înapoi.

Goodbody intră în câmpul meu vizual, zâmbind ușor amuzat ca și când s-ar fi împărtășit și el din plăcerea acestui dans străvechi, desfășurat în fața ochilor lui. Se opri lângă Trudi, și-i puse o mână pe umăr. Ea îi zâmbi plină de încântare.

Simțeam că-mi vine rău. Voiam să privesc în altă parte, dar dacă o făceam, ar fi însemnat să o abandonez pe Maggie. Numai Dumnezeu știa că nu aveam cum să o ajut. Pe fața ei se citea stânjeneala, apoi surprinderea. Apăruse și o nuanță de neliniște.

Deodată, cadența acordeoanelor se schimbă. Ceea ce fusese până atunci un ritm săltăreț se înteeți cu repeziciune și își schimbă cu totul natura, devenind o melodie mai mult decât marțială, ceva aspru, primitiv, sălbatic și violent. Hora femeilor se strângea tot mai mult în jurul lui Maggid. Am văzut că ochii lui Maggie se măriseră și exprimau teama. Aproape disperat

o căuta din ochi pe Trudi. Dar la Trudi nu putea găsi salvarea. Zâmbetul lui Trudi dispăruse, își împreunase strâns mâinile înmănușate și își trecea, obscen, limba peste buze. M-am întors și m-am uitat la Marcel, care făcea același lucru. Însă el avea pistolul ațintit asupra mea și mă urmărea acum cu aceeași atenție cu care urmărise scena de afară. Nu puteam face nimic.

Femeile începură să se apropie de Maggie, lovind greoi cu tălpile în pământ. Fețele lor rotunde își pierduseră aerul de inexpresivitate și erau acum necruțătoare, implacabile, iar frica din ochii lui Maggie fu înlocuită de groază, în vreme ce muzica devenea tot mai puternică. Brusc, cu o precizie militărească, furcile fură luate de pe umeri și coborâte până în dreptul pieptului lui Maggie. Ea țipă, țipă încă o dată, însă strigătul se pierdu în crescendo-ul înnebunitor al acordeoanelor. După o clipă, Maggie era pe jos și, slavă Domnului, tot ce-am putut să văd a fost spatele femeilor, în timp ce furcile lor se ridicau și cădeau convulsiv străpungând trupul care zăcea acum nemișcat pe pajiște. Am văzut-o pe Trudi, fața îi era iluminată de un fel de transă, având ceva care amintea de un animal hidos. Lângă ea era reverendul Goodbody, arătând mai binevoitor ca niciodată. '

O adunătură de minți bolnave care părăsiseră de mult hotarele normalității...

Am făcut un efort ca să mă uit din nou înapoi, în vreme ce muzica se potolea, pierzându-și tonalitățile sălbatice. Am văzut cum una din femei luă cu furca un braț de fân. Și am mai văzut, fugitiv, trupul schilodit al lui Maggie, o bluză albă care încetase să mai fie albă, apoi fânul acoperind-o. Urmară alte furci care clădiră deasupra lui Maggie o căpiță de fân în vreme ce acordeoanele lăsau acum să se stingă ultimele acorduri, amintind nostalgic de bătrâna Vienă. Dr. Goodbody și Trudi – aceasta din nou zâmbind și sporovăind veselă – se îndreptară ținându-se de mână, spre sat.

Marcel își părăsi punctul de observație și suspină:

— Doctorul Goodbody se pricepe foarte bine la lucrurile astea, nu crezi? Ce fler, ce sensibilitate, locul, ora, atmosfera – minunat făcut, minunat.

Accentul educat care emana din acel cap de șarpe nu era mai puțin respingător decât contextul în care erau folosite cuvintele. Era, ca toți ceilalți, nebun.

Se apropie cu grijă, pe la spate, de mine, dezlegă batista legată în jurul capului și scoase călușul murdar care îmi fusese înfundat în gură. Nu credeam că o făcea din vreo considerație umanitară, bineînțeles. Spuse:

Când urlî, vreau să te aud, nu cred că doamnele de afară ne vor băga prea mult în seamă.

Cu siguranță că nu. Am spus:

Sunt surprins că doctorul Goodbody și-a luat vaea.

Vocea îmi era răgușită și de-abia puteam vorbi, ca și cum ceva nu era în regulă cu laringele meu.

Marcel zâmbi.

Doctorul Goodbody are de pus la punct la Amsterdam lucruri foarte urgente. Importante.

— Și, mai ales, are de transportat niște lucruri importante de aici la Amsterdam.

Fără îndoială, zise el zâmbind din nou. Dragul meu Sherman, când cineva este în situația dumitale, a pierdut partida și se afla în fața norții, se cuvine să i se explice, cu delicioase amănunte, unde a greșit. Dar pe lângă faptul că lista greșelilor grosolane pe care le-ai făcut este prea lungă, n-aș vrea să-mi pierd timpul. Așa că eu zic să trecem la treabă.

Ce treabă?

Acuma începe, mi-am zis, dar nu-mi păsa. Nu prea mai rămăseseră lucruri de care să-mi pese.

— Mesajul de la domnul Durrell, desigur.

Durerea îmi pătrunse în țeastă ca securea măcelarului. Mă lovise cu pistolul peste față. M-am gândit că îmi fracturase falca, dar nu eram sigur. Însă limba îmi aduse la cunoștință că cel puțin doi dinți își ieșiseră din tâțâni.

Domnul Durrell, spuse Marcel, fericit, m-a însărcinat să-ți transmit că nu-i place să fie lovit cu pistolul.

Se pregăti să se ocupe de obrazul drept, și, deși am văzut lovitura venind și am încercat să-mi trag capul înapoi, n-am putut-o evita. De data asta n-a durut atât de tare, dar am știut că fusese o lovitură puternică datorită faptului că, după lumina strălucitoare care îmi explodă în fața ochilor, urmă o temporară pierdere a vederii. Fața îmi ardea, capul părea că se sparge în bucăți, însă mintea îmi era ciudat de limpede. Încă puțină ciomăgeală sistematică și ar fi fost greu unui specialist în chirurgie estetică să facă altceva pentru mine decât să clatine din cap cu regret. Ceea ce conta însă cu adevărat era faptul că, dacă acest tratament urma să continue, mi-aș fi

pierdut, pentru ore întregi, cunoștința. Nutream o singură speranță: să fac ciomăgeala mai puțin sistematică.

Am scuipat un dinte și am spus:

Fătălăule!

Din. cine știe ce motiv asta l-a dat gata. Comportamentul urban, deși în cazul individului, acesta nu era mai consistent decât o foiță de ceapă, dispăru într-o fracțiune de secundă, lăsând să apară la suprafață un sălbatic dezlănțuit, care se aruncă asupra mea cu furia teribilă a unui nebun scăpat din cămașa de forță. O ploaie de lovituri începu să cadă din toate direcțiile, lovituri cu pistolul și lovituri cu pumnii. Când am încercat să mă apăr cât de cât cu brațele, îmi îndreptă atacul dement asupra corpului. Gemeam, dădusem ochii peste cap, picioarele mi se muieră și m-aș fi prăbușit, dacă s-ar fi putut. Încheieturile mâinilor erau legate de grinda de deasupra capului, așa că, am rămas atârnat deasupra podului.

Lui Marcel îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că își pierde timpul. Din punctul lui de vedere, nu se făcea să pedepsești o persoană care nu mai era în stare să simtă efectele pedepsei. Scoase un sunet ciudat, care probabil îi exprima dezamăgirea, și rămase în fața mea, gâfâind. Nu-mi dădeam seama ce voia să mai pună la cale, fiindcă nu îndrăzneam să deschid ochii.

L-am auzit făcând o mișcare în lături și am riscat o privire rapidă din colțul ochiului. Nebunia momentană trecuse și Marcel, care era pe cât de sadic, pe atât de chibzuit, îmi luase haina și o scotocea, fără succes însă, pentru că portmoneul cu bani, pașaportul și permisul de conducere se găseau în buzunarul pantalonilor.

Stătea în picioare lângă mine. Nu-l vedeam, dar îl simțeam. Îmi scoase portofelul din buzunar. Am gemut și m-am zbatut neajutorat la capătul frânghiei. Am deschis ochii doar o clipă. I-am văzut picioarele, cam la jumătate de metru distanță. Marcel, arătând concentrat și plăcut surprins, era ocupat să transfere în propriul buzunar considerabilele sume de bani pe care le aveam în portofel. Ținea portofelul în mâna stângă, în vreme ce pistolul îi atârna de trăgaci pe degetul mijlociu al aceleiași mâini. Era atât de absorbit, încât n-a observat cum mâinile mele se ridică de-a lungul frânghiei.

Mi-am aruncat înainte, brusc, partea de jos a corpului, cu toată ura și furia și durerea care mă stăpâneau, și cred că Marcel nici măcar n-a văzut

venind coasa picioarelor mele. nu scoase nici un sunet, veni grămadă peste mine, apoi se întinse încet pe jos. Zăcea lat, iar capul i se rostogolea dintr-o parte într-alta. M-am ridicat, m-am dat înapoi cât am putut de mult ca să-mi fac vânt și l-am mai lovit o dată cu picioarele. Am fost vag surprins de faptul că încă mai avea cap pe umeri. Nu fusese frumos ce făcusem, însă oricum nu aveam de-a face cu oameni drăguți.

Pistolul îi stătea încă agățat pe degetul mijlociu al mâinii stângi. L-am tras spre mine cu vârful pantofului. Mi-am scos pantofii, proptindu-mi călcâile de podea, și apoi ciorapii, folosind aceeași tehnică. Am colecționat o mulțime de așchii, dar durerea provocată de ele era minoră față de suferința care îmi stăruia în obrazul lovit.

Cu picioarele goale am izbutit să aduc pistolul mai aproape și, lăsându-mă să atârni în mâna stângă, l-am luat cu dreapta.

Am plasat țeava pe frânghia care îmi lega încheietura stângă și am tras. Glonte reteză, ca un cuțit, frânghia. Am dezlegat toate nodurile, am rupt partea din față a cămășii albe a lui Marcel ca să-mi șterg fața și gura însângerate, mi-am luat portofelul și banii și am plecat. Nu știam dacă Marcel era viu sau mort. Îmi părea foarte mort, dar nu mă interesa îndeajuns ca să cercetez.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când am ajuns la Amsterdam, se făcuse după-amiază și soarele, care privise de sus sfârșitul lui Maggie, se ascunsese, parcă simbolic. Dinspre Zuider Zee se rostogoleau nori groși și negri. Aș fi putut ajunge în oraș cu o oră mai devrme, însă doctorul de la spitalul suburban, unde am oprit să-mi aranjeze fața, punea o grămadă de întrebări și mă plectisea cu insistența cu care susținea că nu era destul numai niște leucoplast – desigur, o mare cantitate – cusutul și bandajatul putând fi lăsate pe mai târziu. Acoperit de plasturi și de vânătași bine asortate și cu un ochi pe jumătate închis, posibil că păream singurul supraviețuitor al unui accident feroviar, dar cel puțin nu arătam chiar atât de rău încât să-i fac pe copilași să fugă țipând spre mamele lor.

Am parcat taxiul polițienesc nu departe de un garaj cu mașini de închiriat, unde am reușit să-l conving pe proprietar să-mi dea pe mână un Opel mic și negru. Nu prea îl îndemna inima, de vreme ce fața mea stârnea, în mintea oricui, îndoieli în ce privește trecutul meu automobilistic. Mi-o închirie până la urmă. Când am pornit, primele picături de ploaie începeau să cadă. Am oprit lângă mașina poliției, am luat sacoșa lui Astrid și două perechi de cătușe, pentru orice eventualitate, și mi-am continuat drumul.

Am parcat pe o stradă laterală și m-am îndreptat spre canal. Uitându-mă după colț, am văzut un Mercedes negru parcat lângă Biserica Societății Hughenote americane. Portbagajul era deschis, iar doi bărbați ridicau dinăuntru o cutie ce părea foarte grea. În portbagaj se mai aflau vreo două-trei cutii asemănătoare. Unul din bărbați era reverendul Goodbody. Celălalt, subțirel, de înălțime medie, îmbrăcat într-un costum negru și cu părul negru, era acel tip măsliniu și violent care-l împușcase pe Jimmy Duclos în aeroportul Schiphol. Am uitat o clipă cât de rău mă durea fața. Nu pot să spun că eram nemaipomenit de fericit.

Simțeam că cercul se închide.

Ieșiră din biserică clătinându-se sub povara unei alte cutii, o introduseră în portbagaj și îl încuiară. Mi-am îndreptat Opel-ul spre canal și când am ajuns acolo, Goodbody și măsliniul erau deja la vreo sută de metri cu Mercedes-ul lor. I-am urmărit, ținându-mă la o distanță discretă.

Ploua de-a binelea când Mercedes-ul negru o luă spre vest, apoi spre sud traversând orașul. Deși era aproape amiază, cerul era acoperit cu nori, ca și cum se apropia asfințitul. Îmi cădea bine, fiindcă îmi ușura urmărirea. În Olanda trebuie să aprinzi, pe ploaie, luminile de poziție și, în astfel de condiții, nu poți deosebi o mașină de alta.

Am străbătut ultima suburbie și am ajuns la țară. Deși conducea o mașină puternică, Goodbody mergea încet, ceea ce nu era surprinzător, dată fiind considerabila greutate din portbagaj. Urmăream cu atenție indicatoarele rutiere și în curând mi-am dat seama unde ne îndreptam. Acolo nu fusesem niciodată.

Am socotit mai înțelept să ajung la destinația comună înaintea lui Goodbody și a măsliniului, așa că m-am apropiat la mai puțin de douăzeci de metri de Mercedes. Nu-mi făceam probleme că Goodbody m-ar fi recunoscut, privind în oglinda retrovizoare, fiindcă roțile mașinii aruncau un nor de picături, așa că tot ce ar fi putut vedea era o pereche de lumini de poziție murdare. Am accelerat și am țâșnit pe lângă Mercedes. Când am ajuns în dreptul lui, Goodbody aruncă mașinii care îl depășea o privire scurtă și indiferentă, apoi privi la fel de nepăsător înainte. Am reintrat pe banda din dreapta fără să micșorez viteza.

Trei kilometri mai departe am ajuns la un indicator pe care scria „Kasteel Linden 1 km.” M-am angajat la dreapta și peste un minut treceam pe sub un arc de piatră pe care erau încrustate cuvintele „Kasteel Linden”. Am oprit după vreo două sute de metri, am ieșit din alee și am ascuns Opel-ul într-un desiș.

Aveam să mă ud din nou până la piele, dar n-aveam de ales. Traversând în fugă o zonă acoperită cu iarbă și cu arbuști răzleți, am ajuns la o centură de pini, servind, fără îndoială, drept paravan împotriva vântului. Am străbătut centura de pini cu multă circumspecție și m-am trezit în fața castelului. Uitând de ploia care îmi răpăia pe spate, m-am întins în iarba înaltă, printre boscheți, și am studiat locul.

Chiar în fața mea se întindea o alee circulară cu pietriș, care, spre dreapta ducea la arcul de piatră pe sub care intrasem. Dincolo de alee se înălța Kasteel Linden, o clădire rectangulară cu patru etaje, cu ferestre la primele două etaje, cu ambrazuri deasupra și un turn crenelat în cea mai bună tradiție medievală. Un șanț cu apă, lat de cincisprezece metri și, potrivit ghidului turistic, tot pe-atâta de adânc, înconjura castelul. Deși nu avea un

pod mobil, se puteau vedea în piatra solidă a zidurilor locurile în care se aflau mecanismele de manevrare a lanțurilor. În locul podului mobil era o scară de piatră, lată de aproape douăzeci de metri, cu trepte ciobite, care traversa șanțul și ducea spre o poartă masivă de stejar. La stânga, cam la vreo treizeci de metri distanță de castel, se găsea o clădire rectangulară de construcție recentă cu un singur etaj, făcută din cărămidă.

Mercedes-ul negru apărură în deschizătura arcului de piatră, roțile scrâșniră pe pietriș, și trase în fața clădirii rectangulare. Goodbody rămase în mașină, iar măsliniul ieși și inspectă minuțios împrejurimile castelului. Goodbody nu era omul care să riște. Apoi Goodbody ieși și amândoi transportară conținutul portbagajului în clădire. Ușa era, bineînțeles, încuiată, însă Goodbody avea cheia potrivită, nu un șperaclu. După ce transportară ultima cutie înăuntru, ușa se închise în urma lor.

M-am săltat în picioare și, folosindu-mă de tufișuri, m-am apropiat de clădire. Trecând pe lângă Mercedes, am aruncat o privire înăuntru. Nimic interesant, în orice caz nu ceea ce căutam. Cu și mai multă prudență, m-am apropiat, pășind pe vârfuri, de o fereastră și mi-am furișat privirea înăuntru.

Interiorul era o combinație de atelier, depozit și magazin de prezentare. De pereți atârnavă orologii vechi – sau copii – de toate dimensiunile și formele imaginabile. Alte orologii, precum și niște piese de ceasornicărie erau răspândite pe patru mese de lucru, în diverse stadii de asamblare. La celălalt capăt al încăperii se aflau mai multe cutii de lemn, identice cu cele pe care Goodbody și măsliniul tocmai le aduseseră din mașină. Cutiile erau învelite în paie. Deasupra cutiilor se înșirau rafturi care adăposteau tot felul de orologii, fiecare având lângă el pendula, lanțul și greutatea.

Goodbody și măsliniul își făceau de lucru pe lângă rafturi. Scotociră în cutii și scoaseră la lumină niște greutăți de pendulă. Goodbody făcu o pauză, scoase un document și se apucă să-l studieze cu sârguință. După o vreme, arată ceva pe hârtie și îi spuse câteva cuvinte măsliniului, care dădu diru cap și continuă să pună osul la treabă. încă studiind documentul, Goodbody ieși pe o ușă laterală. Măsliniul studie alt document, apoi începu să aranjeze, după mărime, greutatea de pendulă.

Tocmai mă întrebam unde dispăruse Goodbody, când, deodată, am aflat. Vocea lui se auzi din spatele meu.

Ce bine îmi pare că nu m-ai dezamăgit, domnule Sherman!

M-am întors cu încetinitorul. După cum era de prevăzut, Goodbody afișa zâmbetul unui sfânt și, la fel de ușor de prevăzut, avea în mână un pistol barosan.

Nimeni nu e indestructibil, desigur, spuse el radios, însă dumneata ai o energie ceva de speriat, trebuie să recunosc. E greu să-i subestimezi pe polițiști, dar probabil că am fost cam neglijent în cazul dumitale. De două ori într-o singură zi am fost sigur că am scăpat de prezența dumitale, prezență care, recunosc, devenea tot mai stânjenitoare. Totuși, a treia oară, sunt sigur, o să am noroc. Ar fi trebuit să-l ucizi pe Marcel, știi?

Nu l-am ucis?

Ei, ei, trebuie să înveți să-ți ascunzi simțămintele și să nu îngădui dezamăgirii să se arate. Și-a revenit, e-adevărat, pentru scurt timp, îndeajuns însă ca să poată atrage atenția doamnelor de pe pajiște. Teamă mi-e însă că avea o fractură de craniu și ceva hemoragie internă. Se pare că nu va supraviețui, zise el, privindu-mă meditativ.

Chiar trebuie să stăm în ploaie?

Bineînțeles că nu.

Mă conduse în clădire, sub amenințarea pistolului. Măsliniul mă privi fără să arate mare surpriză.

Jacques, spuse Goodbody, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Sherman, domnul maior Sherman. Părerea mea este că are ceva legături cu Interpolul-ul sau cu alte asemenea organizații fără importanță.

Ne-am mai văzut, rânji Jacques.

Desigur. Cât sunt de uituc.

În timp ce Goodbody mă ținea la respect cu pistolul, Jacques mi-l luă pe-al meu.

Numai pe ăsta îl are, raportă el.

Îmi smulse de pe obrz câteva bucăți de plasture și rânji din nou.

Pun pariu că doare!

Abține-te, Jacques, abține-te, îl muștră Goodbody.

Avea și o parte duioasă Goodbody. Dacă ar fi fost canibal, ți-ar fi dat cu ceva în cap înainte de-a te fierbe de viu.

Ia-l în bătaia propriului său pistol, spuse el, punându-și pistolul la loc. Nu-mi plac deloc asemenea arme. Crude, zgomotoase, lipsite de delicatețe...

De delicatețea cu care spânzuri o fată într-un cârlig? am întrebat. Sau cu care omori pe cineva cu furca?

Haide, haide, să nu divagăm, suspină el. Chiar și cei mai buni dintre noi sunt neîndemânatici. M-am așteptat la mai mult în ce te privește. Dragă prietene, n-ai izbutit să trăiești la înălțimea reputației de care te bucuri. Ai făcut gafe cu toptanul. Ai călcat pe coadă mulți oameni, închipuindu-ți că provoci reacții din partea lor. Te-ai lăsat văzut în tot felul de locuri, locuri unde nu trebuia să fii văzut. Te-ai dus la apartamentul domnișoarei Lemay fără să-ți iei niște minime precauții. Ai scormonit după tot felul de hârtii care erau puse special acolo unde le-ai găsit. Apoi, nici nu era nevoie să-l omori pe chelner. Te-ai plimbat prin Huyler ziua în amiaza mare... toată lumea din Huyler face parte din turma păstorită de mine, dragă domnule Sherman. În plus, ți-ai lăsat cartea de vizită – sânge – în subsolul bisericii mele. Nu că ți-aș purta pică pentru asta, dragă prietene – pentru că eu însumi voiam să mă fac scăpat de Henri, care îmi devenise o povară, iar dumneata ai rezolvat chestiunea destul de curat. Ce părere ai despre expoziția de aici? Sunt reproduceri destinate vânzării...

Dumnezeule mare, am spus. Nu-i de mirare că bisericile sunt goale.

Ah! Însă e necesar să savurezi aceste clipe, nu crezi? Uite greutatea de-acolo! Le cântărim bine și le înlocuim, la timpul convenit, cu alte greutăți, cum sunt cele pe care le-am adus acum. Bineînțeles, greutatea nu sunt aceleași. În miezul lor se găsește ceva special. Apoi le punem în cutii, trec prin vamă, sunt sigilate și sunt trimise, cu aprobarea guvernului, unor... prieteni... din străinătate. Unul din cele mai bune aranjamente ale mele.

Jacques își dresă vocea, respectuos.

Spuneți că vă grăbiți, domnule Goodbody.

Vai, ce pragmatic ești, Jacques, întotdeauna pragmatic. Ai, însă, dreptate. Mai întâi să ne ocupăm de omul nostru, apoi să trecem la afaceri.

Cu dezgust, Goodbody își scoase din nou pistolul, în vreme ce Jacques făcu o scurtă recunoaștere. Se întoarse după puțin timp, apoi mă conduseră afară, trecurăm peste aleea cu pietriș și urcarăm treptele azvârlite peste șanțul cu apă până la poarta de stejar. Godbody scoase o cheie monstruoasă, descuie și intrarăm. Am urcat apoi o scară interioară, am mers de-a lungul unui coridor și am intrat într-o cameră.

Era o cameră mare, plină de orologii. Niciodată nu văzusem atâtea orologii într-un singur loc, o colecție întreagă. Fără excepție, erau orologii cu pendulă, unele de mari dimensiuni, toate foarte vechi. Doar o parte din

ele funcționau. Totuși, zgomotul celor care își vedeau de treabă era aproape insuportabil. N-aș fi putut sta în acea cameră nici zece minute.

Una din cele mai minunate colecții din lume, spuse Goodbody cu mândrie, de parcă orologiile i-ar fi aparținut, dacă nu cea mai minunată din toate. Și, după cum poți vedea – sau auzi – toate funcționează.

I-am auzit cuvintele, însă nu le-am înregistrat. Mă uitam în podea, mă uitam la bărbatul care zăcea pe jos, cu pletele negre atârând pe ceafă, mă uitam la umerii ascuțiți care ieșeau prin țesătura roasă a hainei. Lângă el am văzut frânturi de cablu electric, învelit în cauciuc izolant. Alături de capul lui zăcea o pereche de căști.

Nu trebuia să fiu doctor ca să-mi dau seama că George Lemay era mort.

Un accident, spuse Goodbody, cu regret în glas, pur și simplu un accident. N-a fost intenția noastră. Probabil că organismul tipului s-a resimțit de pe urma privațiunilor pe care le-a suferit ani de zile.

L-ați omorât, am zis.

Da, s-ar putea spune.

De ce?

Fiindcă surioara lui, plină de principii, a crezut, în mod greșit, că ne aflăm în posesia unor probe privind vinovăția fratelui ei în legătură cu o crimă. În cele din urmă, l-a convins să meargă la poliție. Așa că a trebuit să-i îndepărtăm pe amândoi de Amsterdam, temporar, însă nu într-un mod care să te calce pe dumneata pe coadă. Teamă mi-e, domnule Sherman, că porți o parte din vină în ce privește moartea acestui flăcău. De asemenea, în ce privește moartea surorii lui. Dar și în privința morții încântătoarei dumitale asistente, Maggie. Așa cred că se numea.

Se întrerupse și făcu grabnic câțiva pași înapoi, ținând pistolul îndreptat spre mine.

Nu cumva să te arunci asupra pistolului. Socotesc că nu te distrează cele ce-ți spun. Nici pe Maggie n-au distrat-o. Și n-au s-o distreze nici pe Belinda, care va muri diseară. Ah, te doare, nu? Ai vrea să mă ucizi, domnule Sherman.

Încă zâmbea, însă ochii săi pustiiți erau ai unui nebun.

Da, am spus. Aș vrea să teucid.

I-am trimis un bilețel, zise Goodbody teribil de amuzat. Cu numele de cod „Birmingham”, cred... Trebuie să te întâlnească la depozitul bunilor noștri prieteni Morgenstern și Muggenthaler, care, mai ales acum, sunt

deasupra oricărei suspiciuni. Cine altul, dacă nu un nebun, ar comite două crime hidoase în același loc? Altă păpușă la capătul lanțului, ce zici? Precum miile de păpuși din toată lumea asta – spânzurate la capătul lanțului și jucând după cum le cântăm noi.

Am spus:

Știi, desigur, că ești nebun.

Leagă-l, porunci Goodbody.

În sfârșit urbanitatea lui cedase. Adevărul despre el îl rănise.

Jacques îmi legă mâinile. Făcu aceeași operație la picioare, mă rostogoli spre capătul camerei și mă priponi, cu un alt cablu electric, de un piron înfipt în perete.

Pornește orologiile! porunci Goodbody.

Supus, Jacques începu să colinde prin încăpere, punând pendulele în mișcare. De orologiile mici nu se sinchisi.

Toate funcționează și toate fac tic-tac, unele teribil de tare, spuse Goodbody cu satisfacție.

Părea că-și recucerise echilibrul, era mai politicoș și mai onctuos decât oricând.

Căștile vor amplifica sunetul de aproape zece ori. După cum vezi, atât amplificatorul, cât și microfonul se găsesc prea departe ca să ajungi la ele. Receptoarele nu pot fi distruse. În cincispezece minute vei înnebuni, în treizeci de minute îți vei pierde cunoștința. Coma va dura între opt și zece ore. Au și început să ticăiească și să clincănească, nu-i așa?

Așa a murit George, am spus eu, iar voi veți urmări totul prin ușa de sticlă de-acolo, desigur. Unde zgomotul nu este așa de puternic.

Din păcate, nu vom urmări totul. Jacques și cu mine avem niște treburi care ne așteaptă. Însă vom reveni ca să urmărim partea cea mai interesantă, nu-i așa, Jacques?

Da, domnule Goodbody, spuse Jacques, cate continua să pună în mișcare pendulele, cu hărnicie.

Dacă dispar...

Ah, dar nu vei dispărea. Intenția mea era să te fac dispărut aseară, în port, însă ar fi fost o măsură crudă, o soluție panicată, lipsită de marca profesionalismului. Mi-a venit o idee mult mai bună, nu-i așa, Jacques?

Da, domnule Goodbody.

Ca să se facă auzit, Jacques trebuia acum să strige.

Chestiunea e că nu vei dispărea, domnule Sherman. Nu, dragul meu, nu. Vei fi găsit la câteva minute după ce te-ai înecat.

Înecat?

Exact așa. A, poate crezi că autoritățile vor crede că e vorba de un joc murdar. Vor cere o autopsie. Iar ceea ce vor vedea vor fi antebrățele ciuruite de seringi – am un sistem care poate face ca înțepături de două ore să pară vechi de două luni. Vor continua să cerceteze și își vor da seama că ești plin de droguri până-n gât. Pentru că așa vei fi. Când vei fi inconștient, te vom injecta cu două ore înainte de a te arunca, cu tot cu mașină, într-un canal. Apoi vom chema poliția. Bineînțeles, poliția n-o să creadă. Sherman, bravul ofițer de la Biroul narcotice al Interpolului? Apoi se vor apuca să scotocească prin valiza dumitale. Seringi, ace, heroină, urme de hașiș în buzunare. Trist, trist. Cine s-ar fi gândit la una ca asta? Încă unul care vânează împreună cu ogarii și fuge laolaltă cu iepurii.

Să-ți spun un lucru. Ești un nebun deștept.

Zâmbi, ceea ce însemna că nu mă auzise datorită zgomotului orologiilor, zgomot care se întetea. Îmi fixă căștile la urechi, folosind metri întregi de bandă adezivă. Pentru câteva clipe, în încăpere se așternu liniștea — receptoarele funcționau ca niște izolatoare. Goodbody traversă camera spre amplificator, îmi adresează un zâmbet și răsuflă un buton.

Am simțit o lovitură violentă, asemănătoare unui puternic șoc electric. Corpul mi se arcui și intră în convulsii. Știam că ceea ce se mai putea vedea din fața mea, acoperită de bandă adezivă, purta masca schimonosită a agoniei. Agonizam, literalmente, și era o agonie de zeci de ori mai chinuitoare decât cea la care mă supusese Marcel. Timpanele, capul îmi erau sfâșiate de pătrunzătoarea cacofonie de sunete. În creier îmi pătrundeau șurubelnițe înroșite în foc. Mă miram că nu-mi plesnesc timpanele. Întotdeauna am crezut că explozia unui sunet, în preajma urechilor, te poate asurzi. În cazul meu, lucrurile nu s-au petrecut așa. După cum nu se petrecuseră nici în cazul lui Cieorge. Chinuit cum eram, mi-am amintit însă că Goodbody atribuisese moartea lui George condiției sale fizice considerabil slăbite.

Mă zvârcoleam dintr-o parte într-alta, având reacția instinctivă a unui animal care vrea să scape de ceea ce îi produce durere. Nu puteam însă să ajung prea departe, fiindcă Jacques folosisese un cablu destul de scurt ca să mă lege de pironul din perete. La capătul unei astfel de rostogoliri, am

reușit să-mi concentrez privirea asupra lui Goodybody și a lui Jacques, care ieșiseră din cameră și priveau prin ușa de sticlă. După câteva clipe, Jacques, bătut cu degetul în capacul ceasului de mână. Goodybody încuviință, deși ezitant, și plecară amândoi, grăbiți. Presupuneam, cufundat în oceanul suferinței mele, că se grăbeau să revină ca să asiste la marea finală.

Aveam cincisprezece minute înainte de a mă prăbuși în inconștiență, îmi spusese Goodbody. Nu-l crezusem o iotă, nimeni nu putea suporta zgomotul acela mai mult de două-trei minute, fără să fie total sfârâmat, atât mental, cât și fizic. Mă smuceam violent într-o parte și alta, încercând să-mi smulg căștile de pe urechi, frecându-le de podea. Însă Goodbody avusese dreptate, receptoarele erau indestructibile, iar banda adezivă era atât de dibaci aplicată, încât eforturile mele de a mă elibera nu făcură altceva decât să îmi redeschidă vechile răni de pe față.

Pendulele se legănau, ceasurile ticăiau, dangătele răsunau fără încetare. Nici un răgaz, nici o pauză de respiro, nici o secundă de întrerupere a asaltului asupra sistemului nervos, asalt care dezlănțuise incontolabilele convulsii epileptice. Era un continuu șoc electric, cu puțin sub efectul mortal. Începeam să cred în poveștile despre pacienți aflați în terapie cu electroșocuri care ajungeau pe masa de operație pentru a li se cârpi oasele făcute praf datorită contracțiilor musculare involuntare.

Simțeam cum mă părăsea rațiunea și, pentru scurt timp, am încercat să mă împac cu această senzație. Uitarea, nu tânjeam decât după uitare. Ratasem, ratasem totul, tot ce atinsesem se transformase în distrugere și moarte. Maggie murise, Duclos murise, Astrid murise, la fel ca și fratele ei, George. Doar Belinda mai era în viață, iar ea urma să moară în acea seară. Mărețul final!

Știam, știam prea bine că nu o voi lăsa pe Belinda să moară. Asta m-a salvat, faptul că știam că nu puteam să o las să moară. Mândria nu mai avea importanță, victoria totală a lui Goodbody și a acoliților săi nu mă mai privea deloc. Puteau foarte bine să inunde lumea cu drogurile lor blestemate, nu-mi mai păsa. Dar pe Belinda nu o puteam lăsa să moară.

Am izbutit, nu știu cum, să-mi sprijin spatele de perete. Pe lângă frecvențele convulsii, fiecare mădular îmi era străbătut de vibrații. Nu mă mai puteam concentra mai mult de două-trei secunde, însă încercam imposibilul ca să îmi arunc cu disperare privirea tulbure în jur, în căutarea unei speranțe de salvare. Nu găseam nimic. Apoi, fără vreun avertisment,

sunetul care-mi străpungea țeasta săltă brusc într-un crescendo zgâlțâitor – probabil un orologiu de mari dimensiuni bătea ora – și am căzut într-o rână ca lovit în tâmplă de un glonte. Când capul mi se izbi de podea, am cuprins în câmpul vizual o mică parte din ce mă înconjură.

Puterea de concentrare a privirii se dusesse de tot, însă am putut să disting, foarte vag, obiecte aflate la câțiva centimetri distanță. Mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama ce reprezenta unul dintre ele. Am făcut un chinuitor efort ca să revin la poziția inițială, cu spatele sprijinit de perete. Obiectul era o priză.

Măinile îmi erau legate la spate și mi-a trebuit o veșnicie ca să prind cu degetele capetele cablului electric care mă ținea prizonier. Le-am pipăit. Firul de metal era dezvelit la ambele capete. Am încercat, cu disperare, să vâr capetele cablului în găurile prizei, însă mâinile îmi tremurau și nu le puteam potrivi. Degetele pipăiau firele, priza, dar nu puteau înfige miezurile de metal în găuri. Nici nu mai vedeam, simțurile îmi părăseau buricele degetelor, durerea trecuse dincolo de limitele toleranței omenеști și cred că urlam fără să mă aud, când, deodată se văzu o flacără albăstrie și m-am prăbușit pe podea.

Cât am zăcut acolo inconștient nu pot să știu, probabil câteva minute. Primul lucru pe care l-am perceput a fost o tăcere extraordinară, deoarece acum, după scurt circuitul pe care-l provocasem, se arsese exact siguranța care trebuia, iar căștile de pe urechi acționau ca niște izolatoare. M-am săltat în capul oaselor și am simțit cum sângele îmi curge pe bărbie în jos. Mai târziu, mi-am dat seama că îmi mușcasem adânc buza inferioară. Fața îmi era scăldată în sudoare, tot corpul mă durea de parcă aș fi fost tras pe roată. Totuși, singurul lucru la care eram atent era acea liniște binecuvântată. Știu ei ce fac, tipii aceia din Societatea de Combatare a Zgomotului.

Efectele sălbaticiei torturi se domoliră ,mai repede decât mă așteptasem, însă nu cu totul. Durerea din creieri și din trup avea să mă însoțească încă multă vreme. Abia după vreun minut, m-am gândit că, dacă s-ar întoarce Goodbody și Jacques în acel moment și m-ar găsi sprijinit de zid, purtând pe chip expresia de fericire a unui idiot, n-ar mai acționa cu jumătăți de măsură.

M-am lăbărțat din nou pe podea și am reînceput să mă rostogolesc într-o parte și-n alta. De-abia începusem zvârcolirile, când am văzut capetele lui

Goodbody și Jacques apărând în partea de sus a ușii. Am apăsat pe accelerator și am început să mă zbat mai abitir, mă arcuiam și mă aruncam convulsiv în toate părțile, cu atâta entuziasm încât sufeream la fel de mult ca în cazul în care chinul ar fi fost real. De fiecare dată când mă rostogoleam spre ușă, îmi lăsam fața contorsionată la vedere, cu ochii fie holbați, fie închiși agonici și îmi spuneam că șiroaiele de sudoare și sângele care se prelingea din buză și din rănilor redeschise lăsate ca amintire de Marcel contribuiau la autenticitatea spectacolului. Goodbody și Jacques zîmbeau cu gura până la urechi, deși expresia întipărită pe fața lui Jacques era departe de sfințenia care emana de pe chipul lui Goodbody.

După ce am mai efectuat un salt impresionant, care m-a făcut să mă desprind de podele și aproape să-mi dizloc un umăr la aterizare, mi-am zis că tot ce e prea mult strică, așa că mi-am potolit treptat zvârcolirile, rămânând, în cele din urmă nemișcat.

Goodbody și Jacques pășiră înăuntru. Goodbody se duse să închidă amplificatorul, îl opri, apoi zâmbi ca un înger și îi dădu-din nou drumul. Uitase că intenția lui inițială fusese nu numai să mă facă să-mi pierd cunoștința, dar și să mă transforme într-un nebun de legat. Însă Jacques îi spuse câteva cuvinte și Goodbody încuviință fără tragere de inimă și închise butonul amplificatorului. Poate că Jacques, mânat nu din compasiune, ci de gândul că va fi dificil pentru ei dacă aveam să mor înainte de a-mi injecta drogurile, îi atrăsese atenția asupra acestui punct. Jacques se apucă să oprească pendulele monstruoaselor orologii, apoi se apropiară amândoi ca să mă examineze. Experimental, Jacques îmi trânti un picior în coaste. Pătimisem prea multe ca să mă deranjeze doar atât.

Încetișor, băiete dragă, spuse Goodbody, cu reproș, îți înțeleg simțămintele, însă fără urme, fără urme. S-ar putea ca polițiștilor să nu le placă.

Dar uite ce moacă are, protestă Jacques.

Asta-i drept, conveni Goodbody. Oricum, dezleagă-l, nu se face să aibă încheieturile vinete când îl pescuiesc pompierii din canal. Scoate-i și căștile și ascunde-le.

În zece secunde, Jacques rezolvă ambele operații. Când îmi smulse receptoarele, am crezut că mi-a scos și pielea, de pe față. Jacques se purta ca un adevărat cavaler cu adezivele scoțiene.

În ce-l privește pe ăsta — aici Goodbody arată spre George Lemay — fă cu el ce vrei. Știi cum.

Pentru câteva clipe se așternu liniște. Știam că se uită la mine. Suspină.

Vai mie, ce este viața dacă nu o umbră călătoare...

Acestea fiind zise, Goodbody se cără. Fredona plin de pietate psalmul „Rămâi cu mine, Doamne. Reverendului Goodbody nu-i lipsea simțul solemnului, deloc nu-i lipsea.

Jacques se îndreptă spre o cutie aflată în colțul camerei, scoase o jumătate de duzină de greutate de pendule și se apucă să treacă prin găurelele lor un cablu subțire de cauciuc, apoi legă cablul în jurul mijlocului lui George. Îl târî pe George afară din cameră și auzii sunetul iscat de călcâiele mortului atingând podeaua. M-am ridicat în picioare, flexându-mi experimental brațele, apoi am luat-o după el.

Pe când mă apropiam de ușă, am auzit motorul Mercedesului. M-am uitat în camera următoare. George zăcea la picioarele lui Jacques, care deschisese fereastra și îi adresa lui Goodbody un semn de salut.

Jacques se întoarse apoi spre George, pregătindu-se să officieze ultimele ritualuri. Deodată, rămase stană de piatră. Eram la cinci metri de el și mi-am dat seama, după expresia lui năucită, că fața mea îl anunțase că drumul lui de ucigaș se apropia de capăt. Îneebunit, își înfipse mâna sub haină, după pistol. Însă, de data asta, pentru prima, dar și pentru ultima oară, Jacques se dovedi prea încet în mișcări, paralizat cum era din pricina surprizei. L-am lovit sub coaste năprasnic și, când s-a aplecat în față, i-am smuls pistolul din mână și l-am izbit cu el în tâmplă. Aproape leșinat, Jacques făcu un pas înapoi, se lovi de pervazul ferestrei și porni să se legene înainte și înapoi, de-o parte și de alta a liniei de echilibru. Am stat în așteptare până l-am văzut căzând, iar atunci când am auzit plescăitul apei, m-am apropiat de fereastră și m-am uitat în jos. Stârnită, apa din șanț făcea vâlurele care se izbeau de mal, de pereții castelului, iar în mijlocul șanțului se iviră bulbuci care se spărgeau la suprafață. M-am uitat la stânga și am văzut Mercedesul lui Goodbody ocolind arcul de piatră de la intrarea spre castel. M-am gândit că în acea clipă ajunsese, probabil la versul al patrulea din psalmul „Rămâi cu mine, Doamne”.

Am părăsit fereastra și am coborât. Am ieșit din castel, lăsând ușa deschisă în urma mea. Am adăstat câteva clipe pe treptele care treceau peste

șanț și am privit în jos. Bulele de aer se răriră și deveniră mai mici, apoi dispărură cu totul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

M-am așezat Opel, am privit pistolul pe care îl recuperasem de la Jacques și am cumpănit. Descoperisem că singurul lucru de spus în privința celui pistol era faptul că oricine părea să poată pune mâna pe el, ori de câte ori avea chef. Gândul atrăgea după el concluzia de neevitat că lucrul de care aveam nevoie era un alt pistol, un al doilea pistol, așa că am scos geanta Astridei de sub banchetă și am extras de-acolo micuțul Lilliput pe care i-l dădusem. Mi-am ridicat nițel cracul stâng al pantalonilor și l-am vârat în ciorap. Era gata să închid geanta când am zărit cele două perechi de cătușe. Am ezitat, pentru că mi se părea probabil că, dacă aveam să le iau cu mine, aveau să sfârșească fixate pe propriile mele încheieturi, însă era prea târziu în acel moment să-mi mai cântăresc șansele, așa că le-am pus în buzunarul stâng, iar duplicatele cheilor în cel drept.

Gând m-am întors în cartierul vechi al Amsterdamului, lăsând în urmă obișnuitele amenințări cu pumnul ale șoferilor, și polițiștilor călărind motociclete, primele umbre ale asfințitului începuseră să coboare. Ploaia se mai potolise, însă vântul se întărea, zbârlind fața apelor din canale.

Am luat-o pe străduța depozitului. Străduța era pustie. La etajul al treilea al depozitului lui Morgenstern și Muggenthaler, un personaj voinic, îmbrăcat într-o cămașă cu mânecă scurtă, își sprijinea coatele pe pervazul unei ferestre deschise, și, după felul în care își mișca neîncetat capul în toate părțile, era evident că obiectivul său principal nu era să savureze răcorosul aer al serii. Am trecut pe lângă depozit și am oprit la o cabină telefonică de unde l-am sunat pe de Graaf.

Unde-ai fost? se interesă de Graaf. Ce-ai făcut?

Nimic care să te intereseze. Sunt gata să stăm de vorbă.

De vorba?

Nu aici, și nu acum. Nu la telefon. Poți veni, dumneata și van Gelder, la depozitul lui Morgenstern și Muggenthaler?

Acolo stăm de vorbă?

Pe cuvântul meu.

Ne ești în drum, spuse de Graaf.

Un moment. Veniți cu o furgonetă civilă și parcați-o mai departe de depozit. Au pus pe unul care să stea de șase.

Cine l-a pus?

Despre asta vreau să stăm de vorbă.

Bine, și paznicul?

Îi distrag eu atenția. Pun la cale o mică diversiune.

Înțeleg.

De Graaf făcu o pauză, apoi continuă cu severitate:

Cunoscându-te ca pe un cal breaz, mă apucă tremuriciul gândindu-mă ce diversiune pui la cale.

Închise telefonul.

Am intrat într-un magazin de fierărie, unde am cumpărat un ghem de sfoară și cea mai mare cheie pentru buloane. Am parcat Opel-ul la vreo sută de metri de depozit, însă nu pe aceeași stradă.

Am identificat singura scară de incendiu și am urcat pe acoperiș. Acoperișul era abrupt și lunecos din cauza ploii și, ca dificultățile să fie și mai mari, arhitecții din vechime, cu lăudabila intenție de a crea o diversitate de stiluri, croiseră niște acoperișuri tare neregulate, ca formă și pante. La început, am procedat cu precauție, dar cum prudența nu duce nicăieri, am recurs la practica metodă de a-mi da drumul pe fund de la o creastă a acoperișului la alta. În cele din urmă, am ajuns pe acea porțiune a acoperișului pe care o căutam, m-am aplecat peste streășină și m-am uitat în jos.

Paznicul în cămașă cu mâneci scurte era la post, la vreo cincisprezece metri dedesubt.

Am legat la capătul sforii imensa cheie pentru buloane și, culcat pe burtă, am întins mâna cât se putea, astfel încât să pot evita scripetele, și am lăsat cheia până în dreptul capului ițit pe fereastră, imprimând sforii un balans, mai întâi încet, ca o pendulă care se pune în mișcare, apoi tot mai mare.

Cheia, cântărind împreună aproape trei kilograme, trasa acum un arc de 90 de grade. Am mai coborât un pic, întrebându-mă când o să ia paznicul seama la șuieratul frânghiei în aer. Din fericire însă, atenția lui era distrasă de apariția unei dube albastre, apariție care mă ajută în două feluri: pe de o parte, individul se aplecă și mai mult pe fereastră ca să-și lămurească fenomenul, pe de alta, zgomotul motorului acoperea șuieratul pe care îl făcea cheia spintecând aerul.

Duba opri la treizeci de metri. Când încărcătura ajunsese într-o parte la limita pendulării, am lăsat frânghia încă puțin, dându-i drumul printre

degete. Deși în ultima clipă paznicul își dădu seama că ceva nu era în regulă, a fost prea târziu pentru el, pentru că, întorcând capul, primi în plin lovitura metalică. Se prăbuși ca și cum i-ar fi căzut în cap un pod și dispăru încet înăuntrul camerei.

Portiera dubei se deschise și de Graaf descinse. Îmi făcu semn cu mâna. I-am răspuns folosind mâna dreaptă, am verificat dacă pistolușul din pantof se mai găsea acolo unde-l ascunsesem, apoi m-am lăsat să atârni de bara transversală a scripetelui.

Am scos pistolul din tocul de sub braț și, ținându-l între dinți, m-am lăsat pe pervazul de sub mine, deschizând cu piciorul ușa rampei de descărcare. Am luat pistolul în mâna dreaptă.

Erau patru, Belinda, Goodbody și cei doi proprietari. Albă la față, Belinda se zbătea să scape, era însă deja înveșmântată în costumul folcloric de pe insula Huyler și purta deja pieptarul brodat. Era ținută de mâini de rubiconzii, jovialii Morgenstern și Muggenthaler, ale căror zâmbete strălucitoare de unchiași hâtri începuseră să le înțepenească, grotesc, pe fețe. Stând cu spatele la mine, Goodbody, care tocmai se apucase să-i potrivească năframa întru estetică juisare, se întoarse câținel. Îi căzu falca. Ochii i se holbară și sângele îi părăsi obraji, care deveniră la fel de albi precum pletele-i de zăpadă.

Am făcut doi pași și am întins o mână spre Belinda. Ei nu-i venea să-și creadă ochilor, se smulse din mâinile deodată toropite ale lui Morgenstern și Muggenthaler și se avântă spre mine. Doar inima i se zbătea ca o păsăruică în cușcă, altfel nu-ți puteai închipui că trecuse printr-o experiență îngrozitoare.

M-am uitat în ochii celor trei bărbați și am zâmbit atât cât îmi dădeau voie rănilor de pe față. Le-am spus:

E rândul vostru să știți cum arată moartea.

Știau prea bine. Ridicărmă mâinile, cât puteau mai sus. Așa i-am ținut, până când de Graaf și van Gelder intrară gâfâind. Până în acel moment nimeni nu clipise. Doar Belinda, revenindu-și din șoc, îmi adresă un surâs, din care am înțeles că nu degeaba Biroul Interpol-ului de la Paris mi-o dăduse pe mână.

De Graaf și van Gelder, amândoi cu pistoalele în mână, contemplau tabloul. De Graaf zise:

Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci, Sherman? De ce acești oameni...

Chiar îți închipui că îți voi da explicații? l-am întrerupt eu.

Va trebui să dai o explicație, spuse van Gelder, aspru. Este vorba de trei cetățeni cunoscuți și respectabili ai Amsterdamului...

Nu mă face să râd, am răspuns. Mă doare fața.

Păi, de ce? întrebă de Graaf. Cum naiba...?

M-am tăiat la ras, răspusesem cam în stilul Astridei, e-adevărat, dar imaginația nu-mi funcționa prea grozav. Acum pot să-ți spun?

De Graaf suspină, apoi încuviință.

Așa cum știu eu?

Din nou, de Graaf dădu din cap.

I-am spus Belindei.

Știi că Maggie e moartă?

Știu că e moartă.

Vocea îi tremura, dovadă că nu-și revenise pe cât îmi închipuisem.

Mi-a spus Goodbody. Mi-a spus-o zâmbind.

— Înconjurat cum e de aureola compasiunii creștine. Asta-i felul lui, nu se poate abține. Priviți-l, domnilor, pe Goodbody. Cel mai sadic psihopat ucigaș pe care l-am întâlnit vreodată. Omul care a spânzurat-o pe Astrid Lemay de un cârlig. Omul care a poruncit ca Maggie să fie străpunsă cu furcile într-un lan de grâu din Huyler. Omul care...

Ai spus străpunsă cu furcile? întrebă de Graaf, lăsând să se vadă că până și pentru el era prea mult.

Îți explic mai încolo. Omul care l-a ucis pe George Lemay. Omul care a încercat să mă omoare pe mine. Omul care a încercat să mă omoare astăzi în trei rânduri. Omul care așează sticle de gin în mâinile drogaților muribunzi. Omul care aruncă semeni de-ai lui în canale, atârându-le greutate de plumb de picioare, după torturi și suferințe pe care numai Dumnezeu le cunoaște. Ca să nu mai vorbim de degradarea, demența și moartea pe care acest om le aduce miilor de ființe umane înnebunite din lumea întreagă. După cum a și recunoscut, el este maestrul păpușar care trage sforile, făcând marionetele să danseze după cum le cântă. Dansul morții.

Nu se poate, interveni Van Gelder, răvășit. Imposibil. Doctorul Goodbody? Pastorul de la...

Adevăratul său nume este Ignatius Catanelli, îl avem în dosarele noastre. Fost membru al Mafiei de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Nici măcar

COSA NOSTRA nu-l înghițea. Băieților nu le plăcea scandalul, iar Catanelli ucidea de plăcere, se îndrăgostise de moarte. Când era mic, probabil că smulgea aripile fluturilor. Însă crescând, asta nu-l mai mulțumea. A trebuit să plece din SUA, fiindcă Mafia nu-i oferea decât o singură alternativă.

Ce fantasmagorie! bâigui așa-zisul pastor.

Fantasmagorie sau nu, culoarea nu-i revenise lui Goodbody în obraji.

Este o calomnie, este o...

Potolește-te, i-am spus. Avem amprentele tale și știm ce șmecherie ai pus la cale. Nave care vin în apele teritoriale, lasă în mare containere pline cu heroină, containere legate de anumite geamanduri. Containerele sunt culese de barje și transportate la Huyler, unde ajung într-un atelier. Atelierul face păpuși, care sunt mai apoi transferate la depozitul local. Nimic mai firesc, doar că anumite păpuși conțin heroină.

Goodbody interveni:

De tot hazul. Nu poți dovedi nimic.

De vreme ce intenționez să teucid în câteva minute, n-am nevoie să-ți dovedesc nimic. A, să nu uit. Are și o organizație, prietenul nostru Catanelli. Are de toate, de la flașnetari la tipe care fac strip-tease, o combinație în care își găsesc locul șantajul, banii, dependența de droguri. În fine, amenințarea cu moartea îi face pe toți să-și țină gura.

O organizație? zise de Graaf încă neînțelegând despre ce era vorba. Adică cum?

O parte din heroină – relativ mică – rămânea aici în interiorul păpușilor. O altă parte lua drumul prăvăliilor, altă parte era trimisă la furgoneta din Parcul Vondel. Fetele care lucrau pentru Goodbody cumpărau păpușile – acelea care erau însemnate – din prăvălii funcționând cu autorizații legale și le expediau apoi spre furnizori mărunți, sau le vindeau drogaților, în străinătate. Păpușile cumpărate în parcul Vondel erau vândute la prețuri mici flașnetarilor, care, la rândul lor, la revindeau nenorociților care nu-și mai permiteau să apară în locuri respectabile.

Pentru numele lui Dumnezeu, cum se face atunci că noi n-am prins nici cea mai mică adiere din ceea ce se întâmpla? întrebă de Graaf.

Îți spun imediat. Să lămuresc mai întâi sistemul de distribuire. O cantitate destul de mare pleca de-aici ascunsă în biblii, acele biblii pe care prea-sfînțitul nostru prieten aici de față le distribuia gratis, cu atâta bunăvoință,

pretutindeni în Amsterdam. Unele din acele biblii aveau miezul scobit. Tinerele pe care Goodbody, în nețărmurita bunătate a inimii sale creștine, voia cu orice preț să le scape de o soartă mai crudă decât moartea, frecventau slujbele oficiate de el și, cu mânuțele împreunate duios în jurul bibliei – unele din ele, slavă Domnului, îmbrăcate în veșminte de călugărițe – apoi plecau ținând în mânuțe alte biblii, al căror conținut îl răspândeau prin cluburi de noapte. Ce rămânea din heroină, adică cea mai mare parte, ajungea la Castelul Linden. Am scăpat ceva, Goodbody?

Din expresia lui îți puteai da seama că nu scăpasem nimic important, însă preferă să nu-mi răspundă. Am înălțat încet pistolul și am spus:

Acum, Goodbody, cred că...

Nimeni nu face legea după cum îl taie capul, spuse de Graaf, cu asprime.

După cum vezi, vrea s-o întindă, i-am răspuns, pe un ton rezonabil.

Goodbody stătea nemișcat. Mai sus decât își ridicase brațele, nici că putea.

Deodată, pentru a doua oară în aceeași zi, în spatele meu se auzi o voce:

Aruncă arma, domnule Sherman.

M-am întors cătinel și am aruncat arma. Se adevăra că oricine îmi putea lua pistolul. De data asta era Trudi, răsărind din umbră, ațintindu-mă, de la cinci pași, cu un Luger ținut de o mână care nu tremura..

Trudi! Fără să înțeleagă nimic, de Graaf căscase ochii la Trudi cea blondă. Ce Dumnezeu...

Se întrerupse brusc, când țeava pistolului din mâna lui van Gelder îl izbi peste încheietura mâinii. Pistolul lui de Graaf căzu pe podea și când acesta se întoarse spre van Gelder, ochii săi exprimau o stupefacție nemărginită. Goodbody, Morgenstern și Muggenthaler își coborâră brațele, ultimii doi scoțând la iveală propriile lor pistoale. Pentru hainele de pe trupurile lor mătăhăloase fusese nevoie de atâția metri de stofă, încât nu se mai puneau problema unui croitor iscusit, cum era croitorul meu, care să-și bată capul să disimuleze prezența armelor ascunse.

Goodbody scoase o batistă cu care își șterse fruntea îmbrobodită și mârâi către Trudi:

— Ți-a luat cam mult ca să apari, nu-i așa?

O, ce mult mi-a plăcut!

Chicoti, producând un sunet care ar fi putut îngheța în vine sângele unui pește congelat.

O pereche nemaipomenită, i-am spus lui van Gelder. Trudi și preasfințitul flăcău Goodbody. Să înălțăm laudă inocenței copiilor...

Ține-ți gura, spuse van Gelder, glacial.

Se apropie, mă pipăi ca să-și dea seama dacă mai aveam arme, nu găsi nimic.

Ține-ți mâinile la vedere. Dumneata la fel, de Graaf.

Am executat indicația. M-am așezat turcește, cu mâinile lipite de glezne. Figura lui de Graaf era oglinda unei uimiri fără margini.

Tocmai voiam să lămuresc cum stă chestia, i-am zis, cu ton de scuză. Adică de ce ați progresat atât de puțin când a fost vorba să dibuiți sursa drogurilor. Este meritul inspectorului van Gelder că nu ați făcut nici un pas pe calea descoperirii adevărului.

Van Gelder?

Deși aflat în fața cumplitei evidențe, de Graaf încă nu putea să conceapă că un ofițer superior de poliție trăda.

Cum se poate una ca asta? Nu se poate și pace.

Bag de seamă că nu o acadea te ațintește, i-am spus, cu blâdețe. Șeful este van Gelder, van Gelder este Creierul. Este Frankenstein în carne și oase. Goodbody este doar monstrul scăpat de sub control. Nu-i așa, van Gelder?

Chiar așa!

Privirea pe care i-o aruncă van Gelder lui Goodbody nu anunța nimic bun în legătură cu viitorul acestuia din urmă, deși, după părerea mea, pe Goodbody nu-l aștepta nici un viitor.

Fără nici o nuanță de afecțiune, am privit-o pe Trudi.

În ce o privește pe micuța ta Scufiță Roșie, van Gelder, micuța amantă...

Amantă?

De Graaf era atât de răvășit, încât trecuse dincolo de uluire.

Chiar așa, de Graaf numai că, van Gelder a încetat s-o mai iubească, nu-i adevărat van Gelder? Devenise, ca să zicem așa, prea apropiată psihoticului reverend.

M-am întors către de Graaf, spunându-i:

— Bobocul nostru de trandafir nu este dependent de droguri. Goodbody știe, după cum mi-a mărturisit-o, să măsluiască împunsăturile de seringi. Vârsta ei mentală nu este de zece ani. E mai bătrână decât însuși păcatul originar. De două ori mai bătrână decât Diavolul.

Cu vocea obosită, de Graaf recunosc:

Nu știu, nu înțeleg...

Trudi a fost folosită în trei scopuri, am explicat. Având van Gelder o fiică cum era ea, cine și-ar fi închipuit că nu era un dușman înfocat al drogurilor și al acelor care fac averi cu droguri? Întruchipa intermediarul perfect între van Gelder și Goodbody – cei doi niciodată nu intrau în contact, nici măcar telefonic. Ceea ce era și mai important era faptul că Trudi însemna legătura vitală în sistemul de aprovizionare. Își ducea păpușa la Huyler, o schimba cu una umplută cu heroină, pe care o transporta la furgoneta din parcul Vondel, unde o schimba cu alta. Bineînțeles, furgoneta aducea păpușa cu heroină înapoi, atunci când venea să se reprovizioneze. Ce copilă dulce, Trudi a noastră. Numai că n-ar fi trebuit să folosească belladonna ca să împrumute ochilor săi privirea sticloasă a drogaților. La început, nu m-am prins, dar a fost de-ajuns să-mi dea cineva cu un pat de pistol în cap, ca să-mi mai dea ceva timp să adulmec legătura. Nu era privirea potrivită. Am cunoscut prea mulți dependenți de droguri. Dintr-o dată, mi-am dat seama.

Trudi slobozi din nou chicoteala obișnuită și își trecu limba peste buze.

Să-l împușc acum? în picior. Ceva mai sus?

Ești o prăpădită, i-am spus, totuși ar trebui să-ți cunoști interesul. Ia uită-te în jur.

Își plimbă în jur privirea. Fiecare se uită în jur, în afară de mine. Eu m-am uitat la Belinda, căreia i-am făcut un mic semn către Trudi, care stătea între ea și ușa deschisă. La rândul ei, Belinda aruncă o privire scurtă către Trudi și mi-a fost de-ajuns.

Tâmpiților, le-am spus, disprețuitor. De unde credeți că am aflat aceste lucruri? Pentru că mi-au fost spuse. Mi-au fost spuse de către doi tipi pe care i-am înfricoșat de moarte și care v-au vândut ca să-și scape pielea la proces. Morgenstern și Muggenthaler.

Printre cei prezenți erau desigur și bestii, însă și reacțiile lor se dovediră umane. Holbară ochii la Morgenstern și Muggenthaler, care rămăseseră uluiți, cu gurile căscate, și tot cu gurile căscate se petrecură din viață, și asta fiindcă amândoi aveau niște arme neiertătoare în mâini, iar pistolul meu era prea mic ca să-mi pot permite să-i rănesc doar superficial. Belinda folosi momentul ca să se arunce asupra lui Trudi, care se clătină pe picioare și căzu peste pervaz.

Chirăitul ei nu apucase să sfârșească atunci când de Graaf se aruncă disperat peste pistolul lui van Gelder, acțiune pe care n-am avut răgaz s-o urmăresc, fiindcă deja mă săltasem în picioare și mă aruncasem asupra lui Goodbody, ce se străduia din răputeri să-și scoată pistolul. Reverendul căzu zguduind podeaua, care își dovedi rezistența fiindcă rămase întreagă. Nu trecu o secundă că l-am și înșfăcat de gât, pe la spate, făcându-l să emită sunete ciudate din beregată.

De Graaf zăcea pe jos, cu o dâră de sânge prelingându-se pe frunte. Bombănea. Van Gelder o ținea strâns pe Belinda în fața lui, folosind-o ca pe un scut. Van Gelder zâmbea. Ne aținteam amândoi pistoalele unul la altul.

Îi știu prea bine pe tipii de genul tău, Sherman, zise van Gelder fără emoție. Nici prin gând nu ți-ar trece să riști rănirea unei persoane nevinovate. Cu atât mai mult cu cât este vorba de o fată atât de drăguță precum cea de față. În ce-l privește pe Goodbody, puțin îmi pasă dacă îl faceți ciur.

L-am privit pe Goodbody și i-am văzut ochii învinețiți și nu mă dumiream dacă se învinețiseră din pricina strânsorii brațului meu sau din cauza trădării partenerului său de odinioară. Nu știu ce mi-a venit să-l privesc pe Goodbody... Poate că încercam să cântăresc valoarea ca ostatec a Belindei și, respectiv, al lui Goodbody. Însă atâta timp cât van Gelder o avea pe Belinda, Belinda era mai în siguranță decât într-o biserică. Vreau să spun, într-o orice altă biserică decât la care oficia Goodbody.

Am înțeles, am spus.

Și mai vreau să clarific ceva. Tot ce ai este un pistol jucărie. În vreme ce eu am un COLT polițist, zise el deplasându-se spre capul scărilor și ținând-o pe Belinda între noi. La capătul străzii se află o furgonetă de poliție, o furgonetă albastră. O iau cu mine. Până să ajung la ea voi smulge firele telefonice din birouri. Dacă, atunci când ajung la furgonetă, nu o să vă văd la poarta de încărcare a depozitului, atunci n-o s-o mai rețin pe fată. Înțelegeți?

Înțeleg. Însă dacă o ucizi cu sânge rece, te anunț că n-o să mai dormi liniștit vreodată. Știi acest lucru.

Știu, răspunse el, mergând cu spatele.

Și trăgând-o pe Belinda după el, dispăru. De Graaf se puse pe picioare, tamponându-și cu batista rana din frunte. Părea în stare să-și poarte singur de grijă. Am slăbit strânsoarea din jurul gâtului lui Goodbody, m-am aplecat

peste el și i-am săltat pistolul. Am scos cătușele, i le-am prins la încheieturi, atașând capetele libere de câte o mână a lui Morgenstern și Muggenthaler. morți, de-a binelea. Apoi m-am ridicat și l-am ajutat pe de Graaf să ajungă într-un fotoliu. M-am întors ca să-l privesc pe Goodbody. Se uita mut la mine, cu fața schimonosită de un rictus terorizat. Când se hotărî să vorbească, adâncă lui voce, pontificală, se auzi ca o chirăială.

Doar nu mă lași așa! țipă el.

I-am privit pe cei doi negustori grăsani de care era înlănțuit.

N-ai decât să-i iei pe amândoi la subsoară și s-o ștergi.

Pentru numele lui Dumnezeu, Sherman...

Pe Astrid ai atârnat-o într-un cârlig. Îi spuseseam că o voi ajuta, iar tu ai atârnat-o într-un cârlig. Ai poruncit ca Maggie să fie omorâtă cu furcile. Maggie. Aveai de gând să o spânzuri pe Belinda. Belinda. Iubești moartea. Dacă n-o s-o găesc pe Belinda în viață, n-o să mă mai întorc aici.

Goodbody gemu ca un animal lovit și privi cu groază la cei doi morți, al căror prizonier era. M-am dus la poarta de descărcare și m-am uitat în jos.

Trudi zăcea, dezarticulată, pe trotuar. N-am învrednicit-o cu a doua privire. De partea cealaltă a străzii l-am văzut pe van Gelder, conducând-o pe Belinda spre furgonetă. Ajuns acolo, se întoarse, privi în sus, mă văzu, dădu din cap și deschise portiera.

L-am ajutat pe de Graaf, încă amețit, să se pună pe picioare și să se îndrepte spre scări. Acolo m-am oprit și m-am uitat înapoi la Goodbody. Ochii lui Goodbody se rotunjiseră, iar gâtulejul îi emitea sunete ciudate, stridente. Arăta ca unul pentru totdeauna pierdut într-un coșmar întunecat și fără de sfârșit, urmărit de demoni și care știe că nu va scăpa de ei niciodată.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Aproape că se întunecase pe străzile Amsterdamului. Deși ușoară, burnița purtată de vântul puternic era pătrunzător de rece. Printre norii sfâșiați de vânt, primele stele începură să sclipească palid. Luna încă nu se ivise.

Așteptam în Opelul parcat lângă o cabină telefonică. Din când în când, ușa cabinei se deschidea și de Graaf apărea, tamponându-și fruntea însângerată. În sfârșit, urcă definitiv în mașină. I-am aruncat o privire interogativă.

— Zona va fi înconjurată complet în zece minute. Și când zic înconjurată, înseamnă că nu va trece nici pasărea. Garantat, spuse el ștergându-și încă o șuviță de sânge. Dar cum poți fi atât de sigur că...

— Va fi acolo, l-am asigurat eu, după care am pornit motorul și am demarat. În primul rând, van Gelder își închipuie că este ultimul loc din Amsterdam în care o să-l căutăm. În al doilea rând, Goodbody, chiar azi-dimineață, a luat ultimul transport de heroină din Huyler. Heroina introdusă într-una din acele păpuși, ca măsură de siguranță. Păpușa nu se găsea în mașina lui când a părăsit castelul, așa că se află cu siguranță, în biserică. N-a avut timp să o transporte în alt loc. În plus, probabil că în biserică se mai află o mare cantitate de heroină provenită din transporturile recente. Van Gelder nu este ca Goodbody sau Trudi. Nu a intrat în joc decât pentru bani, așa că nu are de gând să le dea cu piciorul. E vorba de milioane de dolari.

Van Gelder, șopti de Graaf, clătînând din cap foarte încet. Nu-mi vine să cred. Un om ca el! Cu un dosar blindat.

Păstrează-ți simpatia pentru victime, l-am sfătuit.

Eram cam aspru cu un om rănit, însă eu însumi eram rănit. Mă îndoiam că țeasta mea se găsea într-o condiție mai bună decât țeasta lui de Graaf.

Van Gelder e mai rău decât Goodbody și Trudi laolaltă. Despre ei poți spune că erau atât de bolnavi din punct de vedere mental, încât nu mai răspundeau de acțiunile lor. Însă van Gelder nu este țicnit. Tot ce a făcut a făcut pentru bani, cu sânge rece. El știa ce se petrece, știa cum se comporta Goodbody, psihopatul său partener. Și l-a tolerat. Dacă și-ar fi putut continua planurile, i-ar fi tolerat lui Goodbody aberațiile ucigașe până la capăt.

L-am privit meditativ pe de Graaf.

Știai că soția sa și fratele lui au murit într-un accident de mașină în Curacao?

Înainte de a-mi răspunde, de Graaf făcu o pauză.

A fost un accident tragic, nu?

N-a fost deloc un accident tragic. N-o să putem niciodată dovedi, însă îmi pun pensia la bătaie că a fost provocat din mai multe motive. Pe de-o parte, fratele, care era ofițer în probleme de securitate, aflase prea multe despre van Gelder, iar pe de alta, acesta din urmă dorea să scape de nevastă-sa, care-i stătea în calea ce ducea spre Trudi. Pe atunci, Trudi nu scosese la suprafață tot ce îi zăcea în suflet. Vreau să spun că omul nostru este un computer, este rece ca gheața, lipsit de remușcări și de ceea ce noi numim simțăminte omenеști normale.

Cred că, n-o să trăiești îndeajuns de mult ca să-ți capeți pensia, spuse de Graaf, sumbru.

Poate că nu. Dar cel puțin am avut dreptate.

Ne-am angajat pe strada paralelă canalului care ducea spre biserica lui Goodbody și am văzut furgoneta albastră a poliției. Am trecut pe lângă ea, am oprit lângă poarta bisericii și ne-am dat jos. Un sergent în uniformă coborî treptele ca să ne întâmpine, ascunzându-și foarte bine reacția la vederea celor doi prăpădiți apăruiți în fața lui.

Biserica e goală, domnule, raportă el. Am scotocit și clopotnița.

De Graaf se întoarce pe călcâie și examinează furgoneta albastră.

Dacă segentul Gropius zice că nu e nimeni, atunci așa este.

După o pauză, urmă:

Van Gelder este un tip extrem de deștept. Acuma știm acest lucru. Bineînțeles că nu este în biserică. Nici în casa lui Goodbody. Oamenii mei au închis ambele capete ale canalului și străzile aferente. Deci, nu este aici. Trebuie să fie în altă parte.

În altă parte, dar prin preajmă, am spus. Dacă nu-l găsim, cât timp vei putea menține cordonul?

Până când vom scotoci și răs-scotoci fiecare casă de pe stradă. Poate două ore, poate trei.

Apoi, va putea s-o șteargă.

Ar putea. Dacă ar fi aici.

Te asigur că e aici, i-am spus, sigur pe mine. E sâmbătă seara. Duminica se întorc constructorii?

Nu.

Asta înseamnă că are la dispoziție treizeci și șase de ore. Așa că diseară, cel târziu mâine noapte, o șterge.

Mă cam doare capul, se plânse de Graaf, tamponându-și fruntea cu batista. Van Gelder avea un pistol cu patul foarte dur. Teamă mi-e că...

Unde poate fi? l-am întrebat, răbduriu.

Am privit cerul sfâșiat de vântoase. De Graaf îmi urmă privirea. Silueta întunecată a macaralei gigantice părea că atinge norii, pierzându-și vârful în întuneric. De când o văzusem pentru prima oară, uriașa macara îmi părea că degajă o atmosferă amenințătoare. În acea seară, probabil datorită gândurilor care-mi străbăteau mintea, arăta sinistră.

Desigur, murmură de Graaf, desigur.

I-am spus:

Păi, e cazul să mă duc după el.

Ar fi o nebunie, o nebunie! Uită-te cum arăți. Arăți ca dracu.

Mă simt destul de bine.

Atunci, te însoțesc, spuse de Graaf, cu hotărâre.

Nu.

Am ofițeri tineri, pricepuți...

N-ai dreptul moral să ceri ofițerilor dumitale, fie ei tineri și pricepuți, să facă una ca asta. Fără comentarii. Refuz. Pe lângă asta, nu este vorba de un atac frontal. Ceea ce trebuie este o acțiune secretă, invizibilă.

Cred că o să te vadă.

Vrând-nevrând, de Graaf se ralia punctului meu de vedere.

Nu neapărat. Pentru el, tot ce este la nivelul solului se află într-un întuneric adânc.

— Am putea să mai așteptăm, spuse el. Până la urmă va coborî. Va coborî el până duminică dimineață.

Van Gelder nu găsește mari voluptăți în moarte. Asta o știm. În același timp, însă, este total indiferent față de moarte. Și asta o știm. Viețile altora nu înseamnă nimic pentru el.

Deci?

Van Gelder nu e pe-aici, pe jos. Și nici Belinda. În consecință, Belinda este cu el, undeva sus, și atunci când van Gelder va coborî, o va folosi din nou drept scut viu. Lipsesc puțin, i-am spus.

Nu făcu nici un efort ca să mă rețină. L-am lăsat la poarta bisericii, am intrat în șantierul de construcții, am ajuns la baza macaralei și am început să mă cațăr pe scările care urcau în diagonală. Ascensiunea era lungă, și m-aș fi lipsit bucuros de ea, în starea fizică în care mă aflam, însă nu o simțeam obositoare și nici primejdioasă. Primejdia mă aștepta la capătul urcușului. Cam la trei sferturi din distanța până la vârf, am făcut o pauză ca să-mi trag răsuflarea și m-am uitat în jos.

Datorită întunericului adânc, vederea de la înălțime nu furniza vreo impresie mai deosebită. Felinarele care străjuiau canalul păreau niște mici puncte, iar canalul emana o lumină palidă. Totul părea îndepărtat, ireal. Formele caselor erau nedeslușite, tot ce puteam distinge era girueta cocoțată pe turla bisericii, aflată la treizeci de metri dedesubt.

M-am uitat în sus. Cabina macaralei se găsea la vreo cincisprezece de metri deasupra... Un dreptunghi întunecat, proiectat pe întunericul compact al cerului. Am reînceput suișul.

Mai aveam trei metri până la trapa din podeaua cabinei, când în nori apărău un luminiș prin care răzbătu lumina lunii suitoare pe cer, o semilună, mai precis, însă strălucirea ei scâldea macaraua vopsită în galben și brațul ei masiv într-o lumină puternică ce scotea în evidență fiecare traversă de metal. Lumina lunii mă surprinse și pe mine, lucru care mă făcea să mă simt ca un pilot prins în reflectoarele bateriilor antiaeriene. M-am uitat din nou sus și am deslușit fiecare cap de șurub din trapa de deasupra, gândindu-mă că, dacă vedeam atât de bine ce era sus, tot așa de bine putea să mă vadă cineva aflat deasupra. Mi-am scos pistolul din toc și m-am furișat pe ultimii metri care mă despărțeau de trapă. La nici un metru jumătate de țintă, trapa se căscă puținel și prin crăpătură pătrunse țeava unei arme, o țeavă lungă, urâtă. Ar fi trebuit, aveți dreptate, să simt tristețea și descurajarea cuprinzându-mă, în fața ultimei înfrângeri, însă trecusem prin prea multe întâmplări în ziua aceea, îmi epuizasem toate emoțiile, așa că am acceptat inevitabilul cu un fatalism care m-a surprins până și pe mine. Nu că m-aș fi predat de bunăvoie... Dacă aș fi avut o cât de mică șansă l-aș fi împușcat, dar n-aveam nici o șansă și m-am lăsat păgubaș.

E o carabină calibru douăzeci și patru, spuse van Gelder.

Vocea metalică avea niște tonuri sepulcrale care se potriveau nemaipomenit momentului.

De bună seamă, știi ce înseamnă chestia asta.

Prea bine.

Întâi și-ntâi, dă-mi pistolul, cu mânerul înainte.

I-am înmănat pistolul, cu grația și priceperea dobândite de pe urma unei lungi experiențe.

Acum dă-mi pistolașul din ciorap.

I l-am dat și pe ăla. Trapa se deschise și l-am văzut pe van Gelder scăldat de lumina lunii care pătrundea prin ferestrele cabinei.

Poftește înăuntru, spuse el. E loc berechet.

M-am strecurat în cabină, van Gelder avea dreptate, era loc berechet, în cabină se puteau adăposti vreo zece oameni. Ca de obicei calm, Van Gelder avea asupra sa o armă automată, care arăta al naibii de primejdioasă. Belinda ședea pe jos, într-un colț, palidă și istovită, lângă ea aflându-se o păpușă tip Huyler. Încercă să-mi zâmbească, chinuit. Părea atât de neajutorată și oropsită, încât puțin a lipsit să nu mă arunc la beregata lui van Gelder, așa neînarmat cum eram, însă bunul simț și aprecierea distanței m-au făcut să închid cu grijă trapa, după care m-am uitat la armă.

Presupun că ai luat-o din furgonetă, i-am spus.

Corect.

Ar fi trebuit să verific.

Păi da, oftă van Gelder. Știam că vei veni, însă ai venit degeaba. Întoarce-te.

M-am întors. Lovitura care mi se abătu în ceafă era departe de vigoarea și conștinciozitatea demonstrate de Marcel, însă a fost de-ajuns ca să mă doboare. Simțeam vag ceva metalic și rece încercuindu-mi încheietura mâinii stângi. Când am început să mă interesez activ de ceea ce se petrecea în jur, am descoperit că ședeam în fund, aproape umăr la umăr cu Belinda, încătușat cu ea laolaltă, de cătușe fiind prins un lanț atașat de grinda de fier de deasupra trapei.

Îmi cer scuze, spuse van Gelder, referindu-se la capul meu. Dar era ca și cum aș fi încercat să pun cătușe unui tigru. Într-un minut am șters-o. Peste alte trei, voi pune piciorul pe *terra firma*.

Am căscat ochii neîncrezător.

Vrei să cobori?

Ce altceva să fac? Dar nu așa cum îți închipui. Am văzut că poliția a alcătuit un cordon. Însă nimănui nu i-a trecut prin cap că brațul macaralei se

întinde dincolo de canal, la cel puțin 20 de metri în spatele cordonului. Deja am coborât cârligul la nivelul solului.

Mă durea prea tare capul ca să formulez un comentariu potrivit. În acele condiții, probabil că nu exista nici un comentariu de făcut.

Van Gelder își trecu peste piept cureaua carabinei și legă păpușa în spate. Apoi spuse încet:

Luna a dispărut.

Dispăruse, într-adevăr. Traversând cabina spre ușa aflată lângă panoul de control, van Gelder nu mai era decât o umbră. Deschise ușa și păși afară.

La revedere, van Gelder, am spus.

Nu mi-a răspuns. Ușa se închise și am rămas singuri. Belinda îmi atinse mâna încătușată.

Știam că vei veni, șopti ea. Dar nu prea te-ai grăbit, nu?

Rămâne tot cum ți-am mai spus – clasa managerială are tot. timpul câte ceva de făcut.

Și a trebuit... a trebuit să-ți iei la revedere de la un om ca acesta?

M-am gândit că e mai bine așa... n-am să-l mai văd niciodată. Viu, vreau să spun.

M-am scotocit într-un buzunar.

Cine-ar fi crezut? Van Gelder, propriul său călău.

Cum adică?

A fost ideea lui să mi se dea un taxi polițienesc, ca să fiu mai ușor de recunoscut și de urmărit. Aveam în mașină cătușe, cătușe pe care le-am folosit ca să-l priponesc pe Goodbody. Și mai aveam și chei pentru cătușe. Iată-le!

Am descuiat cătușele, m-am ridicat și am traversat cabina. Luna se ascunsese după un nor, într-adevăr, însă van Gelder supraestimase densitatea acestuia. În acea lumină chioară îl puteam zări pe van Gelder, ajuns acum la vreo cincisprezece metri, târându-se ca un crab pe brațul macaralei, vântul răvășindu-i poalele hainei și înfoindu-i rochia păpușii. Am localizat maneta de manevrare și am tras-o în jos. Pe panoul de control începură să strălucească luminițe și am pornit să le studiez. Belinda se apropiase și stătea acum lângă mine.

Ce-ai de gând să faci? mi se adresă ea în șoaptă.

Chiar trebuie să-ți explic?

Nu! Nu! Să nu faci asta!

Nu cred că știa precis ce aveam de gând să fac, dar din tonul vocii mele ghicise că orice acțiune aș fi avut în vedere nu putea să ducă decât la un rezultat mortal. M-am uitat încă o dată la van Gelder, care parcursese trei sferturi din drumul spre capătul brațului macaralei, apoi m-am întors spre Belinda și i-am pus mâinile pe umeri.

Ascultă. Știi că nu putem dovedi nimic împotriva lui van Gelder? Știi că a distrus poate mii de vieți? Știi că duce cu el destulă heroină ca să mai poată distruge o mie de vieți?

Poți să deplasezi brațul macaralei și să-l aduci pe van Gelder înăuntrul cordonului de poliție.

N-or să pună mâna pe el viu. Știm amândoi acest lucru. Nu uita că are o carabină specială. Câți oameni vrei să mai moară, Belinda?

Nu răspunse și se îndepărtă. M-am uitat din nou afară. Van Gelder ajunsese la capătul brațului metalic, se lăsă în jos, împletindu-și picioarele în jurul cablului și începu să alunece, cât putea de repede, fiindcă luna se pregătea să iasă din nori, iar lumina sporea.

Am privit în jos și, pentru prima oară, am văzut străzile Amsterdamului, care păreau străzile unui oraș jucărie, asemănător acelor modele de stații de tren pe care le poți vedea în vitrine în ajunul Crăciunului.

Belinda se așezase din nou pe podea, cu fața în mâini. Voia, de bună seamă să se asigure că nu va vedea nimic. M-am uitat iarăși la cablu și l-am văzut foarte clar pe van Gelder, fiindcă luna apăruse din nori.

Se găsea la jumătatea drumului, balansându-se într-o parte și-n alta în bătaia vântului, arcul de pendul pe care-l descria mărimdu-se tot mai mult. Am întins mâna spre roata ca un volan și am învârtit-o spre stânga.

Cablul începu să urce, purtându-l în sus pe van Gelder. În primul moment, cred că i-a înghețat sângele în vine. Apoi și-a dar seama ce se întâmpla și a început să alunece în jos cu viteză sporită, de trei ori mai repede în raport cu ascensiunea cablului.

La capătul cablului vedeam un cârlig, aflat la vreo cincisprezece metri sub van Gelder. Am smucit volanul spre dreapta și van Gelder rămase nemișcat, ținându-se din răspuțeri de cablu. Știam că trebuia să fac ceea ce se cuvenea făcut, însă voiam să termin cât mai repede posibil. Am rotit volanul și cablul se desfășură cu toată viteza. Apoi l-am rotit brusc în direcția inversă. Am simțit zgudușura produsă de brusca oprire a cablului. Van Gelder scăpă cablul din mâini și în acel moment am închis ochii. Când

i-am deschis, mă așteptam să văd cablul gol, fără van Gelder, dar el era încă acolo, însă nu lipit de cablu. La douăzeci de metri deasupra caselor din Amsterdam, van Gelder se legăna, descriind arcuri de cerc tot mai largi, înfipt în cârligul montruos al macaralei. M-am îndreptat spre Balinda, am îngenunchiat și i-am desprins palmele de pe față. Se uită în ochii mei. Mă așteptam să văd în ei repulsie, însă tot ce puteam citi era tristețe, expresia unui copil rătăcit în jungla orașului.

S-a sfârșit? șopti ea.

S-a sfârșit.

Iar Maggie e moartă.

Am tăcut.

De ce a trebuit să moară Maggie și nu eu?

Nu știu, Belinda.

Maggie era bună în profesia ei, nu-i așa?

Maggie era bună.

Și eu?

Nu i-am răspuns.

Nu trebuie să-mi spui, adăugă ea. Ar fi trebuit să-l împing pe van Gelder pe scările depozitului, sau să-i fac praf furgoneta, sau să-l arunc în canal, sau să-i fac vânt de pe treptele macaralei, sau... Nici un moment nu m-a amenințat cu pistolul.

Nici n-a trebuit, Belinda.

Știai?

Da.

Categoria unu, ucenic în grupă operațională, spuse ea cu amărăciune, prima acțiune în domeniul narcoticelor...

Și ultima.

Știu, zâmbi stins. Sunt concediată.

Așa e, fătuco, i-am spus, am ajutat-o să se ridice în picioare. Cel puțin, cunoști regulamentul, măcar acele puncte care te privesc personal.

Mă privi lung, apoi, pentru prima oară, pe buze îi apărură un zâmbet incert.

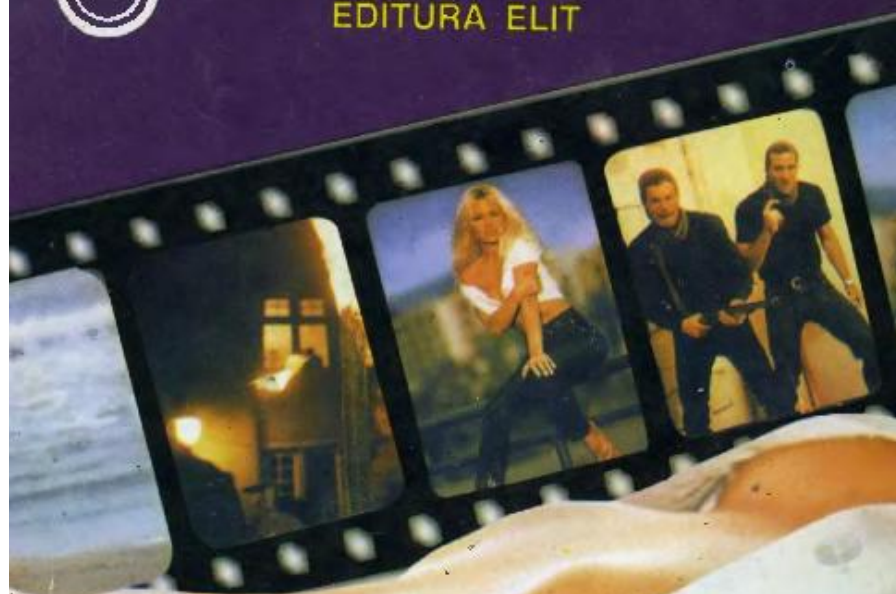
— În regulament scrie așa, i-am spus: „Femeilor măritate nu li se permite să rămână în cadrul forțelor operaționale”.

Își îngropă fața în umărul meu, lucru ce a cruțat-o de priveliștea obrajilor mei tumefiați.

Mi-am aruncat privirea pe lângă acel fermecător cap blond ca să examinez lumea înconjurătoare. Imensul cârlig, purtându-și lugubra povară, se mișca acum nebunește dintr-o parte în alta și, la un moment dat, carabina și păpușa se desprinseră de pe trupul lui Van Gelder și căzură în hău. Aterizară pe caldarâm, la capătul străzii pustii care însoțea canalul. Deasupra lor se mișca umbra cablului, ca un gigantic pendul al unui gigantic orologiu. Cârligul uriaș își balansa sinistra povară pe cerul noptatec al Amsterdamului.

EDITURA ELIT

**ATMOSFERA AMSTERDAMULUI:
CLĂDIRI ÎNALTE DE-A LUNGUL
CANALELOR; POLIȚIȘTI SOLIZI; FETE
MINUNATE ȘI LIBERE; ȘI UN NUMĂR
NESFÂRȘIT DE CRIME.**

**O CARTE DE EXCEPȚIE ÎN TRADIȚIA
UNOR GREENE — AMBLER — MACINNES.
UN EVENIMENT.**

LEI 5000

Observații

[←1]

Siguranța franceză.

[←2]

Personaj din „Negustorul din Veneția” de W. Shakespeare